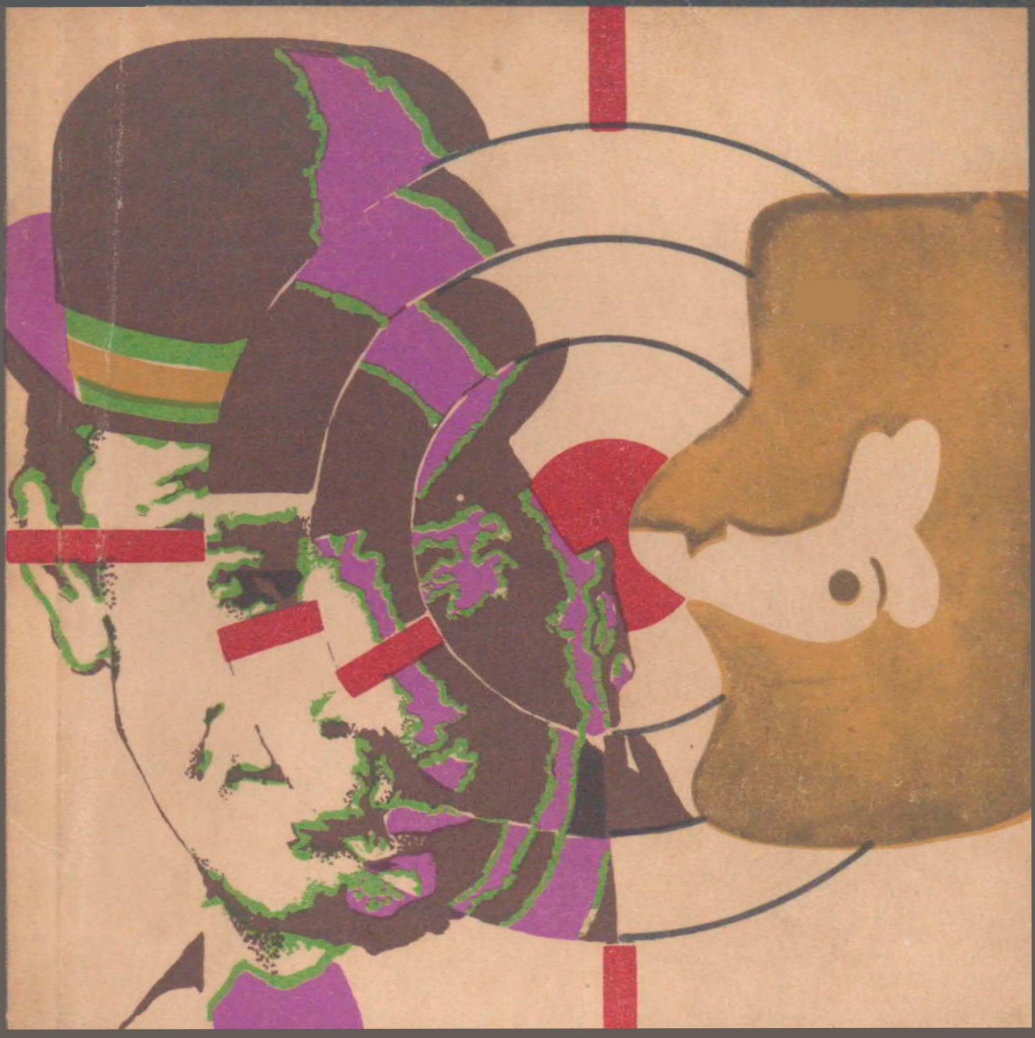

MAURICE LEBLANC

ARSÈNE LUPIN CONTRA LUI HERLOCK SHOLMES

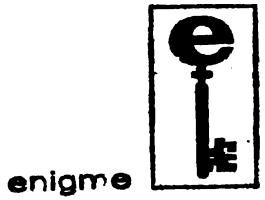

MAURICE LEBLANC

arsène lupin contra lui herlock sholmes

Coperta de WANDA NEGOÈSCU

Maurice Leblanc

ARSÈNE LUPIN CONTRE HERLOCK SHOLMES

Librairie Générale Française et Claude Leblanc
Paris, 1963

Toate drepturile acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

MAURICE LEBLANC

arsène lupin contra lui herlock sholmes

În românește de Constantin Ioncică

● Editura UNIVERS ●
București, 1971

Lui Marcel L'Hereux
Ca dovadă de afecţiune.
M. D.

Primul episod

FEMEIA BLONDĂ

I

NUMĂRUL 514 — SERIA 23

În ziua de 8 decembrie a anului trecut, domnul Gerbois, profesor de matematică la liceul din Versailles, a descoperit printre mobilele îngrămădite ale unui negustor de vechituri un mic secreter de acaju care i-a plăcut datorită nenumăratelor lui sertare.

„Este tocmai ceea ce-mi trebuie pentru ziua de naștere a Suzannei", își spuse în sinea lui.

Și cum se străduia, pe cît îi permiteau posibilitățile, să-i facă plăcere fiicei sale, se tocmi asupra prețului și plăti șaizeci și cinci de franci.

În clipa în care-și dădea adresa, un tînăr cu aspect elegant care scotocea de cîtăva vreme încoace și-ncolo zări mobila și întrebă :

— Cît face ?

— E vîndută, replică vînzătorul.

— Așa !... dumnealui, probabil ?

Domnul Gerbois se înclină și se retrase, foarte fericit că a pus mîna pe o mobilă pe care o dorea și altcineva.

Dar n-apucase să facă zece pași cînd fu ajuns din urmă de tînărul domn care, cu pălăria în mînă și cu un ton de perfectă curtoazie, îi spuse :

— Vă cer mii de scuze, domnule... aș vrea să vă pun o întrebare indiscretă... Spuneți-mi, căutați în mod deosebit acest secreter ?

— Nu. Căutam o balanță de ocazie pentru unele experiențe de fizică.

— Prin urmare nu țineți prea mult la el ?

— Țin, și nimic mai mult.

— Probabil pentru că este vechi ?

— Pentru că este comod.

— În acest caz ați consimți să-l schimbați cu un altul la fel de comod dar în stare mai bună ?

— Cel pe care-l am este în stare bună și schimbul mi se pare inutil.

— Totuși...

Domnul Gerbois este un om ușor iritabil și bănuitor din fire. Răspunse sec :

— Vă rog, domnule, nu insistați.

Necunoscutul se plantă în fața lui :

— Nu cunosc prețul pe care l-ați plătit, domnule... vă ofer de două ori pe atît.

— Nu.

— De trei ori ?

— Oh ! să terminăm odată, izbucni profesorul agasat. Ceea ce am, am, și nu e de vînzare.

Tînărul îl privi fix, cu un aer pe care domnul Gerbois nu avea să-l uite, apoi, fără să scoată o vorbă, îi întoarse spatele și se îndepărtă.

O oră mai tîrziu mobila era adusă în căsuța pe care profesorul o ocupa, pe șoseaua ce ducea spre Viroflay. Își chemă fiica :

— Este pentru tine, Suzanne, dacă îți place, fireşte.

Suzanne era o făptură nostimă, expansivă și, fericită, se aruncă de gîtul tatălui ei și-l sărută cu atîta bucurie de parcă i-ar fi făcut un cadou princiar.

În aceeași seară, ajutată de Hortense, menajera, ea îl duse în camera ei, făcu curățenie în sertare și își rîndui cu grijă hîrtiile, casetele cu scrisori, corespondența, colecțiile de ilustrate și cîteva suveniruri tainice de la verișorul ei Philippe.

A doua zi, la ora șapte și jumătate, domnul Gerbois plecă la liceu. La ora zece, Suzanne, potrivit unui obicei zilnic, îl aștepta la ieșire, iar pentru el era o plăcere nespusă să remarce, pe trotuarul din fața grilajului, silueta ei grațioasă și surîsul ei de copil.

Se înapoiară împreună.

— Și secretarul tău ?

— O adevărată minune. Hortense și cu mine i-am lustruit arămurile. Parcă este de aur.

— Așadar ești mulțumită ?

— Dacă sînt mulţumită ? Nici nu ştiu cum m-am putut lipsi de el pînă acum.

Străbătură grădina din faţa casei. Domnului Gerbois îi veni o idee :

— Ce-ar fi să mergem să-l vedem înainte de masă ?

— Oh, desigur, grozavă idee.

Fata urcă prima, dar, ajunsă în pragul uşii, scoase un ţipăt de spaimă.

— Ce s-a întîmplat ? bîigui domnul Gerbois.

Şi spunînd asta, intră şi el în cameră. *Secreterul nu mai era acolo.*

...Ceea ce îl miră pe judecătorul de instrucţie fu admirabila simplitate a mijloacelor folosite. În absenţa Suzannei şi în timp ce menajera făcea piaţa, un comisionar cu insignă profesională — vecinii o remarcaseră — oprise camioneta în faţa grădinii şi sunase de două ori. Vecinii, neştiind că menajera era plecată, nu avură nici o bănuială, astfel că individul îşi văzu de treabă în cea mai deplină linişte.

A se remarca : nici un dulap nu fusese forţat, nici o pendulă stricată. Ceva mai mult, portmoneul Suzannei, pe care ea îl lăsase pe marmura mobilei, fu găsit pe masa alăturată, cu banii pe care-i conţinea. Mobilul furtului era deci clar determinat, ceea ce făcea ca furtul să fie cu atît mai inexplicabil căci, la urma urmei, de ce să te expui la atîtea riscuri pentru o pradă atît de neînsemnată ?

Singurul indiciu pe care-l putu furniza profesorul fu incidentul din ajun.

„În urma refuzului meu tînărul a vădit numaidecît o vie nemulţumire şi am avut impresia foarte clară că mă părăsea sub semnul unei ameninţări."

Era destul de vag. Fu interogat anticarul. Acesta nu-i cunoştea pe nici unul dintre cei doi domni. Cît priveşte obiectul, îl cumpărase cu patruzeci de franci la o licitaţie în urma unui deces şi era încredinţat că-l revînduse la justa lui valoare. Continuată, ancheta nu aduse nimic în plus.

Însă, domnul Gerbois rămase convins că suferise o pierdere enormă. O avere era ascunsă, probabil, în fundul dublu al vreunui sertar şi acesta era motivul pentru care

tînărul, cunoscînd ascunzătoarea, acționase cu o asemenea hotărîre.

— Bietul meu tată, ce am fi făcut cu această avere ? repeta Suzanne.

— Auzi vorbă ! Dar cu o asemenea dotă puteai avea pretenții la cele mai strălucite partide.

Suzanne, care-și mărginea pretențiile la verișorul ei Philippe, partidă de altfel nu prea strălucită, suspina cu amărăciune. Și în căsuța din Versailles, viața continuă mai puțin veselă, mai puțin nepăsătoare, umbrită de regrete și decepții.

Trecură două luni. Și deodată, unul după altul, survenir evenimentele cele mai grave, o suită neprevăzută de perspective fericite și de catastrofe !...

În ziua de 1 februarie, la cinci și jumătate, domnul Gerbois, care tocmai se înapoiase cu un ziar de seară în mînă, se așeză, își puse ochelarii și începu să citească. Politica neinteresîndu-l, întoarse pagina. Atenția îi fu atrasă subit de un articol intitulat :

„A treia tragere a Loteriei Asociațiilor de Presă. Numărul 514 — seria 23 cîștigă un milion..."

Ziarul îi lunecă din mînă. Pereții i se clătinară în fața ochilor și bătăile inimii i se opriră. Numărul 514, seria 23, era numărul lui ! Îl cumpărase din întîmplare pentru a-i face un serviciu unui prieten, fiindcă el nu credea de loc în favorurile destinului, și iată ce cîștiga !

Își scoase repede carnetul. Numărul 514, seria 23, era notat clar pe prima pagină, pentru aducere aminte. Dar biletul ?

Se năpusti către cabinetul de lucru pentru a căuta acolo caseta cu plicuri unde strecurase neprețuitul bilet, dar, chiar la intrare se opri brusc, clătinîndu-se din nou și cu inima strînsă : caseta cu plicuri nu se vedea nicăieri și, ceea ce era și mai îngrozitor, își dădu imediat seama că trecuseră săptămîni de cînd nu se mai afla acolo ! erau săptămîni de zile de cînd n-o mai avusese dinaintea ochilor cînd corecta lucrările elevilor.

Un zgomot de pași pe pietrișul din grădină... Strigă :

— Suzanne ! Suzanne !

Aceasta sosi de îndată. Urcă grăbit. El bolborosi cu o voce sugrumată :

— Suzanne... caseta... caseta cu plicuri ?...

— Care ?

— Cea de la Luvru... pe care o adusesem într-o joi... şi care se afla pe colţul acestei mese.

— Dar adu-ţi aminte, tată,... amîndoi am aşezat-o...

— Cînd ?

— În seara aceea... ştii... în ajunul zilei...

— Dar unde ?... Răspunde... mă faci să mor...

— Unde ?... În secreter.

— În secreterul care a fost furat ?

— Da.

— În secreterul care a fost furat !

El repetă aceste cuvinte cu un glas scăzut, cu un fel de spaimă. Apoi o apucă de mînă şi cu o voce sfîrşită adăugă :

— Conţinea un milion, fetiţo.

— Ah, tată, de ce nu mi-ai spus-o ? murmură ea cu naivitate.

— Un milion, reluă el ; era numărul cîştigător la loteria Presei.

Enormitatea dezastrului îi strivea ; multă vreme păstrară o linişte pe care nici unul nu avea curajul s-o întrerupă.

În cele din urmă Suzanne spuse :

— Dar, tată, ţi se va plăti, oricum.

— Cum ? Pe baza căror dovezi ?

— Trebuie dovezi, aşadar ?

— Bineînţeles !

— Şi nu le ai ?

— Ba da, am avut una.

— Şi ?

— Era în casetă.

— În caseta care a dispărut ?

— Da. Şi altul va încasa banii.

— Ar fi oribil ! Să vedem, tată, nu poţi să te opui ?

— Ştiu eu ? Cine ştie ? Omul acesta pare atît de puternic ! Dispune de asemenea posibilităţi ! Adu-ţi aminte... întîmplarea cu secreterul...

Se ridică printr-o zvîcnire de energie şi bătu din picior :

— Ei bine, nu, nu va avea milionul, nu-l va avea! Pentru ce să-l aibă? La urma urmei, oricît ar fi el de îndemînatic, nu mai poate face nimic. Dacă se prezintă să-l încaseze vor pune mîna pe el! Ah! O să vedem noi, prietene!

— Aşadar ai o idee, tată?

— Aceea de a ne apăra drepturile pînă la capăt, orice s-ar întîmpla! Şi vom reuşi! Milionul este al meu! Îl voi avea!

Cîteva minute mai tîrziu el expedie această telegramă:

GUVERNATORULUI CREDITULUI FUNCIAR, STR. CAPUCINILOR PARIS. SÎNT POSESORUL NUMĂRULUI 514, SERIA 23. MĂ OPUN PE TOATE CĂILE LEGALE ORICĂREI ALTE PRETENŢII. GERBOIS.

Aproape în acelaşi timp sosea la Creditul Funciar această altă telegramă:

NUMĂRUL 514, SERIA 23 ESTE ÎN POSESIA MEA. ARSÈNE LUPIN.

De fiecare dată cînd încerc să povestesc cîteva din nenumăratele aventuri din care este alcătuită viaţa lui Arsène Lupin, simt o adevărată jenă, cea mai neînsemnată dintre aventuri părîndu-mi-se arhicunoscută de toţi cei care mă vor citi. De fapt, nu există gest al „pungaşului nostru naţional", cum a fost cu atîta simpatie numit, care să nu fi fost semnalat în modul cel mai răsunător, nici o ispravă care să nu fi fost studiată sub toate aspectele ei, nici un act care să nu fi fost comentat cu acea abundenţă de detalii rezervată de obicei faptelor eroice.

Cine nu cunoaşte, de exemplu, acea stranie istorie a „Femeii blonde", cu întîmplările ei ieşite din comun, pe care reporterii la intitulau cu litere de-o şchioapă; „Numărul 514, seria 23!...", „Crima din strada Henri Martin!...", „Diamantul albastru!..." Ce tapaj în jurul intervenţiei faimosului detectiv englez Herlock Sholmes! Ce fierbere după fiecare dintre peripeţiile ce marcau lupta dintre aceşti doi artişti! Şi ce vacarm pe bulevarde în ziua cînd vînzătorii de ziare strigau: „Arestarea lui Arsène Lupin!"

Justificarea mea este că aduc ceva nou : eu aduc dezlegarea enigmei. Totdeauna rămîne o umbră în jurul acestor aventuri ; eu o risipesc. Reproduc articole citite și răscitite, copiez vechi interviuri, dar toate acestea le coordonez, le clasez și le subordonez exactității adevărului. Colaboratorul meu este chiar Arsène Lupin, a cărui amabilitate, în ce mă privește, este inepuizabilă. Și de asemenea, după caz, inefabilul Wilson, prietenul și confidentul lui Sholmes.

Ne amintim de formidabilul hohot de rîs care a întîmpinat publicarea dublei telegrame. Numele lui Arsène Lupin constituia în sine o garanție a neprevăzutului, o promisiune de divertisment pentru galerie. Iar galeria era lumea întreagă.

Din cercetările întreprinse de îndată de Creditul Funciar, rezulta că numărul 514, seria 23, fusese eliberat prin intermediul Creditului Lyonez, sucursala din Versailles, comandantului de artilerie Bessy. Or, comandantul murise în urma unei căderi de pe cal. De la camarazii cărora li se destăinuise se află că, puțin timp înainte de moarte, acesta cedase biletul unui prieten.

— Acest prieten sînt eu, afirma domnul Gerbois.

— Dovediți-o, obiectă guvernatorul Creditului Funciar.

— S-o dovedesc ? E lesne. Douăzeci de persoane vă vor spune că eu aveam relații strînse cu comandantul și că ne întîlneam la cafeneaua din piața Armelor. Acolo, într-o zi, pentru a-l salva dintr-un moment de jenă financiară, i-am cumpărat biletul contra sumei de douăzeci de franci.

— Aveți martori că s-a făcut acest schimb ?

— Nu.

— În acest caz pe ce vă întemeiați plîngerea ?

— Pe scrisoarea pe care el mi-a scris-o în această chestiune.

— Care scrisoare ?

— O scrisoare care era prinsă la un loc cu biletul.

— Arătați-o !

— Se găsea în secreterul furat.

— Regăsiți-o !

Arsène Lupin însă dovedi că o are. O notă înserată în *L'Écho de France* — care are onoarea să fie organul lui

oficial și la care, după cît se pare, este unul din principalii acționari — o notă deci, anunța că el depuse în mîinile maestrului Detinan, avocatul său, scrisoarea pe care comandantul Bessy i-o scrisese lui, personal.

Fu o explozie de veselie : Arsène Lupin angaja un avocat ! Arsène Lupin, respectînd ordinea stabilită, desemna, pentru a-l reprezenta, un membru al baroului !

Întreaga presă îl asaltă pe maestrul Detinan, deputat radical influent, bărbat de o înaltă probitate și în același timp cu o inteligență subtilă, puțin sceptic și înclinat spre paradoxuri.

Maestrul Detinan nu avusese niciodată plăcerea de a-l întîlni pe Arsène Lupin — și regreta profund acest lucru — dar, e drept, tocmai primise instrucțiunile acestuia și, foarte mișcat de cinstea care i se făcuse, intenționa să apere din răsputeri drepturile clientului său. El deschise deci dosarul recent constituit și, fără ocolișuri, etală ostentativ scrisoarea comandantului. Acesta dovedea realmente cedarea biletului dar nu menționa numele destinatarului. „Dragul meu prieten..." începea simplu.

„Dragul meu prieten", sînt eu adăuga Arsène Lupin într-o notă alăturată scrisorii comandantului. Și cea mai bună dovadă este că posed scrisoarea.

Droaia de reporteri se năpusti imediat asupra domnului Gerbois care nu putu decît să repete :

— „Dragul meu prieten" nu este altul decît eu. Arsène Lupin a furat scrisoarea comandantului împreună cu biletul de loterie.

— S-o dovedească ! riposta Lupin gazetarilor.

— Dar din moment ce mi-a furat secreterul ! exclama domnul Gerbois în fața acelorași gazetari.

Iar Lupin riposta :

— S-o dovedească !

A fost un spectacol de toată frumusețea acest duel public între cei doi posesori ai biletului cu numărul 514, seria 23, acel du-te-vino al reporterilor, stăpînirea de sine a lui Arsène Lupin față de scenele furibunde ale bietului Gerbois.

Nefericitul, presa era plină de văicărelile lui ! Își destăinuia ghinionul cu o candoare emoționantă.

— Înțelegeți, domnilor, acest ticălos îmi smulge dota Suzannei ! De mine, personal, nu-mi pasă, ci de Suzanne ! Gîndiți-vă, un milion ! De zece ori o sută de mii de franci ! Ah, știam bine că secreterul conține o comoară.

În zadar i se obiecta că adversarul său, luînd mobila, nu știa de prezența unui bilet de loterie și că nimeni, în orice caz, nu putea să prevadă că biletul va cîștiga lozul cel mare. El se tînguia :

— Ei, așa, o știa !... Altfel pentru ce și-ar fi dat atîta osteneală să obțină această mobilă prăpădită ?

— Din motive necunoscute dar, în nici un caz, pentru a pune mîna pe un petic de hîrtie care nu valora atunci mai mult de douăzeci de franci.

— Ba valora un milion ! O știa !... El știe totul ! Ah, nu-l cunoașteți pe bandit ! Nu v-a frustat pe voi de un milion !

Dialogul ar fi putut dura multă vreme. Dar în a douăsprezecea zi, domnul Gerbois primi de la Arsène Lupin o misivă care purta mențiunea „confidențial". Profesorul citi cu o neliniște crescîndă :

„Domnule, galeria se amuză pe seama noastră. Nu considerați că a sosit vremea să fim serioși ? În ce mă privește, sînt ferm hotărît.

Situația e clară : eu posed un loz pe care n-am dreptul să-l încasez, iar dumneavoastră aveți dreptul să încasați un loz pe care nu-l posedați. Deci nu putem face nimic unul fără celălalt.

Or, nici dumneavoastră n-ați consimți să-mi cedați dreptul *dumneavoastră,* nici eu să vă cedez lozul *meu.*

Ce-i de făcut ?

Nu văd decît un mijloc : să împărțim. O jumătate de milion pentru dumneavoastră, o jumătate de milion pentru mine. Nu este echitabil ? Și această judecată de Solomon nu satisface oare, nevoia de dreptate care este în fiecare din noi ?

Soluție justă și în același timp imediată. Nu este o ofertă pe care să aveți răgazul s-o discutați, ci o necesitate la care împrejurările vă obligă să vă supuneți. Vă acord trei zile pentru a reflecta. Mi-ar place să cred că,

vineri dimineața, voi citi printre micile anunțuri din *L'Écho de France*, o notă discretă adresată *d-lui Ars. Lup.*, conținînd în termeni voalați, adeziunea dumneavoastră la pactul ce vi-l propun. În schimbul acesteia veți intra imediat în posesia lozului și veți încasa milionul, chit că îmi veți remite cinci sute de mii de franci prin mijlocul pe care vi-l voi indica ulterior.

În caz de refuz, am luat măsuri ca rezultatul să fie identic. Dar, în afară de necazurile foarte grave pe care vi le va pricinui o asemenea încăpățînare, veți avea de suportat o reținere de douăzeci și cinci de mii franci cu titlul de cheltuieli suplimentare.

Primiți, vă rog, domnule, expresia sentimentelor mele cele mai respectuoase.

Arsène Lupin"

Exasperat, domnul Gerbois comise greșeala nesăbuită de a arăta scrisoarea și de a îngădui să fie copiată. Indignarea îl împingea la toate neghiobiile.

— Nimic! Nu va avea nimic! striga acesta în fața grupului de reporteri. Să împart ceea ce-mi aparține? Niciodată! N-are decît să-l rupă dacă dorește!

— Totuși, cinci sute de mii de franci sînt de preferat decît nimic.

— Nu-i vorba de asta, ci de dreptul meu, și acest drept îl voi stabili în fața tribunalului.

— Să-l ataci pe Arsène Lupin? Ar fi nostim.

—Nu pe el, ci Creditul Funciar. Acesta trebuie să-mi achite milionul.

— Da, dar vă va cere în schimb biletul sau, cel puțin, dovada că l-ați cumpărat.

— Dovada există din moment ce Arsène Lupin recunoaște că a furat secreterul.

— Oare cuvintele lui Arsène Lupin vor fi o probă suficientă în fața tribunalului?

— N-are importanță. Merg mai departe.

Galeria tropăia. Se făcură pariuri. Unii susțineau că Lupin îl va face praf pe Gerbois, alții că o să se aleagă doar cu amenințările. Dar și unii și ceilalți urmăreau cu teamă această luptă în care raportul de forțe era atît de inegal,

unul din adversari fiind atît de temut, iar celălalt speriat ca un animal hăituit.

Vineri, *L-Écho de France* fu smuls din mîna vînzătorilor, iar lumea căuta febril în pagina a cincea, la „Mica publicitate". Nici un rînd adresat *d-lui Ars. Lup.* La ultimatumurile lui Arsène Lupin, domnul Gerbois răspundea prin tăcere. Era declarația de război.

Seara ziarele anunțau răpirea domnișoarei Gerbois.

Amuzant în ceea ce s-ar putea numi spectacolele Arsène Lupin, este rolul eminamente comic pe care îl are poliția. Totul se petrece în afara acesteia. El vorbește, scrie, previne, comandă, amenință, execută, ca și cînd n-ar exista nici șef al Siguranței, nici agenți, nici comisari, în sfîrșit, nimeni care să-i împiedice planurile. Totul este considerat ca nul și neavenit. Obstacolul nu este luat în considerație.

Și totuși, poliția se frămîntă ! De cum este vorba de Arsène Lupin, toată lumea, de la mic la mare, ia foc, clocotește, spumegă de furie. Lupin este dușmanul, dușmanul care sfidează, provoacă, disprețuiește sau, ceea ce este și mai rău, ignoră.

Atunci ce-i de făcut împotriva unui asemenea dușman ?

La ora zece fără douăzeci, după mărturia menajerei, Suzanne pleca de acasă. La zece și cinci, ieșind de la liceu, tatăl ei n-o zărea pe trotuarul unde avea obiceiul să-l aștepte. Deci, totul se petrecuse în timpul micii plimbări de douăzeci de minute pe care Suzanne o făcuse pînă la liceu sau, cel puțin pînă în împrejurimile liceului.

Doi vecini afirmară că o fi dus la trei sute de pași de casă. O femeie zărise, mergînd de-a lungul străzii, o tînără ale cărei semnalmente corespundeau cu ale ei. Și apoi ? Apoi, nu se mai știa nimic.

Se făcu percheziție peste tot, fură interogați funcționarii din gări și de la vamă. Nimeni nu remarcase în ziua aceea nimic care să poată fi pus în legătură cu răpirea unei tinere fete. Totuși, un negustor din Ville d'Avray declară că aprovizionase cu carburanți un automobil închis care venea de la Paris. La volan se afla un bărbat iar în interior o femeie blondă, exagerat de blondă, preciza martorul. O oră mai tîrziu automobilul se înapoia de la

Versailles. Circulația aglomerată îl obliga să încetinească, ceea ce îi permise negustorului să constate că alături de femeia blondă, zărită anterior, se afla o altă femeie, înfășurată în voaluri și eșarfe. Nici o îndoială că aceasta era Suzanne Gerbois.

Dar atunci trebuia să se presupună că răpirea avusese loc în plină zi, și pe o stradă foarte frecventată, chiar în centrul orașului ! Cum ? În ce loc ? Nici un strigăt nu fusese auzit, nici o mișcare suspectă nu fusese observată.

Negustorul dădu semnalmentele automobilului : un Peugeot de 24 c.p., cu caroserie albastru-închis. Cu totul și cu totul întîmplător se făcură cercetări pe lîngă directoarea Garajului Central, doamna Bob-Walthour, care-și făcuse o specialitate din răpirile cu mașina. Într-adevăr, aceasta închiriase pentru o zi o limuzină Peugeot, unei femei blonde pe care apoi n-o mai văzuse de loc.

— Dar șoferul ?

— Era un anume Ernest, angajat în ajun pe baza unor recomandări excelente.

— Este aici ?

— Nu. A adus automobilul și n-a mai revenit.

— Nu-i putem da de urmă ?

— Desigur, de la persoanele care l-au recomandat. Iată numele lor.

Fură interogate aceste persoane. Nici una din ele nu-l cunoștea pe numitul Ernest.

Astfel, indiferent ce pistă se urma pentru a se ieși din incertitudine, totul ducea spre alte incertitudini, spre alte enigme.

Domnul Gerbois nu era în stare să susțină o bătălie care pentru el începea într-un mod atît de dezastruos. De neconsolat de la dispariția fiicei sale, chinuit de remușcări, capitulă.

Un mic anunț apărut în *L'Écho de France*, pe care toată lumea îl comentă, arăta că se supune pur și simplu, fără condiții.

Era consemnarea victoriei, a războiului terminat în nouzeci și șase de ore.

Două zile mai tîrziu, domnul Gerbois traversa curtea Creditului Funciar. Introdus la guvernator, îi prezentă acestuia biletul cu numărul 514, seria 23. Guvernatorul tresări :

— A ! Îl aveţi ? V-a fost înapoiat ?

— Îl rătăcisem. Iată-l, răspunse domnul Gerbois.

— Totuşi, pretindeaţi... era vorba...

— Toate astea nu sînt decît bîrfeli şi minciuni.

— Ne-ar mai trebui, totuşi, un document de sprijin.

— Scrisoarea comandantului ajunge ?

— Desigur.

— Iat-o.

— Perfect. Sînteţi atît de amabil să ne lăsaţi aceste piese în păstrare ? Ne sînt acordate cincisprezece zile pentru verificare. Vă voi preveni de îndată ce vă veţi putea prezenta la casiera noastră. Pînă atunci, domnule, cred că aveţi tot interesul să păstraţi tăcere pentru a termina această afacere în cea mai deplină linişte.

— Asta e şi dorinţa mea.

Domnul Gerbois nu suflă o vorbă, guvernatorul de asemenea.

Există însă secrete care se dezvăluie fără a fi comisă vreo indiscreţie. Prin urmare se află numaidecît că Arsène Lupin avusese îndrăzneala să-i trimită domnului Gerbois biletul cu numărul 514, seria 23. Noutatea fu primită cu admiraţie şi uimire. Hotărît lucru, cel care arunca pe masă un atu de o asemenea importanţă, ca preţiosul bilet, era un bun jucător. Desigur, el nu se deposedase decît cu bunăştiinţă şi pentru o carte care restabilea echilibrul. Dar dacă tînăra scăpa ? Dacă reuşeau să-i ia înapoi ostateca pe care o deţinea ?

Poliţia simţi punctul slab al inamicului şi îşi intensifică eforturile. Arsène Lupin dezarmat, jecmănit chiar de mîna lui, prins în angrenajul propriilor combinaţii, fără să se atingă de nici o para din milionul rîvnit... dintr-o dată glumeţii ar trece în tabăra cealaltă.

Dar... trebuia regăsită Suzanne. Iar ei n-o regăseau, şi nici ea nu evada !

Fie, se spunea, un punct cîştigat, Arsène cîştigă prima manşă. Însă greul încă n-a trecut. Domnişoara Gerbois este în mîinile sale, de acord, şi el nu ne-o va înapoia

decît contra a cinci sute de mii franci. Dar unde și cum se va opera schimbul ? Pentru ca acest schimb să se opereze trebuie să aibă loc o întîlnire, și atunci, ce-l împiedică pe domnul Gerbois să înștiințeze poliția și prin aceasta să-și recapete fiica, păstrîndu-și banii ?

Fu intervievat profesorul. Foarte abătut, dornic de liniște, el rămase impenetrabil.

— N-am nimic de spus. Aștept.

— Și domnișoara Gerbois ?

— Cercetările continuă.

— Dar Arsène Lupin v-a scris ?

— Nu.

— Puteți da o declarație în acest sens ?

— Nu.

— Prin urmare v-a scris. Care sînt instrucțiunile lui ?

— N-am nimic de spus.

Fu asaltat maestrul Detinan. Aceeași discreție.

— Domnul Lupin este clientul meu, răspundea acesta cu o gravitate simulată, veți înțelege că trebuie să păstrez cea mai desăvîrșită discreție.

Toate aceste mistere iritau galeria. Evident, planurile se urzeau în umbră. Arsène Lupin își pregătea plasa și-i strîngea ochiurile în timp ce poliția organiza în jurul domnului Gerbois o supraveghere necontenită.

Se examinau cele trei soluții posibile : arestarea, triumful, sau eșecul ridicol și jalnic...

Se întîmplă însă ca această curiozitate a publicului să nu fie decît parțial satisfăcută, aici însă, în aceste pagini este dezvăluit pentru prima oară adevărul în întregime.

Marți, 12 martie, domnul Gerbois primi într-un plic obișnuit o înștiințare din partea Creditului Funciar.

Joi, la orele unu, lua trenul de Paris. La ora două îi fură eliberate o mie de bancnote a cîte o mie de franci.

În timp ce el număra banii tremurînd — nu era acesta prețul de răscumpărare al Suzannei ? — doi bărbați stăteau de vorbă într-o trăsură oprită la o oarecare distanță de poarta principală. Unul din ei avea părul cărunt și o figură energică în contrast cu îmbrăcămintea și alura lui de mic funcționar. Era inspectorul principal Ganimard,

bătrînul Ganimard, inamicul neînduplecat al lui Lupin. Ganimard îi spunea brigadierului Folenfant :

— N-o să mai dureze mult... în mai puțin de cinci minute o să-l revedem pe amicul nostru. Totul e gata ?

— Absolut.

— Cîți sîntem ?

— Opt, din care doi cu biciclete.

— Și cu mine, care fac cît trei. Nu sînt prea mulți, dar ajung. Gerbois nu trebuie să ne scape cu nici un preț... dacă nu, la revedere, îl găsește pe Lupin la întîlnirea ce trebuie s-o fi fixat, schimbă fetișcana pe jumătatea de milion și ne-a jucat festa.

— Dar de ce nu merge bătrînul cu noi ? Ar fi atît de simplu. Dacă ne-ar amesteca și pe noi în jocul lui și-ar păstra milionul întreg.

— Da, dar îi e frică. Dacă încearcă să-l tragă pe sfoară pe celălalt, nu va mai avea fata.

— Pe care celălalt ?

— *Pe el.*

Ganimard pronunță acest cuvînt cu un ton grav, puțin înfricoșat, ca și cum ar fi vorbit de o ființă supranaturală ale cărei gheare le-ar fi și simțit.

— Este destul de ciudat, observă, pe drept cuvînt, brigadierul Folenfant, ca noi să fim obligați să-l protejăm pe acest domn contra lui însuși.

— Cu Lupin lumea e întoarsă pe dos, suspină Ganimard.

Trecu un minut.

— Atenție ! spuse el.

Domnul Gerbois ieșea. La capătul străzii Capucinilor o luă pe bulevard, pe partea stîngă. Se îndepărta încet de-a lungul magazinelor și privea vitrinele.

— Prea liniștit clientul, zicea Ganimard. Un individ care duce în buzunar un milion nu arată așa de calm.

— Ce poate să facă ?

— O, nimic, evident... N-are importanță, sînt neîncrezător. Lupin e Lupin.

În acest moment domnul Gerbois se îndrepta către un chioșc, alese niște ziare, primi restul, defăcu un ziar și, mergînd încet începu să citească. Și, deodată, dintr-un salt, se aruncă într-un automobil care staționa la mar-

ginea trotuarului. Motorul era pornit căci maşina demară rapid, trecu de biserica Madeleine şi dispăru.

— Mii de draci ! strigă Ganimard, încă o lovitură în stilul *lui !*

Şi-o porni în goană. Ceilalţi oameni alergau o dată cu el în jurul bisericii Madeleine.

Dar izbucni în rîs. La intrarea în bulevardul Malesherbes, automobilul se oprise, în pană, iar domnul Gerbois cobora.

— Repede, Folenfant... Şoferul... e probabil numitul Ernest.

Folenfant se ocupă de şofer. Era un anume Gaston, angajat la o Societate de trăsuri şi automobile ; cu zece minute mai înainte un domn îl reţinuse şi-i spusese să aştepte „sub presiune", aproape de chioşc, pînă la sosirea unui alt domn.

— Şi al doilea client, întrebă Folenfant, ce adresă ţi-a dat ?

— Nici o adresă... bulevardul Malesherbes... calea Messine... bacşiş dublu. Atît.

Între timp, însă, fără a pierde o secundă, domnul Gerbois sărise în prima trăsură care trecea.

— Birjar, la metrou, staţia Concorde !

Profesorul ieşi din metrou în Piaţa Palais Royal, alergă către altă trăsură care-l duse pînă în piaţa Bursei. A doua călătorie cu metroul, apoi, în strada Villiers, a treia trăsură.

— Strada Clapeyron numărul 25 !

Casa cu numărul 25 din strada Clapeyron este despărţită de bulevardul Batignolles printr-o clădire situată pe colţ. Urcă la primul etaj şi sună. Un domn îi deschise :

— Aici locuieşte maestrul Detinan ?

— Eu sînt. Domnul Gerbois, dacă nu mă-nşel.

— Exact.

— Vă aşteptam. Poftiţi, vă rog.

Cînd domnul Gerbois pătrunse în birou, pendula arăta ora trei. Numaidecît observă alarmat :

— Aceasta este ora pe care mi-a fixat-o. N-a venit ?

— Nu încă.

Domnul Gerbois se așeză, își șterse fruntea de sudoare, își privi ceasul ca și cînd n-ar fi știut ce oră este, apoi reluă neliniștit :

— O să vină ?

— Dumneavoastră mă întrebați despre singurul lucru din lume pe care abia aștept să-l aflu. N-am fost niciodată atît de nerăbdător. În tot cazul, dacă vine riscă mult. De cincisprezece zile casa este încontinuu supravegheată... Nu au încredere în mine.

— În mine și mai puțin. Și nu garantez că agenții puși să mă urmărească mi-au pierdut urma.

— Cum așa ?

— Nu este vina mea, se înfierbîntă profesorul. Și nu mi se poate reproșa nimic. Ce i-am promis ? Să ascult de ordinele *lui*. Ei bine, am ascultat orbește de ordinele *lui*, am încasat banii la ora fixată de *el*, m-am strecurat pînă la dumneavoastră prin procedeul prescris de *el*. Răspunzător fiind de nenorocirea fiicei mele, mi-am ținut angajamentele cu toată loialitatea. Trebuie și *el* să și le țină pe ale *lui*. Și adăugă cu o voce îngrijorată : Nu-i așa că-mi va aduce fiica ?

— Sper.

— Totuși... l-ați văzut ?

— Eu ? Nicidecum. M-a rugat doar printr-o scrisoare să vă primesc pe amîndoi, să dau drumul la toți servitorii înainte de ora trei și să nu primesc pe nimeni între sosirea dumneavoastră și plecarea lui. În caz că nu eram de acord cu propunerea lui mă ruga să-l previn prin două rînduri în *L'Écho de France*. Dar sînt fericit că-i fac un serviciu lui Arsène Lupin și sînt de acord cu orice.

Domnul Gerbois gemu :

— Vai ! Cum se vor sfîrși toate acestea ?

Scoase din buzunar bancnotele, le întinse pe masă și făcu din ele două teancuri egale. Apoi tăcură. Din cînd în cînd domnul Gerbois își încorda auzul... Nu sunase cumva ?

Cu timpul, neliniștea îi crescu. La rîndul său maestrul Detinan încerca și el o senzație aproape dureroasă.

O clipă, chiar avocatul își pierdu orice calm. Se ridică brusc :

— Nu-l vom mai vedea. Ce vreți ? Ar fi o nebunie din partea lui. Să aibă încredere în noi, fie, sîntem oameni cinstiți, incapabili de a-l trăda. Dar pericolul nu este numai aici.

Iar domnul Gerbois, cu ambele mîini pe bancnote, bolborosea copleșit :

— Să vină, Dumnezeule, să vină ! I le-aș da pe toate numai s-o regăsesc pe Suzanne.

Ușa se deschise :

— Jumătate e de ajuns, domnule Gerbois.

Cineva apăruse în prag, un tînăr elegant îmbrăcat, în care domnul Gerbois recunoscu îndată pe individul care-l acostase lîngă prăvălia de vechituri din Versailles. Se repezi către el :

— Și Suzanne ? Unde este fiica mea ?

Arsène Lupin închise ușa cu grijă și, în timp ce-și scotea mănușile, cu aerul cel mai liniștit, i se adresă avocatului :

— Iubite maestre, n-am cuvinte să vă mulțumesc pentru bunăvoința cu care ați consimțit să-mi apărați drepturile. N-am să uit acest lucru.

Maestrul Detinan murmură :

— Dar n-ați sunat... n-am auzit ușa...

— Soneriile și ușile sînt lucruri care trebuie să funcționeze fără să le auzi întotdeauna. Oricum, iată-mă, acesta-i esențialul.

— Fiica mea ! Suzanne ! Ce-ați făcut cu ea ? repeta profesorul.

— Pentru Dumnezeu, zise Lupin, ești grăbit domnule. Haide, liniștește-te, încă un minut și îți vei strînge fiica în brațe.

Făcu cîțiva pași, apoi cu un ton de mare senior care împarte laude :

— Domnule Gerbois, te felicit pentru abilitatea cu care ai acționat adineauri. Dacă automobilul n-ar fi avut pana aceea stupidă, ne-am fi întîlnit foarte simplu la Étoile și l-am fi scutit pe maestrul Detinan de plictiseala acestei vizite. În sfîrșit ! Așa a fost scris !

Zări cele două teancuri de bancnote și exclamă :

— Ah, perfect ! Milionul este aici. Să nu pierdem timpul. Îmi permiteți ?

— Dar, obiectă maestrul Detinan, plasîndu-se în fața mesei, domnișoara Gerbois n-a sosit încă.

— Da, și ?

— Și prezența ei nu este oare indispensabilă ?

— Înțeleg, înțeleg. Arsène Lupin nu inspiră decît o încredere relativă. Bagă jumătate de milion în buzunar și nu restituie ostateca. Ah, iubite maestre, eu sînt un mare desconsiderat. Pentru că destinul m-a împins la acte de o natură un pic... specială. Îmi e suspectată buna-credință... mie, mie care sînt un om plin de scrupule și de delicatețe ! De altfel, iubite maestre, dacă vă e teamă, deschideți fereastra și strigați. În stradă se află mai bine de o duzină de agenți.

— Credeți ?

Arsène Lupin ridică perdeaua :

— Nu-l cred pe domnul Gerbois capabil să-l deruteze pe Ganimard. Ce vă spuneam ? Iată-l aici pe acest prieten de nădejde !

— Cum așa ? exclamă profesorul. Vă jur totuși...

— Că nu m-ai trădat ?... Nu mă-ndoiesc, însă băieții sînt isteți. Uite îl zăresc pe Folenfant !... și pe Grèaume !... și pe Dieuzy ! pe toți bunii mei prieteni !

Maestrul Detinan îl privea surprins. Ce calm ! Lupin rîdea ca și cînd s-ar fi amuzat la cine știe ce joc de copii și nu l-ar fi amenințat nici o primejdie.

Această nepăsare îl liniști pe avocat, mai mult chiar decît faptul că îi știa pe agenți prin apropiere. Se îndepărtă de la masa pe care se aflau bancnotele.

Arsène Lupin luă, unul după altul, cele două teancuri, scoase din fiecare cîte douăzeci și cinci de bilete și, întinzîndu-i maestrului Detinan cele cincizeci de bancnote astfel obținute :

— Onorariul domnului Gerbois, iubite maestre, și cel al lui Arsène Lupin. Vi-l datorăm cu prisosință.

— Nu-mi datorați nimic, replică maestrul Detinan.

— Cum ! Cu tot răul pe care vi l-am pricinuit ?

— Cu alte cuvinte, scumpe maestre, nu vreți să acceptați nimic de la Arsène Lupin. Iată ce înseamnă să ai o proastă reputație, suspină el.

Întinse cele cincizeci de mii de franci profesorului :

— Domnule, în amintirea plăcutei noastre întîlniri, dă-mi voie să-ţi înmînez aceste bancnote : e cadoul meu de nuntă pentru domnişoara Gerbois.

Domnul Gerbois luă repede bancnotele, dar protestă :

— Fiica mea nu se mărită.

— Nu se mărită dacă nu-i dai dumneata consimţămîntul. Dar ea arde de nerăbdare să se mărite.

— Ce ştiţi dumneavoastră ?

— Eu ştiu că fetele tinere îşi fac adesea vise fără autorizaţia tăticilor lor. Din fericire există genii bune care poartă numele de Arsène Lupin şi care descoperă în fundul unor mobile secretul acestor suflete încîntătoare.

— N-aţi mai descoperit şi altceva ? întrebă maestrul Detinan. Vă mărturisesc că aş fi foarte curios să aflu motivul pentru care v-a interesat acel secreter.

— Raţiuni istorice, scumpe maestre. Cu toate că, contrar afirmaţiei domnului Gerbois, nu conţinea nici o altă comoară în afară de un bilet de loterie — lucru pe care-l ignoram — ţineam la el şi-l căutam de multă vreme. Acest secreter din lemn de tisă şi mahon, decorat la capiteluri cu frunză de acant, fusese descoperit în căsuţa discretă pe care o ocupa, în Boulogne, Marie Walewska şi poartă pe unul din sertare inscripţia : *„Dedicat lui Napoleon I, Împăratul Francezilor, de către preasupusul său servitor, Mancion."* Şi, deasupra, aceste cuvinte gravate cu vîrful unui cuţit : *„Pentru tine, Marie"*. Mai tîrziu, Napoleon comandă o copie pentru împărăteasa Joséphine, astfel că, secreterul pe care l-aţi admirat la Malmaison nu este decît o copie imperfectă a celui care, de acum, face parte din colecţia mea.

Profesorul gemu :

— Vai ! Dacă aş fi ştiut asta la anticar, cu cîtă grabă vi l-aş fi cedat !

Arsène Lupin spuse rîzînd :

— Şi în afară de aceasta ai fi avut apreciabilul avantaj de a păstra numai pentru dumneata biletul cu numărul 514, seria 23.

— Iar pe dumneavoastră nu v-ar fi împins la răpirea fiicei mele, pe care toate acestea trebuie s-o fi zdruncinat mult.

— Toate acestea ?

— Această răpire...

— Dar, iubite domn, faci o eroare... Domnişoara Gerbois n-a fost răpită.

— Fiica mea n-a fost răpită ?

— Nicidecum. Cine spune răpire, spune violenţă. Or, ea a servit ca ostatecă absolut de bună-voie.

— Absolut de bună-voie ! repeta profesorul aiurit.

— Şi aproape la cererea sa. Credeţi că o tînără inteligentă, cum este domnişoara Gerbois, şi care pe deasupra mai nutreşte în adîncul sufletului şi o pasiune nemărturisită, ar fi refuzat să-şi cucerească dota ? Ah ! vă jur că a fost uşor s-o facem să priceapă că nu există un alt mijloc de a birui încăpăţînarea dumitale.

Maestrul Detinan se amuza copios. Aşa că obiectă :

— Cel mai dificil era să vă înţelegeţi cu ea. Este imposibil de conceput ca domnişoara Gerbois să se fi lăsat acostată.

— O, nu de mine. Eu nici n-am avut onoarea s-o cunosc. Una din prietenele mele a binevoit să înceapă negocierile.

— Femeia blondă din automobil, desigur, îl întrerupse maestrul Detinan.

— Exact. Chiar la prima întrevedere, lîngă liceu, totul era aranjat. De atunci, domnişoara Gerbois şi noua ei prietenă au călătorit, vizitînd Belgia şi Olanda, în modul cel mai agreabil şi mai instructiv pentru o tînără fată. Restul, ţi-l va explica de îndată chiar ea.

Se auzi sunînd la uşa de la intrare. Trei semnale scurte, apoi unul separat, şi încă unul...

— Ea este, zise Lupin. Iubite maestre, dacă binevoiţi...

Avocatul se duse în grabă să deschidă.

Intrară două femei. Una se aruncă în braţele domnului Gerbois. Cealaltă se apropie de Lupin. Era înaltă, cu bustul armonios, cu chipul foarte palid iar părul ei blond, de un blond scînteietor, era împărţit în două bucle ondulate şi foarte mătăsoase. Îmbrăcată în negru,

fără altă podoabă decît un colier de jais cu cinci şiraguri, se remarca printr-o eleganţă plină de rafinament.

Arsène Lupin îi spuse cîteva cuvinte, apoi salutînd-o pe domnişoară Gerbois :

— Vă cer iertare, domnişoară, pentru toate aceste tribulaţii, însă am speranţa că, totuşi, nu aţi fost prea nefericită.

— Nefericită ? Aş fi fost chiar foarte fericită dacă n-ar fi fost vorba de bietul meu papà.

— Atunci totul e cît se poate de bine. Îmbrăţişaţi-l din nou şi profitaţi de ocazie, care este excelentă, pentru a-i vorbi de verişorul dumneavoastră.

— Verişorul meu ? Ce înseamnă ?... Nu înţeleg...

— Ba da, înţelegeţi. Verişorul Philippe... tînărul ale cărui scrisori le păstraţi cu mare grijă.

Suzanne roşi, se intimidă, însă pînă la urmă, aşa cum o sfătuise Lupin, se aruncă din nou în braţele tatălui său.

Lupin îi privi pe amîndoi înduioşat :

— Iată care e răsplata cînd faci bine ! Mişcător spectacol ! Fericit tată ! Fericită fiică ! S-ar părea că această fericire este opera ta, Lupin ! Aceste fiinţe te vor binecuvînta mai tîrziu... Numele tău va fi transmis cu pioşenie copiilor lor. Oh ! familia... familia !

Se îndreptă spre fereastră.

— Bravul Ganimard o fi tot acolo ? I-ar plăcea atît de mult să asiste la aceste efuziuni fermecătoare ! Dar nu, nu e acolo... Nu mai e nimeni... nici el, nici ceilalţi. Drace ! Situaţia devine gravă... N-ar fi de loc de mirare să se afle la intrarea principală... la portăreasă probabil... sau chiar pe scară !

Domnul Gerbois lăsă să-i scape un gest. Acum cînd fiica îi era înapoiată, sentimentul realităţii punea din nou stăpînire pe el. Arestarea adversarului său însemna pentru el o jumătate de milion. Instinctiv, făcu un pas. Ca din întîmplare, Lupin se nimeri în drumul său.

— Unde te duci, domnule Gerbois ? Să mă aperi împotriva lor ? Eşti prea amabil ! Nu te deranja. De altfel, îţi jur că ei sînt mai încurcaţi decît mine.

Apoi continuă chibzuind :

— În definitiv, ce ştiu ei ? Că dumneata eşti aici şi probabil că şi domnişoara Gerbois este aici, căci trebuie

s-o fi văzut sosind cu o doamnă necunoscută. Dar de mine? Nici nu bănuiesc. Cum m-aş putea afla într-o casă pe care ei au scotocit-o azi dimineaţă din pivniţă pînă în pod? Nu, după toate probabilităţile ei mă aşteaptă pentru a mă prinde din zbor.... Drăguţii! Numai dacă nu-şi dau seama că doamna necunoscută este trimisă de mine şi o suspectează că are misiunea să efectueze schimbul... în care caz, se pregătesc s-o aresteze la plecare...

Se auzi sunînd.

Cu un gest brusc Lupin îl imobiliză pe domnul Gerbois şi, cu o voce seacă, poruncitoare îi zise :

— Stai acolo, domnule. Gîndeşte-te la fiica dumitale şi fii rezonabil, dacă nu... în ceea ce vă priveşte, maestre Detinan, am cuvîntul dumneavoastră.

Domnul Gerbois fu ţintuit locului. Avocatul nu se mişcă.

Fără cea mai mică grabă Lupin îşi luă pălăria. Şterse cu dosul mînecii un firicel de praf care se aşezase pe ea.

— Iubite maestre, dacă aveţi nevoie de mine... cele mai bune urări, domnişoară Suzanne şi complimente domnului Philippe.

Scoase din buzunar un ceas greu cu capac dublu de aur.

— Domnule Gerbois, este ora trei şi patruzeci şi două de minute. La ora trei şi patruzeci şi şase te autorizez să ieşi din acest salon. Nici un minut mai devreme de trei şi patruzeci şi şase, e limpede?

— Dar vor intra cu forţa, nu se putu abţine să nu spună maestrul Detinan.

— Uitaţi legea, iubite maestre? Niciodată Ganimard n-ar îndrăzni să violeze domiciliul unui cetăţean francez. Avem timp chiar să facem o excelentă partidă de bridge. Dar iertaţi-mă, păreţi un pic emoţionaţi toţi trei şi n-aş vrea să abuzez...

Depuse ceasul pe masă, deschise uşa salonului şi, adresîndu-se doamnei blonde :

— Eşti gata, scumpă prietenă?

O lăsă să treacă înainte, adresă un ultim salut, foarte respectuos, domnişoarei Gerbois, ieşi şi închise uşa în urma lui.

Fu auzit zicînd în vestibul cu voce tare :

— Bună ziua, Ganimard, ce mai faci ? Salut-o pe doamna Ganimard din partea mea. Într-una din aceste zile am să trec s-o invit la dejun... Adio, Ganimard.

Din nou soneria zbîrnîi brusc, violent, apoi semnale stăruitoare, rumoare de glasuri pe palier.

— Trei și patruzeci și cinci, bîlbîi domnul Gerbois.

Peste cîteva secunde acesta trecu hotărît în vestibul. Lupin și femeia blondă nu mai erau acolo.

— Tată... nu trebuie... așteaptă ! strigă Suzanne.

— Să aștept ? Ești nebună !... Menajamente cu acest ticălos... Și jumătate de milion ?

Deschise.

Ganimard năvăli.

— Femeia aceea... unde este ? Și Lupin ?

— Era aici... este aici.

Ganimard scoase un strigăt de triumf :

— Îi avem în mînă... casa e încercuită.

Maestrul Detinan obiectă :

— Dar scara de serviciu ?

— Scara de serviciu dă în curte și n-are decît o singură ieșire, poarta principală, pe care o păzesc zece oameni.

— Dar el n-a intrat pe poarta principală... așa că nu va pleca pe acolo.

— Pe unde atunci ? ripostă Ganimard. Prin aer ?

Ridică o perdea. Se putu vedea un culoar lung care ducea la bucătărie. Ganimard îl parcurse alergînd și constată că ușa de la scara de serviciu era închisă cu cheia răsucită de două ori. De la fereastră îl întrebă pe unul din agenți :

— Nimeni ?

— Nimeni.

— Atunci, strigă, sînt în apartament... sînt ascunși într-una din camere !... Este imposibil să fi scăpat... Ah, micuțul meu Lupin, ți-ai bătut tu joc de mine, dar de data asta îmi iau eu revanșa.

La ora șapte seara, domnul Dudouis, șeful Siguranței, intrigat că nu primise nici o veste, sosi în strada Clapeyron. Îi interogă pe agenții care păzeau imobilul, apoi urcă la maestrul Detinan, care-l conduse în camera sa. Acolo, el zări un om, sau mai degrabă două picioare care

se agitau pe covor în timp ce trupul căruia îi aparţineau pătrunsese în adîncul şemineului.

— Ohe !... ohe !... chelălăia o voce înăbuşită. Iar o voce mai îndepărtată care venea de sus de tot, îi răspundea :

— Ohe !... ohe !...

Domnul Dudouis exclamă rîzînd :

— Ei bine. Ganimard, ce te-a apucat să faci pe sobarul ?

Inspectorul se trase afară din şemineu. Cu faţa înnegrită, cu hainele pline de funingine şi ochii strălucitori de surescitare, era de nerecunoscut.

— Îl caut, mîrîi el.

— Pe cine ?

— Pe Arsène Lupin... pe Arsène Lupin şi pe prietena lui.

— Aha ! şi îţi închipui că se ascund sus în coş ?

Ganimard se ridică, întipări pe mîneca superiorului său cinci degete de culoarea cărbunelui şi-i zise înăbuşit, cu înverşunare :

— Unde vreţi să fie şefule ? Trebuie să fie undeva. Doar sînt fiinţe ca dumneavoastră şi ca mine, în carne şi oase. Fiinţele astea nu se duc ca fumul.

— Nu, dar se duc totuşi.

— Pe unde ? Pe unde ? Casa este înconjurată. Există oameni şi pe acoperiş.

— Casa vecină ?

— Nici o comunicaţie între ele.

— Apartamentele de la celelalte etaje ?

— Cunosc toţi locatarii... n-au văzut pe nimeni, n-au auzit pe nimeni.

— Eşti sigur că-i cunoşti pe toţi ?

— Pe toţi. Portăreasa răspunde de ei. De altfel, pentru mai multă prudenţă, am postat cîte un om în fiecare din aceste apartamente.

— Trebuie totuşi să punem mîna pe ei.

— Asta spun şi eu, şefule, asta spun. Trebuie, şi acest lucru se va întîmpla fiindcă amîndoi se află aici... Nu se poate să nu fie aici. Fiţi liniştiţi, şefule, dacă nu astă-seară, mîine îi vom avea... îmi voi petrece noaptea aici !... voi dormi aici !...

Într-adevăr, își petrecu noaptea acolo, a doua la fel, de asemenea și pe a treia. Și, după ce se scurseră trei zile și trei nopți, nu numai că nu-l descoperise pe insesizabilul Lupin și pe nu mai puțin insesizabila sa însoțitoare, dar nu aflase nici cel mai mic indiciu care să-i permită să stabilească ipoteza cea mai neînsemnată.

Și de aceea convingerea sa inițială rămînea neschimbată.

„Din moment ce nu există nici o urmă a fugii acestora, înseamnă că se află acolo !“

Probabil că în adîncul conștiinței sale era mai puțin convins. Dar nu voia să și-o mărturisească. Nu, de o mie de ori nu, un bărbat și o femeie nu dispar ca duhurile rele din poveștile pentru copii. Și, fără a-și pierde curajul, își continua explorările și investigațiile, ca și cum ar fi sperat să-i descopere ascunși în cine știe ce intrînd de nepătruns, încorporați în zidul clădirii.

II

DIAMANTUL ALBASTRU

În seara de 27 martie, în micul palat din strada Henri Martin 134, care-i fusese lăsat ca moştenire de fratele său cu şase luni mai înainte, bătrînul general, baronul d'Hautrec, ambasador la Berlin în timpul celui de al doilea imperiu, dormita într-un fotoliu confortabil, în timp ce domnişoara sa de companie îi făcea lectură, iar sora Auguste îi încălzea patul şi-i pregătea veioza.

La ora unsprezece călugăriţa care, în mod excepţional, trebuia să se înapoieze în seara aceea la mănăstirea comunităţii din care făcea parte şi să-şi petreacă noaptea alături de superioară, o anunţă pe domnişoara de companie :

— Domnişoară Antoinette, eu mi-am terminat treaba. Plec.

— Bine, soră.

— Să nu uiţi mai ales că bucătăreasa este plecată şi că în toată casa eşti numai dumneata cu servitorul.

— Nu-ţi face griji pentru domnul baron. Eu mă culc în camera alăturată, cum ne-am înţeles, şi las uşa deschisă.

Călugăriţa plecă. Peste cîteva clipe, Charles, servitorul, veni să primească dispoziţii. Baronul se trezise. Îi răspunse chiar el :

— Aceleaşi dispoziţii Charles : să verifici dacă soneria electrică din camera ta funcţionează bine şi la primul semnal să cobori şi să alergi la medic.

— Domnul general e mereu neliniştit.

— Nu mă simt bine... nu mă simt cum trebuie. Hai, domnişoară Antoinette, unde rămăsesem cu lectura noastră ?

— Aşadar, domnul baron nu se culcă ?

— Nu, nu, mă culc tîrziu şi de altfel n-am nevoie de nimeni.

Douăzeci de minute mai tîrziu, bătrînul dormita din nou, şi Antoinette se îndepărtă în vîrful picioarelor.

În acest timp Charles închidea cu grijă, ca de obicei, toate jaluzelele de la parter. În bucătărie, puse zăvorul la ușa care dădea în grădină, iar în vestibul prinse cele două batante cu lanțul de siguranță. Apoi se duse în camera lui de la mansardă, la etajul trei, se culcă și adormi.

Trecuse probabil o oră, cînd, deodată, dintr-un salt fu în picioare : soneria zbîrnîia. Zbîrnîi așa mult timp, poate șapte sau opt secunde, grav, neîntrerupt.

„Da, își zise Charles venindu-și în fire, e o nouă toană de-a baronului".

Își trase hainele pe el, coborî scara repede, se opri în fața ușii și ciocăni din obișnuință. Nici un răspuns. Intră.

— Ia te uită, murmură, nu e nici lumină... La ce naiba or fi stins-o ?

Apoi chemă încet :

— Domnișoară ?

Nici un răspuns.

— Sînteți aici, domnișoară ? Ce s-a întîmplat ? Domnul baron e bolnav ?

Aceeași liniște în jurul lui, o liniște apăsătoare care-l impresionă. Făcu doi pași înainte, lovi un scaun cu piciorul și, atingîndu-l, își dădu seama că e răsturnat. Numaidecît găsi pe podea și alte obiecte, un gheridon, un paravan. Neliniștit, se întoarse lîngă perete și pipăind căută întrerupătorul. Îl atinse, îl răsuci.

În mijlocul camerei, între masă și dulapul cu oglindă, zăcea corpul stăpînului său, baronul d'Hautrec.

— Cum !... E posibil ? îngăimă Charles.

Nu știa ce să facă și nemișcat, cu ochii holbați, se uita la răvășeala de lucruri, scaunele răsturnate, un candelabru mare de cristal spart în mii de bucăți, pendula care zăcea pe marmura căminului, la toate aceste urme care dovedeau o luptă înspăimîntătoare și sălbatică. Mînerul unui stilet de oțel nu departe de cadavru. Lama era mînjită de sînge. Pe pat atîrna o batistă plină de pete roșii.

Charles urlă de groază : trupul victimei se încordă într-un suprem efort apoi se chirci și încremeni după ce mai zvîcni de cîteva ori.

El se aplecă. Dintr-o rană mică, la gît, țîșnea sîngele care lăsa pe covor pete negre. Fața bătrînului păstra expresia unei spaime de nedescris.

— A fost asasinat, bîigui, a fost asasinat.

Se cutremură la gîndul unei alte crime probabile: oare asasinul baronului n-o ucisese și pe domnișoara de companie care dormea în camera alăturată ?

Împinse ușa. Camera era goală. Conchise că Antoinette fusese răpită sau că plecase înainte de crimă.

Reveni în camera baronului și, dînd cu ochii de secreter constată că acesta nu fusese forțat. Mai mult, pe masă, lîngă trusa de chei și portmoneul pe care baronul îl punea acolo în fiecare seară, zări un pumn de ludovici de aur. Charles desfăcu portmoneul : una din despărțituri conținea bancnote. Le numără : erau treisprezece bilete a cîte o sută de franci.

Ispita fu mai puternică : instinctiv, mecanic, fără să raționeze, puse mîna pe cele treisprezece bancnote, le ascunse în veston coborî scara val-vîrtej, trase zăvorul, desfăcu lanțul, trînti ușa și se făcu nevăzut în grădină.

Charles era un om cinstit. Abia trăsese poarta grilajului că, izbit de aerul proaspăt de afară, cu fața răcorită de ploaie, se opri. Actul comis îi apăru sub adevărata lui lumină și dintr-o dată îl îngrozi.

Trecu o trăsură. Chemă birjarul :

— Prietene, aleargă la postul de poliție și adu comisarul. În galop ! E vorba de moartea unui om.

Vizitiul biciui calul. Cînd Charles însă vru să se întoarcă, nu mai reuși ; închisese poarta grilajului chiar el, iar aceasta nu se deschidea din afară. Pe de altă parte era inutil să sune de vreme ce nu se afla nimeni înăuntru.

Se plimbă de-a lungul grădinilor care împodobesc strada, pe partea dinspre Muette, cu o bordură drăguță de arbuști verzi și bine tăiați. Și numai după o oră de așteptare putu, în fine, să-i relateze comisarului detaliile crimei și să-i predea cele treisprezece bancnote.

Între timp fu găsit un lăcătuș care, cu destulă osteneală, reuși să forțeze poarta grădinii și ușa vestibulului.

Comisarul urcă imediat și după ce aruncă o privire, îi zise servitorului :

— Ia te uită, mi-ai spus că dormitorul era în cea mai mare dezordine.

Se întoarse. Charles părea încremenit pe prag, hipnotizat : toate mobilele își reluaseră locul lor obișnuit ! Gheridonul era așezat între cele două ferestre, scaunele erau ridicate, iar pendula se afla pe mijlocul șemineului. Cioburile candelabrului dispăruseră.

Articulă năuc :

— Cadavrul... domnul baron...

— În definitiv unde este cadavrul ? strigă comisarul.

Se apropie de pat. Sub un cearșaf pe care îl dădu la o parte, se odihnea generalul baron d'Hautrec, fost ambasador al Franței la Berlin. Mantia lui de general, împodobită cu crucea de onoare îl acoperea.

Fața îi era calmă. Ochii închiși.

Servitorul îngăimă :

— A venit cineva.

— Pe unde ?

— Nu știu, însă cineva a venit în absența mea. Uitați-vă, acolo pe dușumea se afla un pumnal foarte subțirel de oțel. Apoi pe masă o batistă însîngerată. Nu mai există nimic. Cineva a făcut să dispară tot. Cineva a aranjat totul.

— Dar cine ?

— Asasinul !

— Am găsit toate ușile închise.

— Pentru că acesta rămăsese înăuntru.

— Ar fi încă aici din moment ce n-ai părăsit trotuarul.

Servitorul reflectă și spuse cu încetineală :

— Într-adevăr... într-adevăr... eu nu m-am îndepărtat de grilaj... Totuși...

— Ascultă, care este ultima persoană pe care ai văzut-o în apropierea baronului ?

— Domnișoara Antoinette, domnișoara de companie.

— Ce s-a întîmplat cu ea ?

— Cred, dat fiind că patul ei nici măcar nu e desfăcut, că a profitat de absența sorei Auguste ca să plece și ea. Asta nu mă miră decît pe jumătate, fiindcă e tînără, drăguță...

— Dar pe unde ar fi putut ieși ?

— Pe ușă.

— Dar puseseşi zăvorul şi agăţaseşi lanţul.
— Mult mai tîrziu. Probabil că ieşise înainte.
— Şi crima ar fi avut loc după plecarea sa ?
— Firește.

Fu cercetată toată casa de sus pînă jos, în poduri şi în pivniţe. Asasinul însă dispăruse. Cum ? În ce moment ? El sau un complice al lui fusese cel care găsise de cuviinţă să se înapoieze la locul crimei şi să facă să dispară tot ce l-ar fi putut compromite ? Acestea erau întrebările pe care şi le punea justiţia.

La ora şapte apăru medicul legist iar la opt, şeful Siguranţei. După ei veni procurorul Republicii şi judecătorul de instrucţie, apoi, agenţi, inspectori, ziarişti, nepotul baronului d'Hautrec şi alţi membri ai familiei.

Scotociră, studiară poziţia cadavrului, după cum îşi amintea Charles că-l văzuse, fu interogată, de îndată ce sosi, sora Auguste. Nu se făcu nici o descoperire. Sora Auguste, doar, se mira de dispariţia Antoinettei Bréhat. Ea o angajase pe tînăra fată cu douăsprezece zile mai înainte, pe baza unor certificate excelente, şi refuza să creadă că aceasta putuse părăsi bolnavul care îi fusese încredinţat pentru a hoinări singură, noaptea.

— În acest caz, susţinea judecătorul de instrucţie, cu atît mai mult ar fi trebuit să se fi întors pînă acum. Revenim deci la acelaşi punct : ce s-a întîmplat cu ea ?

— După mine, spunea Charles, a fost răpită de asasin.

Ipoteza era plauzibilă şi concorda cu unele aparenţe. Şeful siguranţei spuse :

— Răpită ? Pe legea mea, asta nu-i de loc de necrezut.

— Nu numai că este de necrezut, spuse o voce, ci e şi în contradicţie absolută cu faptele, rezultatele anchetei, pe scurt cu evidenţa însăşi.

Vocea era dură, cu accent repezit, şi nimeni nu fu surprins cînd îl recunoscură pe Ganimard. De altfel, numai lui singur i se putea ierta această manieră de a se exprima, niţel cam impertinentă.

— Ia te uită, tu eşti Ganimard ? exclamă domnul Dudouis. Nu te-am văzut.

— Mă aflu aici de două ore.

— Te mai interesează și altceva în afară de biletul numărul 514, seria 23, afacerea aceea din strada Clapeyron, femeia blondă și Arsène Lupin ?

— Eh, eh, rînji bătrînul inspector, n-aș susține că Lupin nu are nici un amestec în afacerea care ne preocupă... Dar să lăsăm la o parte, pînă la noi dispoziții, povestea cu biletul de loterie și să vedem despre ce e vorba.

Ganimard nu este unul din acei polițiști de mare anvergură, ale căror procedee fac școală și al căror nume va rămîne în analele judiciare. Îi lipsesc strălucirile de geniu care-i ilumineză pe cei ca Dupin, Lecocq ori Sherlock Holmes. Însă el posedă excelente calități mijlocii, de observare, perspicacitate, perseverență și chiar intuiție. Meritul său este că lucrează cu o independență absolută. Nimic, în afară poate de fascinația aparte pe care Arsène Lupin o exercită asupra lui, nimic nu-l tulbură, nici nu-l influențează.

Oricum rolul său în dimineața aceasta nu fu lipsit de strălucire, iar colaborarea lui fu din cele pe care un judecător le poate aprecia.

— Mai întîi, începu el, îi voi cere lui Charles să precizeze bine următorul punct : toate obiectele pe care le-a văzut el prima dată răsturnate sau deranjate erau, la întoarcere, exact la locul lor obișnuit ?

— Exact.

— Este, prin urmare, evident că ele nu au fost puse la locul lor decît de o persoană pentru care locul fiecăruia dintre aceste obiecte îi era bine cunoscut.

Remarca îi frapă pe cei prezenți. Ganimard reluă :

— O altă chestiune, domnule Charles... Ai fost trezit de o sonerie. După părerea dumitale, cine te chema ?

— Domnul baron, desigur.

— Fie, dar în ce moment ar fi sunat el ?

— După luptă... în clipa morții.

— Imposibil, de vreme ce l-ai găsit zăcînd, neînsuflețit, într-un loc așezat la o distanță de mai bine de patru metri de butonul soneriei.

— Atunci a sunat în timpul luptei.

— Nu se poate, din moment ce apelul, ai spus-o, a fost regulat, neîntrerupt şi a durat şapte sau opt secunde. Crezi că agresorul i-ar fi dat răgaz să sune atîta ?

— Atunci era înainte, în momentul cînd a fost atacat.

— Imposibil. Dumneata ai spus, că între semnalul soneriei şi momentul cînd ai pătruns în cameră s-au scurs cel mult trei minute. Dacă baronul sunase înainte, ar fi trebuit ca lupta, asasinatul, agonia şi fuga să se fi desfăşurat în acest scurt interval de trei minute. Iar cu repet că e imposibil.

— Totuşi, spuse judecătorul de instrucţie, cineva a sunat. Dacă nu baronul, atunci cine ?

— Ucigaşul.

— În ce scop ?

— Nu-i cunosc scopul. Dar faptul că a sunat ne dovedeşte cel puţin că acesta ştia că soneria răspundea în odaia unui servitor. Or, cine putea să cunoască acest lucru, dacă nu o persoană din casă ?

Cercul presupunerilor se strîngea. În cîteva fraze rapide, clare, logice, Ganimard plasa chestiunea pe adevăratul ei făgaş, şi fiindcă raţionamentul bătrînului inspector se desluşea clar, păru foarte natural ca judecătorul de instrucţie să conchidă :

— Pe scurt, într-un cuvînt, o bănuiţi pe Antoinette Bréhat ?

— N-o bănuiesc, o acuz.

— O acuzaţi de complicitate ?

— O acuz că l-a asasinat pe generalul baron d'Hautrec.

— Nu mai spuneţi ! Şi dovada ?

— Acest smoc de păr pe care l-am descoperit în mîna dreaptă a victimei, vîrît în carne cu vîrful unghiilor.

Le arătă firele de păr ; erau de un blond strălucitor, luminos ca firele de aur. Charles murmură :

— Aşa e, e părul domnişoarei Antoinette. Nu-i chip să te-nşeli. Apoi adăugă : Mai e ceva... Sînt convins că pumnalul... cel pe care nu l-am mai văzut a doua oară... îi aparţinea. Se servea de el ca să taie paginile cărţilor.

Liniştea fu lungă şi penibilă ca şi cum crima ar fi părut mai groaznică fiind săvîrşită de o femeie. Judecătorul de instrucţie comentă :

— Să admitem, pînă la informaţii mai ample, că baronul a fost ucis de Antoinette Bréhat. Ar trebui în acest caz, să se explice cum a reuşit să iasă după comiterea crimei, şi să se înapoieze după plecarea domnului Charles şi să iasă din nou înainte de sosirea comisarului. Ai vreo părere în această privinţă, domnule Ganimard ?

— Nici una.

— Atunci ?

Ganimard avu un aer încurcat. În cele din urmă, rosti, nu fără o sforţare vizibilă :

— Tot ceea ce pot să spun, este că găsesc aici acelaşi procedeu ca în afacerea biletului numărul 514, seria 23, acelaşi fenomen care s-ar putea numi facultatea de a dispare. Antoinette Bréhat apare şi dispare din această casă la fel de misterios precum Arsène Lupin a pătruns la maestrul Detinan şi a scăpat de acolo în compania Femeii blonde.

— Ceea ce însemnează că ?...

— Ceea ce însemnează că nu mă pot opri să nu mă gîndesc la aceste două coincidenţe cel puţin ciudate : Antoinette Bréhat a fost angajată de către sora Auguste acum douăsprezece zile, adică a doua zi după ce Femeia blondă mi-a scăpat printre degete. Într-al doilea rînd, părul Femeii blonde are exact aceeaşi culoare violentă, aceeaşi strălucire metalică şi cu reflexe aurii pe care le regăsim la cel de faţă.

— Aşa că, după dumneata, Antoinette Bréhat...

— Nu este alta decît Femeia blondă.

— Şi că, în consecinţă, Lupin a manevrat cele două afaceri ?

— Asta este convingerea mea.

Se auzi un hohot de rîs. Era şeful Siguranţei care se amuza :

— Lupin, mereu Lupin ! În toate şi peste tot numai Lupin !

— El este întotdeauna unde trebuie să fie, scandă Ganimard vexat.

— Totuşi, observă domnul Dudouis, ca să fie undeva trebuie să aibă motive, şi în cazul de faţă motivele îmi par obscure. Secreterul n-a fost forţat, nici portmoneul furat, ba chiar a rămas aur pe masă.

— Da, izbucni Ganimard, dar faimosul diamant ?

— Care diamant ?

— Diamantul albastru ! Celebrul diamant care făcea parte din coroana regală a Franței și care a fost dăruit de către ducele d'A... Leonidei L..., răscumpărat de către baronul d'Hautrec, în memoria strălucitei actrițe de comedie pe care o iubise cu pasiune. Este una din amintirile pe care un bătrîn parizian ca mine nu le uită niciodată.

— Este evident, zise judecătorul de instrucție, că dacă diamantul albastru nu este găsit, totul se explică... Dar unde să-l căutăm ?

— Chiar în degetul domnului baron, răspunse Charles. Diamantul albastru nu părăsea niciodată mîna lui stîngă.

— Am văzut această mînă, afirmă Ganimard apropiindu-se de victimă, și după cum vă puteți da seama nu există decît un simplu inel de aur.

— Priviți spre partea palmei, vorbi iar servitorul.

Ganimard desfăcu degetele crispate. Montura inelului era întoarsă în interior iar în mijlocul monturii strălucea diamantul albastru.

— Drace ! murmură Ganimard, cu totul uluit, nu mai înțeleg nimic.

— Și renunți, sper, să-l mai suspectezi pe acest nefericit de Lupin, rînji domnul Dudouis.

Ganimard zăbovi o clipă, reflectă și ripostă pe un ton sentențios :

— Tocmai atunci cînd nu mai înțeleg nimic îl suspectez pe Arsène Lupin !

Acestea fură primele constatări efectuate de justiție a doua zi după această ciudată crimă. Constatări vagi, incoerente, cărora continuarea anchetei nu le aduse nici coerență, nici certitudine.

Plecările și sosirile Antoinettei Bréhat rămaseră la fel de inexplicabile ca și acelea ale Femeii blonde, și nici nu se află cine era această misterioasă făptură, cu părul auriu, care-l ucisese pe baronul d'Hautrec lăsîndu-i totuși pe deget fabulosul diamant din coroana regală a Franței.

Mai mult decît toate acestea, curiozitatea stîrnită de Femeia blondă împrumuta crimei aspectul unei mari nelegiuiri care exaspera opinia publică.

Moştenitorii baronului d'Hautrec nu puteau decît să beneficieze de o asemenea reclamă. Ei organizară în strada Henri Martin, chiar în palat, o expoziţie de mobile şi obiecte care trebuiau să fie vîndute în sala Drouot. Mobilier modern de un gust mediocru, obiecte fără valoare artistică... însă în centrul camerei, pe un soclu acoperit cu catifea vişinie, protejat de un glob de sticlă şi păzit de agenţi, strălucea inelul cu diamantul albastru.

Magnificul diamant, enorm, de o puritate incomparabilă, avea acel albastru indefinit pe care-l capătă apa limpede cînd cerul se oglindeşte în ea, acel albastru pe care-l ghiceşti în albeaţa lenjeriei. Lumea îl admira, se extazia... şi privea cu groază camera victimei. Locul unde zăcuse cadavrul, parchetul de pe care fusese ridicat covorul însîngerat şi mai ales pereţii, pereţii intacţi prin care trecuse criminala. Vizitatorii se încredinţau că marmura şemineului nu bascula, că o anumită stucatură de la oglindă nu ascundea un resort menit să pivoteze. Îşi închipuiră că există găuri căscate, guri de tunel, comunicaţii cu canalele de scurgere, cu catacombele...

Vînzarea diamantului albastru avu loc în palatul Drouot.

Mulţimea se înghesuia şi atmosfera febrilă a licitaţiei o aţîţa pînă la demenţă.

Se afla acolo toată lumea bună din Paris, nelipsită la asemenea ocazii ; toţi cei care cumpără şi toţi cei care vor să treacă drept cumpărători, speculanţi la bursă, artişti, femei de toate categoriile, doi miniştri, un tenor italian, un rege în exil care, pentru a-şi consolida reputaţia, îşi permise luxul să ofere cu mult aplomb şi cu o voce vibrantă, pînă la o sută de mii de franci. O sută de mii de franci ! Putea să-i ofere fără să se compromită. Tenorul italian riscă o sută cincizeci, o societară de la Comedia franceză o sută şaizeci şi cinci de mii.

Totuşi, la două sute de mii amatorii se descurajară. La două sute cincizeci de mii nu mai rămăseseră decît doi : Herschmann, celebrul financiar, regele minelor de

aur și contesa de Crozon, bogata americană a cărei colecție de diamante și pietre prețioase era renumită.

Două sute șaizeci de mii... două sute șaptezeci de mii... șaptezeci și cinci... optzeci... rostea comisarul, interogîndu-i succesiv din privire pe cei doi competitori... Două sute optzeci de mii pentru doamna... Dă cineva mai mult ?...

— Trei sute de mii, murmură Herschmann.

Un moment de liniște. Lumea se uita la contesa de Crozon. În picioare, surîzătoare, dar cu o paloare care-i trăda tulburarea, aceasta se sprijini de spătarul scaunului din fața ei. În realitate, știa și, de altfel, toată lumea își dădea seama, că rezultatul duelului era fără echivoc : în mod logic, fatal, trebuia să se termine în favoarea financiarului, ale cărui capricii erau sprijinite de o avere de peste o jumătate de miliard. Cu toate acestea ea rosti :

— Trei sute cinci mii.

Încă un moment de liniște. Lumea se întoarse către regele minelor în așteptarea inevitabilei supralicitări. Era sigur că aceasta urma să se producă, puternică, brutală, definitivă.

Nu se produse totuși. Herschmann rămînea impasibil, cu ochii ațintiți pe o foaie de hîrtie pe care o ținea în mîna dreaptă, în timp ce, în cealaltă, strîngea bucățile unui plic rupt.

— Trei sute cinci mii, repetă comisarul. O dată ?... De două ori ?... Mai este timp... Nimeni nu spune nimic ?.... Repet : o dată ?... de două ori ?...

Herschmann nu se clintea. Un ultim moment de liniște.

Ciocanul căzu.

— Patru sute de mii ! strigă Herschmann tresărind ca și cum bătăile ciocanului l-ar fi smuls din amorțire.

Prea tîrziu. Adjudecarea era irevocabilă.

Lumea se strînse în jurul lui. Ce se întîmplase ? De ce nu vorbise mai devreme ?

Acesta începu să rîdă :

— Ce s-a întîmplat ? Pe legea mea, nu-mi dau seama. Am avut un moment de neatenție.

— E posibil ?

— După cum vedeți. Am primit o scrisoare.

— Și această scrisoare a fost de ajuns...

— Să mă tulbure, da, pentru o clipă.

Ganimard era acolo. Asistase la vînzarea inelului. Se apropie de aprod :

— Dumneata i-ai predat o scrisoare domnului Herschmann, nu-i așa ?

— Da.

— Din partea cui ?

— Din partea unei femei.

— Unde se află ?

— Unde se află ?... Uitați-vă, acolo jos, femeia aceea cu voal.

— Care pleacă acum ?

— Da.

Ganimard se grăbi spre ușă și o zări pe femeie care cobora scara. Alergă. La ieșire zăbovi din cauza unui val de oameni. Afară n-o mai găsi.

Reveni în sală. Se apropie de Herschmann, se prezentă și-l chestionă în legătură cu scrisoare. Herschmann i-o dădu. Scrisoarea conținea, scrise în grabă cu creionul — financiarul nu cunoștea scrisul — aceste cuvinte simple :

„Diamantul albastru aduce ghinion. Amintiți-vă de baronul d'Hautrec."

Tribulațiile diamantului albastru nu se încheiaseră. Faimos prin asasinarea baronului d'Hautrec și prin incidentele de la palatul Drouot, acesta trebuia, șase luni mai tîrziu, să atingă apogeul celebrității. Într-adevăr, în vara următoare i se fura contesei de Crozon prețioasa bijuterie pe care o dobîndise cu atîta osteneală.

Să rezumăm ciudata afacere, ale cărei emoționante și dramatice peripeții ne-au pasionat pe toți, și asupra căreia îmi este, în sfîrșit, îngăduit să arunc o oarecare lumină.

În seara zilei de 10 august, oaspeții domnului și doamnei de Crozon se adunaseră în salonul magnificului castel care domină micul golf Somme. Ascultară muzică. Contesa se așeză la pian și își puse pe un scrin din apropiere bijuteriile printre care se afla și inelul baronului d'Hautrec.

După o oră contele se retrase ca și cei doi d'Andelle, verii săi, și doamna de Réal, o prietenă intimă a contesei

de Crozon. Aceasta rămase numai cu domnul Bleichen, consulul austriac, și soția sa.

Stătură de vorbă, apoi contesa stinse lampa mare care se afla pe masa din salon. În același moment, domnul Bleichen stingea cele două lămpi de pe pian. O clipă fu întuneric, apoi consulul aprinse o lumînare și toți trei se îndreptară către apartamentele lor. Contesa își aminti de bijuterii abia la ea în cameră, și-i porunci cameristei să meargă să le aducă. Aceasta se întoarse și le depuse pe șemineu, fără ca stăpîna ei să le fi examinat. A doua zi, doamna de Crozon constată că-i lipsea un inel, inelul cu diamantul albastru.

Îl înștiință pe soțul ei. Concluzia lor fu instantanee : camerista fiind în afara oricărei bănuieli, vinovatul nu putea fi decît domnul Bleichen.

Contele îl anunță pe comisarul central din Amiens care deschise o anchetă și, discret, organiză supravegherea cea mai activă pentru ca Bleichen să nu poată nici vinde nici expedia inelul.

Zi și noapte agenții împresurară castelul.

Două săptămîni trec fără cel mai mic incident. Domnul Bleichen își anunță plecarea. În aceeași zi este depusă o plîngere împotriva lui. Comisarul intervine oficial și dispune controlul bagajelor. Într-o mică geantă, a cărei cheie se afla în permanență la consul, se găsește un flacon cu pudră de dinți ; în acest flacon, inelul.

Doamna Bleichen leșină. Soțul ei este pus sub stare de arest.

Ne amintim sistemul de apărare adoptat de inculpat. Nu-și poate explica, spunea el, prezența inelului decît printr-o răzbunare a domnului de Crozon. „Contele este brutal și își face soția nefericită. Eu am avut o lungă convorbire cu ea și am sfătuit-o stăruitor să divorțeze. Pus la curent, contele s-a răzbunat luînd inelul și strecurîndu-l la plecarea mea în trusa de toaletă." Contele și contesa își menținură cu energie plîngerea. Între explicația pe care aceștia o dădeau și cea a consulului, amîndouă la fel de posibile și la fel de probabile, publicul nu avea decît să aleagă. Nici un fapt nou nu făcu să se încline talgerul balanței. O lună-ntreagă de vorbărie, de

presupuneri, de investigații nu aduse nici un singur element de certitudine.

Agasați de toată această vîlvă, incapabili să producă proba evidentă a vinovăției, care să le fi justificat acuzația, domnul și doamna de Crozon cerură să le fie trimis din Paris un agent al Siguranței, capabil să descurce itele. Fu trimis Ganimard.

Timp de patru zile, bătrînul inspector principal scotoci, făcu tărăboi, se plimbă prin parc, avu lungi convorbiri cu menajera, cu șoferul, cu grădinarii, cu funcționarii de la oficiile poștale vecine, controlă apartamentele pe care le ocupa menajul Bleichen, verii d'Andelle și doamna de Réal. Apoi, într-o dimineață, dispăru fără a-și lua rămas bun de la gazdele sale.

Dar o săptămînă mai tîrziu ei primiră următoarea telegramă :

VĂ ROG SĂ VENIȚI MÎINE VINERI LA ORA CINCI DUPĂ-MASĂ LA CEAIUL JAPONEZ, STR. BOISSY-D 'ANGLAS. GANIMARD.

Vineri la cinci fix automobilul lor se oprea în fața clădirii cu numărul 9 din strada Boissy-d'Anglas. Fără nici o explicație, bătrînul inspector care-i aștepta pe trotuar, îi conduse la primul etaj al Ceaiului japonez. Într-una din săli găsiră două persoane pe care Ganimard le prezentă :

— Domnul Gerbois, profesor la liceul din Versailles, căruia, vă amintiți, Arsène Lupin i-a furat o jumătate de milion, și domnul Leonce d'Hautrec, nepot și legatar universal al baronului d'Hautrec.

Cele patru persoane se așezară. Cîteva minute mai tîrziu sosi și a cincea. Era șeful Siguranței.

Domnul Dudouis se arătă destul de prost dispus. Salută și zise :

— Ce s-a întîmplat Ganimard ? Mi s-a înmînat la Prefectură o înștiințare telefonică. E ceva serios ?

— Foarte serios, șefule. În mai puțin de o oră, ultimele cazuri de care m-am ocupat își vor avea deznodămîntul aici. Mi s-a părut că prezența dumneavoastră era indispensabilă.

— Ca și prezența lui Dieuzy și Folenfant pe carè i-am văzut jos la ușă ?

— Da, șefule.

— Și de ce ? E vorba de o arestare ? Ce înscenare ! Hai, Ganimard, te ascultăm.

Ganimard ezită cîteva clipe, apoi rosti cu intenția vizibilă de a-și frapa auditoriul :

— Mai întîi, afirm că domnul Bleichen nu este cu nimic amestecat în furtul inelului.

— O, o, făcu domnul Dudouis, este o simplă afirmație... și foarte gravă.

Contele întrebă :

— La această... descoperire se mărginesc eforturile dumneavoastră ?

— Nu, domnule ! A treia zi după furt, ispitiți de o excursie cu automobilul, trei dintre invitații dumneavoastră au făcut o plimbare pînă în tîrgușorul Crécy. În timp ce două din aceste persoane mergeau să viziteze vestitul cîmp de bătălie, o a treia se ducea în grabă la oficiul poștal și expedia o cutiuță legată cu sfoară, sigilată după regulament, și declarată cu o valoare de o sută de franci.

Domnul de Crozon obiectă :

— E cît se poate de firesc.

— Poate vi se va părea mai puțin firesc faptul că această persoană, în loc să-și dea adevăratul său nume, face expediția sub numele de Rousseau și că destinatarul, un domn Beloux, din Paris, se mută chiar în seara zilei cînd primește cutiuța, adică inelul.

— E vorba probabil de unul din verii mei, d'Andelle ? întrebă contele.

— Nu e vorba de acești domni.

— Atunci de doamna de Réal ?

— Exact.

Contesa exclamă stupefiata :

— Dumneavoastră o acuzați pe prietena mea, doamna de Réal ?

— O simplă întrebare, doamnă, răspunse Ganimard. Doamna de Réal a asistat la licitația diamantului albastru ?

— Da, dar stătea de altă parte. Nu eram împreună.

— Ea vă sfătuise să cumpărați inelul ?

Contesa încercă să-și aducă aminte :

— Da... într-adevăr, cred că ea mi-a vorbit pentru prima dată despre el.

— Reținem răspunsul dumneavoastră. Este stabilit, așadar, că doamna de Réal v-a vorbit pentru prima dată de inel și v-a sfătuit să-l cumpărați.

— Totuși... prietena mea este incapabilă...

— Vă rog să mă iertați. Doamna de Réal nu este decît prietena dumneavoastră ocazională și nu intimă, așa cum au scris ziarele, ceea ce a pus-o în afara bănuielilor. Dumneavoastră n-o cunoașteți decît din iarna acestui an. Or, eu sînt în stare să vă demonstrez că tot ce v-a povestit despre ea, despre trecutul ei, despre relațiile ei, este absolut fals, că doamna Blanche de Réal nici nu exista înainte de a vă cunoaște și că de altfel nu mai există la ora actuală.

— Și pe urmă ?

— Pe urmă ? făcu Ganimard.

— Da. Toată această poveste este foarte curioasă, dar în ce măsură se poate aplica ea la cazul nostru ? Presupunînd că doamna de Réal a luat inelul, ceea ce nu este cu nimic dovedit, atunci de ce l-a ascuns în pudra de dinți a domnului Bleichen ? Ce naiba ! Cînd îți dai osteneala să șterpelești un diamant albastru îl păstrezi. Ce ziceți de asta ?

— Eu, nimic, dar doamna de Réal va răspunde.

— Așadar există ?

— Există... și nu există. În cîteva cuvinte iată despre ce e vorba : Acum trei zile, în timp ce răsfoiam ziarul pe care îl citesc zilnic, am observat în capul listei de străini de la Trouville : „Hotel Beaurivage : doamna de Réal etc.“ Cred că vă dați seama că în seara aceea eram la Trouville și-l interogam pe directorul lui Beaurivage. După semnalmente și după anumite indicii pe care le-am primit, această doamnă de Réal era exact persoana pe care o căutam, dar ea părăsise hotelul lăsîndu-și adresa din Paris, strada Coliseului 3. Alaltăieri m-am prezentat la această adresă și am aflat că nu există nicidecum o doamnă *de* Réal ci pur și simplu o doamnă Réal, care locuia la etajul doi, și se ocupa cu vînzarea de diamante, absentînd

adeseori. Chiar în ajun se înapoiase dintr-un voiaj. Ieri am sunat la uşa ei şi i-am oferit doamnei de Réal, sub un nume fals, serviciile mele ca intermediar al unor persoane care cumpără pietre preţioase. Astăzi avem întîlnire aici pentru o primă afacere.

— Cum ! O aşteptaţi ?

— La ora cinci şi jumătate.

— Şi sînteţi sigur ?...

— Că este doamna de Réal cea de la castelul de Crozon ? Am dovezi de netăgăduit. Dar... ascultaţi... e semnalul lui Folenfant...

Se auzise un fluierat uşor. Ganimard se ridică cu vioiciune.

— Nu-i timp de pierdut. Domnule şi doamnă de Crozon, binevoiţi şi treceţi în camera alăturată. Dumneavoastră la fel, domnule d'Hautrec... şi dumneavoastră domnule Gerbois. Uşa va rămîne deschisă şi la primul semnal vă rog să interveniţi. Şefule, rămîneţi vă rog.

— Dar dacă mai vin şi alte persoane ? obiectă domnul Dudouis.

— Nu. Această clădire e nouă, iar proprietarul, care mi-e prieten, nu va lăsa pe absolut nimeni să urce... în afară de Femeia blondă.

— Femeia blondă ? Nu mai spune !

— Femeia blondă, chiar ea, şefule, complicea şi prietena lui Arsène Lupin, misterioasa Femeie blondă împotriva căreia am acum probe certe, dar vreau, mai mult, să strîng de faţă cu dumneavoastră mărturiile tuturor acelora pe care i-a jecmănit.

Se aplecă pe fereastră.

— Se apropie... intră. Nu mai are nici o scăpare : Folenfant şi Dieuzy păzesc intrarea. Femeia blondă este a noastră, şefule !

Aproape imediat o femeie înaltă, zveltă, cu faţa foarte palidă şi cu părul de un auriu intens se opri în prag.

Ganimard fu cuprins de o asemenea emoţie încît rămase mut, nefiind în stare să articuleze nici un cuvînt. Ea era acolo, în faţa lui, la dispoziţia lui ! Ce victorie asupra lui Arsène Lupin ! Şi ce revanşă ! În acelaşi timp,

această victorie i se părea că e obținută cu atîta ușurință încît se întreba dacă Femeia blondă nu-i va scăpa îndată printre degete grație vreunuia din acele miracole de care era în stare Arsène Lupin.

Ea aștepta surprinsă de această liniște și privea în jurul ei fără a-și ascunde îngrijorarea. Acum va pleca! Acum va dispărea! se gîndea Ganimard zăpăcit. Brusc, se interpuse între ea și ușă. Aceasta se întoarse și vru să iasă.

— Nu, nu, făcu el, de ce plecați ?

— Dar, în fine, domnule, nu înțeleg de loc aceste maniere... Lăsați-mă...

— Nu aveți nici un motiv să plecați, doamnă, ba dimpotrivă, să rămîneți.

— Totuși...

— Inutil. Nu veți ieși.

Foarte palidă, se prăbuși pe un scaun și îngăimă :

— Ce doriți ?...

Ganimard era învingător. O avea în mînă pe Femeia blondă. Stăpîn pe el, zise răspicat :

— Vă prezint pe prietenul despre care am vorbit și care ar dori să cumpere bijuterii... și mai ales diamante. L-ați procurat pe cel care mi l-ați promis ?

— Nu... nu... nu știu... nu-mi amintesc.

— Ba da. Căutați bine... Una din cunoștințele dumneavoastră trebuie să vă aducă un diamant de culoare deschisă... „ceva în genul diamantului albastru", am spus eu rîzînd, iar dumneavoastră mi-ați răspuns : „Da, cred că v-aș putea procura obiectul". Vă amintiți ?

Femeia tăcea. O poșetă mică pe care o ținea în mînă îi căzu. O ridică repede și o strînse la piept. Degetele îi tremurau puțin.

— Haide, zise Ganimard, văd că nu aveți încredere în noi, doamnă de Réal. Am să vă dau o pildă bună arătîndu-vă ceea ce am eu.

Scoase din portmoneu o hîrtie pe care o desfăcu și-i arătă o șuviță de păr.

— Mai întîi, iată cîteva fire de păr ale Antoinettei Bréhat, smulse de baron și culese din mîna mortului. Am văzut-o pe domnișoara Gerbois care a recunoscut cu-

loarea părului Femeii blonde... aceeaşi culoare pe care o aveţi şi dumneavoastră, de altfel... exact aceeaşi culoare.

Doamna Réal îl privea cu un aer stupid ca şi cînd n-ar fi sesizat înţelesul vorbelor acestuia.

El continuă :

— Şi acum, uitaţi-vă, două flacoane de parfum, goale şi fără etichetă, e adevărat, dar încă destul de impregnate cu parfumul lor, pentru ca domnişoara Gerbois să poată chiar în dimineaţa asta să recunoască parfumul Femeii blonde care-i fusese tovarăşă de călătorie în timpul celor două săptămîni. Or, unul din aceste flacoane provine din camera pe care doamna de Réal o ocupa în castelul de Crozon, iar altul din camera pe care dumneavoastră aţi ocupat-o la hotelul Beaurivage.

— Ce spuneţi !... Femeia blondă... castelul de Crozon...

Fără să răspundă, inspectorul puse pe masă patru petece de hîrtie.

— În sfîrşit, spuse, avem aici, pe aceste patru hîrtiuţe, cîte o mostră din scrisul Antoinettei Bréhat, al femeii care-i scrisese baronului Herschmann în ziua licitaţiei diamantului albastru, al doamnei de Réal în perioada şederii la castelul de Crozon şi al patrulea... al dumneavoastră înşivă, doamnă... numele şi adresa dumneavoastră... date portarului hotelului Beaurivage la Trouville. Comparaţi aceste scrisuri : sînt identice.

— Dar sînteţi nebun, domnule ! Sînteţi nebun ! Ce înseamnă toate astea ?

— Asta înseamnă, strigă Ganimard cuprins de o mare agitaţie, că Femeia blondă, prietena şi complicea lui Lupin, nu este altcineva decît dumneavoastră.

Împinse uşa salonului vecin, se năpusti asupra lui Gerbois, îl înşfăcă de umeri şi, aducîndu-l în faţa doamnei Réal, spuse :

— Domnule Gerbois, recunoaşteţi aici persoana care v-a răpit fiica şi pe care aţi văzut-o la maestrul Detinan ?

— Nu.

Fu ca o lovitură de trăsnet pe care fiecare o resimţi din plin. Ganimard se clătină :

— Nu ?... e oare posibil ?... să vedem, mai gîndiţi-vă...

— M-am gîndit bine... doamna este blondă ca şi Femeia blondă... palidă ca ea... dar nu-i seamănă de loc.

— Nu pot să cred... o asemenea eroare este inadmisibilă... Domnule d'Hautrec, o recunoaşteţi pe Antoinette Bréhat ?

— Am văzut-o pe Antoinette Bréhat la unchiul meu... femeia aceasta nu este ea.

— Nu este nici doamna de Réal, afirmă contele de Crozon.

Era lovitura de graţie. Ganimard rămase năuc, ţintuit locului, cu capul plecat, cu ochii rătăciţi. Din toate combinaţiile lui nu mai rămînea nimic. Edificiul se prăbuşea.

Domnul Dudouis se ridică.

— Sper că ne veţi ierta doamnă ; s-a produs aici o confuzie regretabilă, pe care vă rog s-o uitaţi. Dar ceea ce nu înţeleg bine este tulburarea dumneavoastră... atitudinea dumneavoastră ciudată de cînd vă aflaţi aici.

— Pentru Dumnezeu, domnule, îmi era frică... în sacoşă am bijuterii în valoare de peste o sută de mii de franci, iar manierele prietenului dumneavoastră nu erau de loc liniştitoare.

— Dar desele dumneavoastră absenţe ?

— Meseria pe care o am... domnule.

Domnul Dudouis nu mai avea nimic de zis. Se întoarse către subalternul său :

— Ai cules informaţiile cu o uşurinţă deplorabilă, Ganimard, şi adineauri te-ai purtat faţă de doamna în modul cel mai neghiob cu putinţă. Să vii să-mi dai explicaţii pentru toate astea la birou.

Întrevederea se terminase şi şeful Siguranţei se pregătea să plece cînd se petrecu un fapt cu adevărat deconcertant. Doamna Réal se apropie de inspector şi-i zise :

— După cîte înţeleg dumneavoastră sînteţi inspectorul Ganimard. Nu mă înşel ?

— Nu.

— În acest caz scrisoarea asta trebuie să fie pentru dumneavoastră : am primit-o azi dimineaţă cu adresa pe care o puteţi vedea : „D-lui Justin Ganimard, prin bunăvoinţa doamnei Réal.“ M-am gîndit că era o farsă, de vreme ce nu vă cunoşteam sub acest nume, însă fără

îndoială că acest corespondent necunoscut știa de întîlnirea noastră.

Cuprins de o presimțire ciudată. Justin Ganimard fu cît pe-aci să apuce scrisoarea și s-o rupă. Nu îndrăzni însă în fața superiorului său și desfăcu plicul. Scrisoarea conținea aceste cuvinte pe care el le pronunța cu o voce abia inteligibilă :

„Erau odată o Femeie blondă, un Lupin și un Ganimard. Acest răutăcios Ganimard voia s-o necăjească pe simpatica Femeie blondă, lucru pe care bunul Lupin nu-l putea îngădui. De asemenea, bunul Lupin, dorind ca Femeia blondă să intre în intimitatea contesei de Crozon, o făcu pe aceasta să ia numele de doamna de Réal, care este același, sau aproape, cu al unei cinstite negustorese cu părul auriu și chipul palid. Iar bunul Lupin își zicea : «Dacă se va întîmpla vreodată ca acest răutăcios Ganimard să se afle pe urmele Femeii blonde, zău că n-ar strica să-l abat pe urmele cinstitei negustorese !» Precauție înțeleaptă și rodnică. O notiță trimisă ziarului pe care-l citea răutăciosul Ganimard, un flacon de parfum uitat dinadins de adevărata Femeie blondă la hotelul Beaurivage, numele și adresa doamnei Réal scrise de această adevărată Femeie blondă în registrul hotelului, și gata festa. Ce zici de asta, Ganimard ? Am vrut să-ți istorisesc pățania cu de-amănuntul, pentru că, ținînd seama de humorul dumitale, socoteam că vei fi primul care va rîde. De altfel, e nostimă și mărturisesc că, în ce mă privește, m-am distrat copios.

Îți mulțumesc așadar, dragă prietene, și asigură-l de toată considerația mea pe acest excelent domn Dudouis."

Arsène Lupin"

— Dar el știe totul ! gemu Ganimard căruia nici prin vis nu-i trecea să rîdă ; el știe lucruri pe care nu le-am spus nimănui. De unde putea ști că vă voi ruga să veniți, șefule ?... Cum putea să știe de descoperirea primului flacon ?... Cum putea să știe ?...

Începu să dea din picioare și să-și smulgă părul din cap, în prada celei mai tragice deznădăjduiri.

Lui Dudouis i se făcu milă de el :

— Hai, Ganimard, liniștește-te. Ne vom strădui să lucrăm mai bine altă dată.

Și șeful Siguranței se îndepărtă însoțit de doamna Réal.

Trecură vreo zece minute. Ganimard citea și răscitea scrisoarea lui Lupin. Într-un colț, domnul și doamna de Crozon, domnul d'Hautrec și domnul Gerbois se întreținеau cu însuflețire. În sfîrșit, contele înaintă către inspector și-i zise :

— Din toate astea, dragă domnule, rezultă că nu sîntem mai avansați decît pînă acum.

— Ba, să mă iertați. Cercetările mele au stabilit că Femeia blondă este eroina indiscutabilă a acestor aventuri și că Lupin o conduce. E un pas enorm.

— Care nu servește la nimic. Problema este poate chiar mai confuză. Femeia blondă ucide pentru a fura diamantul albastru, dar nu-l fură. Îl fură pentru a se descotorosi apoi de el în folosul altcuiva.

— Nu pot să fac nimic.

— Desigur, dar ar putea, eventual, altcineva...

— Ce vreți să spuneți ?

Contele ezită, dar contesa luă cuvîntul și spuse hotărît :

— Există un om, unul singur afară de dumneavoastră, care, după părerea mea, ar fi capabil să se războiască cu Lupin și să-i vină de hac. Domnule Ganimard, v-ar displăcea dacă i-am solicita ajutorul lui Herlock Sholmes ?

Acesta fu descumpănit.

— De loc... numai că... nu prea înțeleg bine...

— Lucrurile stau astfel : Toate aceste mistere mă enervează. Vreau să văd clar. Domnul Gerbois și domnul d'Hautrec au aceeași dorință. Am căzut de acord să ne adresăm celebrului detectiv englez.

— Aveți dreptate doamnă, rosti inspectorul cu o sinceritate care nu era lipsită de un oarecare merit, aveți dreptate ; bătrînul Ganimard nu este în stare să lupte împotriva lui Arsène Lupin. Herlock Sholmes va reuși care ? I-o urez, fiindcă am pentru el cea mai mare admirație... Totuși... este puțin probabil...

— Este puțin probabil să reușească ?

— Asta e părerea mea. Socotesc că un duel între Herlock Sholmes și Arsène Lupin este un lucru dinainte hotărît. Englezul va fi bătut.

— În tot cazul, se poate conta pe dumneavoastră ?

— În întregime, doamnă. Concursul meu îi va fi asigurat fără rezervă.

— Cunoașteți adresa lui ?

— Da. Parker Street 219.

În aceeași seară domnul și doamna de Crozon își retraseră plîngerea contra consulului Bleichen, și o scrisoare colectivă îi era adresată lui Herlock Sholmes.

III

HERLOCK SHOLMES ÎNCEPE OSTILITĂȚILE

— Ce doresc domnii ?

— Dă-ne ce vrei, răspunse Arsène Lupin ca unul pe care amănuntele nutriției îl interesau prea puțin... ce vrei dumneata, dar nici carne nici alcool.

Chelnerul se îndepărtă disprețuitor.

La rîndul meu izbucnii :

— Cum, tot vegetarian ?

— Din ce în ce mai mult.

— De plăcere ? Din convingere ? Din obișnuință ?

— Din igienă.

— Fără nici o abatere ?

— Oh ! Ba da... cînd ies în lume... ca să nu mă singularizez.

Cinam amîndoi aproape de Gara de Nord în fundul unui mic restaurant unde Arsène Lupin mă convocase. Îi plăcea așa, din cînd în cînd, să-mi fixeze dimineața prin telefon cîte o întîlnire, în cine știe ce colț al Parisului. Atunci e de o vervă inepuizabilă, fericit că există, simplu și prietenos, gata oricînd să-mi spună vreo anecdotă proaspătă, sau să se lase furat de o amintire sau să-mi relateze vreo aventură pe care eu nu o știam.

În seara aceea mi se păru și mai exuberant ca de obicei. Rîdea și pălăvrăgea cu o vioiciune deosebită și cu acea ironie fină care-i este caracteristică, ironie fără răutate, ușoară și spontană. Era o plăcere să-l vezi astfel, și nu mă putui abține să-i spun cît de bucuros eram.

— Da, da, se avîntă el, am zile din acestea cînd totul mi se pare încîntător, cînd viața mi se pare o comoară infinită pe care n-aș reuși niciodată s-o epuizez. Iar Dumnezeu știe totuși că trăiesc din belșug !

— Poate prea mult.

— Comoara este infinită, repet ! Pot să mă cheltui și să mă irosesc, pot să-mi împrăștii forța și tinerețea în cele patru vînturi, am de unde sorbi alte puteri mai proaspete

și mai tinere... Și-apoi viața mea este atît de frumoasă !... N-ar trebui decît să vreau, nu-i așa, ca să devin peste noapte, știu eu ce ?... orator, stăpîn de fabrici, om politic... Ei bine, ți-o jur, niciodată nu mi-a trecut prin cap așa ceva ! Arsène Lupin sînt, Arsène Lupin rămîn. Și în zadar caut în istorie un destin comparabil cu al meu, mai plin, mai intens.. Napoleon ? Da, poate... Dar acel Napoleon de la sfîrșitul carierei sale imperiale, cel din timpul campaniei din Franța, cînd Europa îl strivea și cînd se întreba după fiecare bătălie dacă nu este ultima pe care o dă.

Era serios ? Glumea ? Glasul i se înfierbîntase :

— Îți dai seama, esențialul e primejdia, senzația continuă de primejdie ! Să ai nevoie de ea ca de aerul pe care-l respiri, s-o simți în jurul tău că suflă, vuiește, pîndește, se apropie.. Și în mijlocul urgiei să rămîi calm... neclintit !... Dacă nu, ești pierdut... Nu există decît o senzație care s-o egaleze pe aceasta, aceea a șoferului în cursa de automobile ! Dar cursa lui ține o dimineață pe cînd cursa mea durează toată viața !

— Ce lirism ! mă minunai eu. Ții cu tot dinadinsul să mă convingi că nu ai un motiv special care să te stimuleze ?

Surîse.

— Haide, zise, ești un fin psiholog. Există într-adevăr altceva.

Își turnă un pahar mare cu apă proaspătă, o înghiți și-mi zise :

— Ai citit *Le Temps* de astăzi ?

— Pe legea mea, nu.

— Herlock Sholmes a traversat Canalul Mînecii în după-amiaza asta și sosește în jurul orei șase.

— Drace ! Și pentru ce ?

— Un mic voiaj pe care i-l oferă alde Crozon, nepotul lui d'Hautrec și Gerbois. S-au întîlnit la Gara de Nord de unde s-au dus la Ganimard. În momentul de față se întreține toți șase.

Niciodată, în ciuda formidabilei curiozități pe care mi-o inspiră, nu mi-am permis să-l descos pe Arsène Lupin asupra faptelor din viața lui particulară înainte ca el însuși să-mi vorbească despre ele. Este vorba de o ches-

țiune de discreție din partea mea de la care nu mă abat niciodată. De altfel, numele său nu fusese încă pronunțat pînă atunci, cel puțin oficial, în legătură cu diamantul albastru. Așteptai deci răbdător. El reluă :

— *Le Temps* publică de asemenea un interviu cu acest excelent Ganimard, după care o anumită femeie blondă care ar fi prietena mea, l-ar fi asasinat pe baronul d'Hautrec și ar fi încercat să-i sustragă doamnei Crozon faimosul inel. Și, bineînțeles, mă acuză că sînt instigatorul acestor nelegiuiri.

Un ușor fior mă scutură. Era adevărat ? Trebuia să cred că deprinderea de a fura, modul său de existență, logica evenimentelor chiar, îl împinseseră pe acest om pînă la crimă ? Îl observam. Părea așa de liniștit, privirea îi era atît de deschisă !

Îi examinai mîinile : aveau forme nespus de delicate, mîini cu adevărat inofensive, mîini de artist...

— Ganimard este un halucinat, murmurai.

El protestă :

— Nu, nu. Ganimard are fler... uneori chiar și inteligență.

— Inteligență !

— Da, da. De pildă, acest interviu este o lovitură de maestru. În primul rînd el anunță sosirea rivalului său englez pentru a mă pune în gardă și a-i îngreuia astfel misiunea. În al doilea, precizează exact punctul pînă la care a dezlegat afacerea pentru ca Sholmes să nu beneficieze decît de propriile sale descoperiri. Tactica e bună.

— Oricum, iată-te cu doi adversari în spinare, și ce adversari.

— O, unul nu contează.

— Dar celălalt ?

— Sholmes ? Mărturisesc că este un adversar de soi. Însă tocmai asta mă pasionează și de aceea mă vezi atît de bine dispus. Mai întîi, e o chestie de amor propriu : lumea socoate că celebrului englez nu-i trebuie prea mult ca să mă pună la respect. Apoi, gîndește-te ce plăcere trebuie să încerce un luptător de rangul meu la ideea unui duel cu Herlock Sholmes ! În concluzie, voi fi obligat să-mi desfășor toate forțele căci, îl cunosc pe bătrîn, nu va da înapoi nici măcar cu un pas.

— Este puternic.

— Foarte puternic. Ca polițist, nu cred să fi existat sau să existe vreodată cineva ca el. Numai că am un avantaj asupra lui, acela că el atacă iar eu mă apăr. Rolul meu este mai ușor. În plus...

Își termină fraza surîzînd imperceptibil :

— În plus, eu îi cunosc strategia pe cînd el n-o cunoaște pe a mea. Și-i rezerv cîteva lovituri secrete care-l vor pune pe gînduri...

Bătea ușor cu degetele în masă și cu un aer încîntat lăsa să-i scape frînturi de frază :

— Arsène Lupin contra lui Herlock Sholmes... Franța împotriva Angliei.... În fine, Trafalgarul va fi răzbunat !... Ah, nefericitul... nu bănuiește că sînt pregătit... iar un Lupin prevenit...

Se întrerupse brusc, scuturat de un acces de tuse, și își ascunse fața în șervet ca și cînd s-ar fi înecat cu ceva.

— O fărîmitură de pîine ? îl întrebai... bea puțină apă.

— Nu, nu-i asta, spuse cu o voce înăbușită.

— Atunci... ce ?

— Nevoia de aer.

— Vrei să deschid fereastra ?

— Nu, plec... repede, dă-mi te rog pardesiul și pălăria... o șterg...

— Da ? Dar ce înseamnă asta ?

— Cei doi domni care tocmai au intrat... îl vezi pe cel mai înalt... ei bine, în timp ce ieșim mergi în stînga mea, ca el să nu mă zărească.

— Cel care se așază în spatele dumitale ?

— Acela. Din motive personale prefer... Îți voi explica afară...

— Dar cine este ?

— Herlock Sholmes.

Cu un puternic efort de voință, de parcă i-ar fi fost rușine de tulburarea de adineauri, puse șervetul la loc, înghiți un pahar de apă și-mi spuse surîzînd, complet refăcut :

— E caraghios, nu ? Eu nu mă emoționez totuși cu ușurință, însă această apariție neașteptată...

— De ce te temi de vreme ce nimeni nu te poate recunoaşte după atîtea transformări ? Chiar eu, de fiecare dată cînd te văd, cred că mă aflu în faţa unui alt individ.

— *El* mă va recunoaşte, spuse Arsène Lupin. *El* nu m-a văzut decît o singură dată[1], dar am simţit atunci că mă vedea pentru totdeauna, că vedea nu aparenţa mea mereu schimbătoare, ci însăşi fiinţa care sînt. Şi... apoi... nu mă aşteptam la asta. Tii, ce întîlnire stranie... în acest mic restaurant...

— Ei bine, îi zic, ieşim ?

— Nu... nu...

— Atunci ce vrei să faci ?

— Cel mai bine ar fi să joc deschis... să mă dau pe mîna lui...

— Sper că n-ai de gînd ?

— Ba am. În plus aş avea avantajul de a-l examina, de a afla ce ştie... Ah ! uite, am impresia că îşi fixează privirea pe ceafa mea, pe umeri... caută... îşi aminteşte...

Reflectă o clipă. Îi observai un surîs maliţios în colţul buzelor, apoi ascultînd, cred, de un capriciu al firii lui spontane, mai mult decît de necesităţile situaţiei, se sculă deodată, făcu stînga-mprejur şi, înclinîndu-se vesel :

— Prin ce minune ? Zău că e un noroc prea mare pentru mine... Daţi-mi voie să vă prezint un prieten...

O secundă sau două englezul fu descumpănit, apoi avu un gest instinctiv, gata-gata să se arunce asupra lui Arsène Lupin. Acesta clătină din cap :

— Ar fi o greşeală... fără a mai socoti că gestul n-ar fi de loc frumos.. şi atît de inutil !...

Englezul se întoarse la dreapta şi la stînga ca şi cînd ar fi căutat ajutor.

— Asta cu atît mai puţin, zise Lupin... De altfel sînteţi chiar sigur că aveţi calitatea să puneţi mîna pe mine ? Haide, dovediţi-vă un bun jucător.

A se dovedi un bun jucător cu acest prilej nu era de loc tentant. Totuşi, neavînd altceva mai bun de ales, en-

[1] Arsène Lupin gentleman-spărgător (cap. IX, Herlock Sholmes soseşte prea tîrziu).

glezul se ridică pe jumătate și făcu prezentările cu răceală :

— Domnul Wilson, prietenul și colaboratorul meu, domnul Arsène Lupin.

Uluirea lui Wilson stîrni ilaritate. Ochii săi holbați și gura larg deschisă îi metamorfozau figura, altminteri înfloritoare, cu pielea lucioasă și întinsă ca un măr, în jurul căreia părul tuns perie și o barbă scurtă creșteau ca firele de iarbă stufoase și viguroase.

— Wilson, nu-ți ascunzi suficient zăpăceala în fața celor mai naturale evenimente din lume, rînji Herlock Sholmes cu o nuanță de batjocură.

Wilson bîlbîi :

— De ce nu-l arestezi ?

— N-ai remarcat de loc, Wilson, că acest gentleman este plasat între ușă și mine, la doi pași de ușă. N-aș avea timp să mișc nici degetul cel mic că el ar fi și ajuns afară.

— Puțin îmi pasă, zise Lupin.

Făcu înconjurul mesei și se așeză în așa fel ca englezul să fie între ușă și el. Asta însemna că se pune la dispoziția lui.

Wilson îl privi pe Sholmes pentru a-și da seama dacă are dreptul să admire această cutezanță.

Englezul rămase impenetrabil. Peste o clipă însă, strigă :

— Chelner !

Chelnerul veni imediat. Sholmes comandă :

— Sifoane, bere și whisky.

Pacea era semnată... pînă la noi dispoziții. Curînd după aceea, toți patru așezați la aceeași masă stăteau de vorbă liniștiți.

Herlock Sholmes este un om... cum întîlnești la tot pasul. În vîrstă de vreo cincizeci de ani, el seamănă cu un burghez cumsecade, care și-a petrecut toată viața într-un birou, ținînd registre de contabilitate. Nimic nu l-ar deosebi de un onest locuitor al Londrei, nici favoriții roșcați, nici barba rasă, nici aspectul puțin greoi, nimic, dacă n-ar fi privirea sa teribil de ascuțită, vie și pătrunzătoare.

Și apoi este Herlock Sholmes, adică un fenomen de intuiție, observație, clarviziune și ingeniozitate. S-ar zice

că natura s-a amuzat să ia cele două tipuri de polițiști, cei mai extraordinari pe care i-a produs vreodată imaginația, pe Dupin al lui Edgar Poe și pe Lecocq al lui Gaboriau, pentru a construi, în felul ei, unul cu mult mai extraordinar și mai ireal. Astfel încît, la auzul isprăvilor care l-au făcut celebru în lumea întreagă, te întrebi dacă acest Herlock Sholmes nu este cumva un personaj legendar, un erou produs de creierul unui mare romancier, Conan Doyle, de pildă.

Imediat ce Arsène Lupin îl întrebă asupra duratei șederii sale, el aduse conversația pe adevăratul ei făgaș.

— Șederea mea depinde de dumneavoastră, domnule Lupin.

— O, exclamă celălalt rîzînd, dacă ar depinde de mine, v-aș ruga să luați vaporul chiar în seara aceasta.

— În seara asta e puțin cam prea devreme, dar sper că în opt sau în nouă zile...

— Sînteți chiar atît de grăbit ?

— Am atîtea treburi pe cap, furtul de la banca anglo-chineză, răpirea lady-ei Eccleston... Ce ziceți, domnule Lupin, o săptămînă e de ajuns ?

— Și încă cum, dacă vă mărginiți la dubla afacere privind diamantul albastru. De altminteri, este exact intervalul de timp de care am nevoie pentru a-mi lua măsurile de precauție în cazul cînd soluționarea acestei duble afaceri v-ar da asupra mea anumite avantaje, periculoase pentru siguranța mea.

— Numai că, spuse englezul, eu socotesc să obțin aceste avantaje pînă în zece zile.

— Să mă arestați într-a unsprezecea, poate ?

— A zecea, ultima limită.

Lupin reflectă și zise clătinînd din cap :

— Dificil... dificil...

— Dificil, da, dar posibil, deci sigur...

— Absolut sigur, intră în vorbă Wilson, ca și cînd el însuși ar fi deslușit clar lunga serie de operațiuni care l-ar fi condus pe colaboratorul său la rezultatul anunțat.

Herlock Sholmes surîse :

— Wilson, aici de față, știe de ce sînt în stare și poate să întărească cele spuse de mine. Reluă : Evident,

nu am toate atuurile în mînă, de vreme ce este vorba de chestiuni vechi de cîteva luni. Îmi lipsesc elementele, indiciile pe care de obicei îmi sprijin cercetările.

— Ca de exemplu petele de noroi și scrumul de țigară, rosti Wilson cu importanță.

— Dar în afară de remarcabilele concluzii ale domnului Ganimard, am la dispoziție toate articolele scrise cu privire la acest subiect, toate observațiile culese și, în consecință, cîteva idei personale asupra afacerii.

— Cîteva puncte de vedere care ne-au fost sugerate fie prin analiză, fie prin ipoteze adăugă Wilson sentențios.

— Sînt indiscret, făcu Arsène Lupin cu acel ton condescendent pe care-l folosea cînd vorbea cu Sholmes, sînt indiscret dacă vă cer părerea generală pe care v-ați format-o în această chestiune ?

Desigur, lucrul cel mai pasionant era să-i vezi pe acești doi bărbați, unul în fața celuilalt, cu coatele pe masă, discutînd grav și temeinic ca și cum ar fi avut de rezolvat o problemă spinoasă, sau ar fi trebuit să se pună de acord asupra unei controverse. Scena era de o ironie superioară, și amîndoi o gustau din plin, spectatori și artiști în același timp. Wilson, la rîndul lui nu-și mai încăpea în piele de plăcere.

Herlock își umplu tacticos pipa, o aprinse, și se exprimă astfel :

— Consider că această afacere este infinit mai puțin complexă decît apare la prima vedere.

— Mult mai puțin, făcu Wilson ca un ecou fidel.

— Spun afacerea, deoarece pentru mine nu există decît una. Moartea baronului d'Hautrec, povestea cu inelul și, să nu uităm, misterul biletului cu numărul 514, seria 23, nu sînt decît diferitele fețe a ceea ce s-ar putea numi enigma Femeii blonde. Or, după mine, e vorba pur și simplu de a descoperi legătura între aceste trei episoade ale aceleiași istorii, faptul care dovedește unitatea celor trei metode. Ganimard, a cărui judecată este un pic superficială, vede această unitate în facultatea de dispariție, în puterea de a veni și de a pleca rămînînd totuși invizibil. Această intervenție a miraculosului nu mă satisface.

— Și atunci ?

— Atunci, după părerea mea, enunță cu claritate Sholmes, caracteristica acestor trei aventuri este intenția dumneavoastră vădită, evidentă, deși neobservată pînă acum, de a aduce afacerea pe terenul ales în prealabil de dumneavoastră. Este vorba, în ce vă privește, mai mult decît de un plan, de o necesitate, de o condiție *sine qua non* a reușitei.

— Ați putea intra în cîteva detalii ?

— Ușor. Astfel, chiar de la începutul conflictului cu Gerbois, nu este oare evident că apartamentul maestrului Detinan este locul pe care l-ați ales, locul inevitabil unde ei trebuiau să se întîlnească ? Nici un alt loc nu vi se pare mai sigur, astfel încît le dați întîlnire acolo, în mod public s-ar putea spune, Femeii blonde și domnișoarei Gerbois.

— Fiica profesorului, precizează Wilson.

— Acum să vorbim despre diamantul albastru. Ați fi încercat să vi-l însușiți în timpul cînd baronul d'Hautrec îl poseda ? Nu. Însă baronul se mută în casa fratelui său ; șase luni mai tîrziu, intervenția Antoinettei Bréhat și prima tentativă. Diamantul vă scapă, iar vînzarea se organizează cu multă vîlvă la palatul Drouot. Va fi o licitație liberă ? Cel mai bogat amator este sigur că va obține bijuteria ? Nicidecum. În momentul în care bancherul Herschmann este pe punctul de a o cîștiga, o femeie îi strecoară o scrisoare de amenințare și contesa de Crozon, pregătită, influențată chiar de această femeie, cumpără diamantul. Va dispărea el imediat ? Nu ; vă lipsesc mijloacele. Deci, pauză. Însă contesa se instalează la castelul ei. Este ceea ce așteptați. Inelul dispare.

— Pentru a apărea în pudra de dinți a consulului Bleichen, anomalie bizară, obiectă Lupin.

— Haida de, strigă Herlock, izbind cu pumnul în masă, să nu-mi vindeți mie gogoși.. să le-nghită imbecilii, fie, dar nu un vulpoi bătrîn ca mine !

— Care va să zică ?

— Care va să zică...

Sholmes își luă un răgaz, ca și cum ar fi vrut să pregătească efectul. În fine spuse :

— Diamantul albastru care a fost descoperit în pasta de dinți este un diamant fals. Pe cel veritabil l-ați păstrat.

Arsène Lupin rămase un moment tăcut, apoi, foarte simplu, cu ochii ațintiți spre englez :

— Sînteți un om de temut, domnule.

— Un om de temut, nu-i așa ? sublinie Wilson cu gura căscată de admirație.

— Da, afirmă Lupin, totul se luminează, totul capătă adevăratul sens. Nici un judecător de instrucție, nici unul din ziariștii care s-au dat în vînt după aceste afaceri n-au mers atît de departe în direcția adevărului. E un miracol de intuiție și de logică.

— Ei ! făcu englezul flatat de omagiul unui asemenea cunoscător. Era suficient să cugeți.

— Era suficient să știi să cugeți și atît de puțini știu ! Însă acum, cînd domeniul supozițiilor este mai restrîns, iar terenul este degajat...

— Ei bine, acum nu mai am decît să descopăr de ce aceste trei aventuri au fost săvîrșite în strada Clapeyron numărul 25, în strada Henri Martin numărul 134 și între zidurile castelului de Crozon. Asta e toată problema. Restul sînt baliverne și șarade pentru copii. Nu este și părerea dumneavoastră ?

— Asta este și părerea mea.

— În acest caz, domnule Lupin, greșesc cînd repet că în zece zile sarcina mea va fi terminată ?

— În zece zile, da, veți cunoaște tot adevărul.

— Și veți fi arestat.

— Nu.

— Nu ?

— Ca să fiu arestat ar trebui un concurs de împrejurări atît de incredibil, o serie de ghinioane atît de uimitoare, încît nu admit această eventualitate.

— Ceea ce nu pot face nici împrejurările, nici întîmplările potrivnice, o vor putea realiza voința și perseverența unui om, domnule Lupin.

— Dacă voința și perseverența unui alt om nu opun acestui plan un obstacol de netrecut, domnule Sholmes.

— Nu există obstacol de netrecut, domnule Lupin.

Privirea pe care o schimbară fu profundă, fără provocare de o parte sau de alta, calmă și îndrăzneață. Era

primul schimb de lovituri a două spade care încep un duel. Sunetul lor era limpede și franc.

— Perfect ! exclamă Lupin. În sfîrșit, cineva ! Un adversar, într-adevăr, excepțional, al cărui nume este Herlock Sholmes. Are să fie distractiv.

— Nu vă e frică ? întrebă Wilson.

— Aproape, domnule Wilson, și dovada, spuse Lupin ridicîndu-se, este că plec să-mi iau în grabă măsurile de retragere fără de care risc să fiu prins în vizuină. Spuneam așadar zece zile, domnule Sholmes ?

— Zece zile. Astăzi e duminică. De miercuri în opt zile totul va fi terminat.

— Și voi fi închis ?

— Fără nici o îndoială.

— Drace ! Și eu care gustam din plin viața asta liniștită, fără necazuri, cu afacerile care-mi mergeau binișor, fără să mă sinchisesc de poliție, și înconjurat pretutindeni de o simpatie reconfortantă... și să trebuiască să schimb totul ! În sfîrșit, acesta e reversul medaliei. După vreme bună, ploaie... S-a zis cu veselia... Adio.

— Grăbiți-vă, făcu Wilson plin de solicitudine pentru un individ căruia Sholmes îi inspira o considerație vizibilă. Nu pierdeți nici un minut.

— Nici un minut, domnule Wilson, numai atît cît să vă spun că sînt foarte fericit de această întîlnire și că îl invidiez pe maestru că are un colaborator atît de prețios ca dumneavoastră.

Se salutară politicos, ca doi adversari în arenă, pe care nu-i desparte nici o ură, dar pe care destinul îi obligă să se lupte fără cruțare. Luîndu-mă de braț, Lupin mă scoase afară.

— Ce zici de asta, dragul meu ? Iată un prînz ale cărui întîmplări vor face o bună impresie în memoriile pe care le pregătești despre mine.

Închise ușa restaurantului și se opri cîțiva pași mai încolo.

— Fumezi ?

— Nu. Nici dumneata dacă nu mă-nșel.

— Eu nici atît.

Își aprinse o țigară cu un chibrit pe care-l scutură de mai multe ori pentru a-l stinge. Imediat însă aruncă

ţigara, traversă strada alergînd şi întîlni doi tipi care tocmai răsăriseră din umbră, chemaţi parcă de un semnal. Se întreţinu cu ei cîteva minute pe trotuarul opus apoi reveni către mine.

— Te rog să mă ierţi. Blestematul ăsta de Sholmes o să-mi dea de furcă. Dar îţi jur că Lupin nu şi-a spus încă ultimul cuvînt !... O să vadă tipul cu cine are de-a face. La revedere... Inefabilul Wilson are dreptate, n-am nici un minut de pierdut.

Se îndepărtă rapid.

Astfel luă sfîrşit această seară neobişnuită sau mai bine-zis partea în care am fost eu amestecat. Căci în ceasurile care urmară avură loc o serie de evenimente pe care mărturiile altor convivi ai acestui dineu mi-au permis din fericire să le reconstitui cu de-amănuntul.

Chiar în clipa în care Lupin mă părăsea, Herlock Sholmes îşi consulta ceasul şi se ridica la rîndul său.

— Nouă fără douăzeci. La ora nouă trebuie să-i întîlnesc pe conte şi pe contesă la gară.

— Să mergem ! exclamă Wilson înghiţind, unul după altul, două pahare de whisky.

Ieşiră.

— Wilson, nu întoarce capul... Poate că sîntem urmăriţi : în acest caz trebuie să acţionăm ca şi cînd nu ne-ar păsa. Spune-mi, Wilson, care ţi-e părerea, de ce se afla Lupin în restaurant ?

Wilson nu ezită :

— Ca să mănînce.

— Wilson, cu cît lucrăm mai mult împreună, cu atît îmi dau seama mai mult de progresul pe care-l faci. Pe cinstea mea, devii uimitor.

Wilson roşi de plăcere în întuneric, iar Sholmes reluă :

— Ca să mănînce, fie, apoi foarte probabil ca să se asigure dacă mă duc la Crozon cum anunţa Ganimard în interviul său. O să plec deci, ca să nu-l dezamăgesc. Dar, avînd în vedere că trebuie să i-o iau înainte, n-o să plec.

— A ! făcu Wilson surprins.

— Dumneata prietene ia-o pe strada asta, schimbă o trăsură, două, trei şi mai tîrziu, du-te şi ridică valizele

pe care le-am lăsat la ghișeul de bagaje, apoi în cea mai mare grabă la Elysée-Palace.

— Și la Elysée Palace ?

— Ceri o cameră în care te vei culca și vei dormi ca un prunc așteptînd instrucțiunile mele.

Wilson plecă, foarte mîndru de rolul important ce-i fusese încredințat. Herlock Sholmes își luă bilet pentru expresul de Amiens în care contele și contesa de Crozon erau deja instalați.

Se mulțumi să-i salute, își aprinse o a doua pipă și fumă liniștit, în picioare pe culoar. Trenul se urni. Peste cîteva minute veni să se așeze lîngă contesă căreia îi zise :

— Aveți la dumneavoastră inelul, doamnă ?

— Da.

— Sînteți amabilă să mi-l dați pentru o clipă ?

Îl luă și-l examină.

— Exact după cum bănuiam, diamantul este o imitație.

— O imitație ?

— Un procedeu nou, care constă în a supune pulberea de diamant la o temperatură enormă încît fuzionează... și se transformă astfel într-o singură piatră.

— Cum ! Dar diamantul meu este veritabil.

— Al dumneavoastră da, dar acesta nu este al dumneavoastră.

— Și al meu unde este ?

— În mîinile lui Arsène Lupin.

— Și atunci, acesta ?

— Acesta a fost schimbat cu al dumneavoastră și strecurat în flaconul domnului Bleichen unde l-ați regăsit.

— Prin urmare e fals ?

— Absolut fals.

Uluită și tulburată contesa tăcea în timp ce soțul ei, nevenindu-i a crede, sucea și răsucea diamantul pe toate fețele. Ea bîigui în sfîrșit :

— E oare posibil ? Dar pentru ce nu l-a furat pur și simplu ? Și apoi cum l-a luat ?

— Este exact ceea ce voi încerca să elucidez.

— La castelul de Crozon ?

— Nu. Cobor la Creil și mă înapoiez la Paris. Acolo trebuie să se joace partida dintre Arsène Lupin și mine.

Loviturile pot fi date la fel de bine în ambele locuri.. E preferabil însă ca Arsène Lupin să mă creadă în voiaj.

— Totuşi...

— Ce importanţă are, doamnă ? Esenţialul este diamantul dumneavoastră, nu ?

— Da.

— Ei bine, fiţi liniştită. Adineauri mi-am luat un angajament mai dificil de ţinut. Aveţi cuvîntul lui Herlock Sholmes, veţi intra în posesia diamantului veritabil !

Trenul încetinea. Sholmes băgă diamantul fals în buzunar şi deschise uşa. Contele strigă :

— Dar coborîţi din mers !

— Numai în acest fel Lupin îmi va pierde urma, în caz că mă supraveghează. Adio.

Un impiegat protestă zadarnic. Englezul se îndreptă spre biroul şefului de gară. Cincizeci de minute mai tîrziu el sărea într-un tren care-l aducea la Paris cu puţin timp înainte de miezul nopţii.

Traversă gara în fugă, intră în bufet, ieşi pe o altă uşă şi se aruncă într-o trăsură...

— Birjar, strada Clapeyron.

Cînd avu certitudinea că nu este urmărit, opri trăsura la capătul străzii şi începu să examineze minuţios casa maestrului Detinan şi cele două clădiri învecinate. Măsură cu pasul anumite distanţe şi trecu în carnet însemnări şi cifre.

— Birjar, strada Henri Martin.

La intersecţia dintre bulevard şi strada Pompe expedie trăsura, merse pe trotuar pînă la numărul 134 şi reîncepu aceleaşi operaţiuni în faţa casei baronului d'Hautrec şi a celor două imobile care-l încadrau, măsurînd lărgimea faţadelor respective şi calculînd lăţimea grădiniţelor care precedau linia acestor faţade.

Strada era pustie şi foarte întunecoasă sub cele patru rînduri de arbori, între care, din loc în loc, cîte un bec cu gaz părea să lupte inutil împotriva întunericului de nepătruns. Unul din acestea proiecta o lumină palidă asupra unei părţi a palatului şi Sholmes zări tăbliţa „de închiriat" agăţată de grilajul porţii, cele două alei neîngrijite care încercuiau mica peluză şi ferestrele mari, goale, ale casei nelocuite.

„E adevărat, își zise, de la moartea baronului nu mai sînt locatari. Ah, dacă aș putea intra să fac o primă vizită!"

Era de ajuns ca această idee să încolțească în mintea lui ca să și vrea s-o pună în aplicare. Dar cum? Înălțimea grilajului făcea imposibilă orice tentativă de escaladare. Scoase din buzunar o lanternă și un șperaclu care nu-i lipsea niciodată. Spre marea lui uimire își dădu seama că una dintre batante era întredeschisă. Se strecură deci în grădină avînd grijă să nu se închidă batanta la loc. Dar nu făcuse trei pași că se opri. La una din ferestrele etajului doi licărise o lumină.

Lumina trecu la o a doua fereastră, la a treia, fără ca el să poată vedea altceva decît o siluetă care se profila pe pereții camerelor. De la al doilea etaj lumina coborî la primul și rătăci multă vreme dintr-o încăpere într-alta.

„Cine dracu poate să se plimbe la unu noaptea în casa unde a fost omorît baronul d'Hautrec?" se întrebă Herlock peste măsură de interesat.

Nu exista decît un singur mijloc de a afla și acela era să pătrundă și el acolo. Nu ezită. Dar în momentul cînd traversa fîșia de lumină pe care o arunca becul cu gaz pentru a ajunge la peron, cel dinăuntru îl zărise probabil căci lumina se stinse brusc, iar Herlock n-o mai revăzu.

Împinse încet ușa care dădea spre peron. Era de asemenea deschisă. Neauzind nici un zgomot, se aventură în întuneric, găsi capătul balustradei și urcă un etaj. Peste tot aceeași liniște, același întuneric.

Ajuns pe palier, pătrunse într-o cameră și se apropie de fereastra slab luminată din exterior. Atunci îl zări afară pe omul, care, după ce coborîse, probabil, pe o altă scară și ieșise pe o altă ușă, se strecura acum pe partea stîngă, de-a lungul arbuștilor care mărgineau zidul despărțitor dintre cele două grădini.

„Drace, își zise Sholmes, o să-mi scape!"

Coborî val-vîrtej scările și străbătu peronul ca să-i taie necunoscutului retragerea. Nu văzu însă pe nimeni și îi trebuiră cîteva secunde ca să distingă într-un tufiș de arbuști o umbră mai întunecată care nu era chiar neclintită.

Englezul chibzui : Pentru ce individul nu încercase să fugă atunci cînd ar fi putut s-o facă atît de uşor ? Rămînea, oare, acolo pentru a-l supraveghea pe intrusul care-l deranjase din treaba lui misterioasă ? În orice caz, socoti el, nu e Lupin. Lupin ar fi mai dibaci. Este cineva din banda lui.

Trecu o bună bucată de vreme. Herlock nu se mişca, cu ochii aţintiţi pe adversarul care-l pîndea. Cum însă adversarul nu se clintea de loc, iar englezul nu era omul care să se complacă în inactivitate, verifică dacă butoiaşul revolverului funcţiona, îşi scoase pumnalul din teacă şi porni drept spre inamic cu acea cutezanţă rece şi cu acel dispreţ în faţa primejdiei care-l fac atît de redutabil.

Un zgomot sec : individul îşi încărca revolverul. Herlock se aruncă brusc asupra tufişului. Celălalt nu avu timp să se întoarcă : englezul îi şi sărise în spate. Avu loc o luptă violentă, desperată, în cursul căreia Herlock ghicea efortul omului de a-i smulge cuţitul. Dar Sholmes, pe care ideea unei victorii apropiate şi dorinţa nebună de a pune numaidecît mîna pe complicele lui Lupin îl scotea din minţi, simţea în el o forţă irezistibilă. Îşi răsturnă adversarul, se lăsă pe el cu toată greutatea şi, imobilizîndu-l, ţinîndu-l de beregată cu cinci degete înfipte ca articulaţiile unei gheare, căută cu mîna liberă lanterna electrică, apăsă butonul şi proiectă lumina pe figura prizonierului său.

— Wilson ! urlă el, îngrozit.

— Herlock Sholmes ! bîigui o voce sugrumată, cavernoasă.

Rămaseră mult timp unul lîngă celălalt, fără să scoată o vorbă, copleşiţi amîndoi, cu creierul golit. Claxonul unui automobil sfîşie văzduhul. Un vînticel agită frunzele. Sholmes nu se clintea, cu cele cinci degete în continuare încleştate de beregata lui Wilson care scotea un horcăit din ce în ce mai slab.

Şi, deodată, Herlock cuprins de mînie, îşi slăbi strînsoarea ca să-l apuce însă de umeri şi să-l zgîlţîie violent :

— Ce faci aici ? Răspunde... Ce ? Ţi-am spus eu să te bagi în tufişuri şi să mă spionezi ?

— Să te spionez ! gemu Wilson, dar nu știam că erai dumneata.

— Atunci ce ? Ce faci aici ? Trebuia să te culci !

— M-am culcat.

— Trebuia să dormi !

— Am dormit.

— Nu trebuia să te trezești !

— Scrisoarea dumitale...

— Scrisoarea mea ?

— Da, cea pe care un comisionar mi-a adus-o la hotel din partea dumitale.

— Din partea mea ? Ești nebun ?

— Ți-o jur.

— Unde e scrisoarea ?

Amicul îi întinse o foaie de hîrtie. La lumina lanternei, Herlock citi cu stupoare :

„Wilson, dă-te jos din pat și aleargă în str. Henri Martin. Casa este goală. Intră, inspectează, întocmește un plan exact și întoarce-te la culcare.

Herlock Sholmes."

— Tocmai măsuram camerele, spuse Wilson, cînd am zărit o umbră în grădină. N-am avut decît o singură idee...

— Aceea de a pune mîna pe umbră... Ideea era excelentă... Numai că, vezi, zise Sholmes ajutîndu-și tovarășul să se ridice și trăgîndu-l înspre el, altă dată, Wilson, cînd vei mai primi o scrisoare de la mine, asigură-te mai întîi dacă scrisul nu este imitat.

— Păi atunci, făcu Wilson începînd să întrezărească adevărul, scrisoarea nu vine de la dumneata ?

— Din păcate, nu.

— Dar de la cine ?

— De la Arsène Lupin.

— Dar în ce scop a scris-o ?

— Oh ! habar n-am și tocmai acest lucru mă neliniștește. Pentru ce dracu și-o fi dat osteneala să te deranjeze ? Dacă ar fi fost vorba de mine, aș înțelege, dar nu e vorba decît de dumneata. Și mă întreb ce interes...

— Mă grăbesc să mă înapoiez la hotel.

— Și eu, Wilson.

Ajunseră la grilaj. Wilson care păşea înainte, puse mîna pe o bară şi trase.

— Ia te uită, zise, ai închis-o ?

— Nicidecum, am lăsat-o întredeschisă...

— Totuşi...

Herlock trase la rîndul lui, apoi, înspăimîntat, se repezi la încuietoare. Îi scăpă o înjurătură :

— Mii de draci !... este închisă !... închisă cu cheia !

Zgudui poarta cu toată puterea apoi, înţelegînd zădărnicia sforţărilor sale, lăsă braţele să-i cadă în jos descurajat şi articulă cu o voce sacadată :

— Acum îmi explic totul... e mîna lui ! El a prevăzut că voi coborî la Creil şi mi-a întins aici o mică şi nostimă capcană, în caz că voi veni să-mi încep cercetările chiar în seara aceasta. Pe deasupra a avut gentileţea să-mi trimită şi un tovarăş de captivitate. Toate acestea pentru a mă face să pierd o zi şi de asemenea, fără îndoială, pentru a-mi dovedi că aş face bine să-mi văd de treburile mele...

— Asta înseamnă că sîntem prizonierii lui.

— Acesta e cuvîntul. Herlock Sholmes şi Wilson sînt prizonierii lui Arsène Lupin. Aventura începe minunat. Dar nu, nu, nu este admisibil...

O mînă se lăsă pe umărul lui, mîna lui Wilson.

— Acolo sus... priveşte acolo sus... o lumină.

Într-adevăr, una din ferestrele de la etajul întîi era luminată.

Plecară amîndoi în pas alergător, fiecare pe cîte o scară şi se întîlniră în acelaşi timp la intrarea camerei luminate. În mijlocul camerei ardea un muc de lumînare. Alături, se afla un paner din care ieşea gîtul unei sticle, picioarele unui pui şi o jumătate de pîine.

Sholmes izbucni în rîs :

— Admirabil ! ni se oferă o cină. Ăsta e palatul minunilor. O adevărată feerie ! Haide Wilson, nu mai face mutra asta de înmormîntare. Totul e foarte nostim.

— Eşti sigur că e foarte nostim ? gemu Wilson lugubru.

— Dacă sînt sigur, strigă Sholmes cu o veselie puţin prea zgomotoasă ca să fie naturală, dar, crede-mă, n-am văzut niciodată ceva mai nostim ! Este de un comic nespus. Ce maestru al ironiei este acest Arsène Lupin !

Te trage pe sfoară, dar cu atîta grație ! N-aș da locul meu la acest festin pentru tot aurul din lume... Wilson, bătrîne, mă întristezi. M-am înșelat eu oare, n-ai de loc această noblețe de caracter care te ajută să suporți ghinionul ? De ce te plîngi ? La ora asta ai fi putut avea pumnalul meu înfipt în beregată... sau eu pe al tău... căci exact asta doreai, prieten rău ce ești.

Reuși, cu ajutorul glumelor și al sarcasmelor să-l înviorеze pe bietul Wilson și să-l facă să înghită o pulpă de pui și un pahar cu vin. Dar cînd lumînarea se topi, iar ei trebuiră să se întindă pe parchet ca să doarmă și să accepte peretele drept pernă, partea penibilă și ridicolă a situației le apăru din nou. Iar somnul lor fu trist.

Dimineața, Wilson se trezi frînt de oboseală și amorțit de frig. Un zgomot ușor îi atrase atenția. Herlock Sholmes, în genunchi încovoiat, examina cu lupa firișoarele de praf și reconstituia niște urme de cretă albă, aproape șterse, alcătuind cifre pe care le trecea în carnet.

Escortat de Wilson, pe care această treabă îl interesa într-un mod deosebit, el studie fiecare cameră și găsi în alte două aceleași semne făcute cu creta. De asemenea, mai notă două cercuri desenate pe panourile de stejar ale dușumelei, o săgeată de pe un lambriu și patru cifre scrise pe patru trepte ale scării.

Peste o oră Wilson îi zise :

— Cifrele sînt exacte, nu-i așa ?

— Exacte ? Nu știu încă, răspunse Herlock, căruia aceste descoperiri îi readuseră buna dispoziție. În tot cazul ele înseamnă ceva.

— Ceva foarte clar, răspunse Wilson. Ele reprezintă numărul lamelor de parchet.

— A !

— Da. Cît despre cele două cercuri, ele arată că panourile sînt false, după cum poți să te convingi, iar săgeata este îndreptată în sensul urcării ascensorului de bucătărie.

Herlock Sholmes îl privi mirat.

— Ah ! dar bunul meu prieten cum de știi toate astea ? Clarviziunea ta mă face să mă simt aproape rușinat.

— O, e foarte simplu, spuse Wilson, umflîndu-se în pene, am trasat toate aceste semne aseară, după instruc-

țiunile dumitale sau mai degrabă după ale lui Arsène Lupin, de vreme ce scrisoarea pe care mi-ai trimis-o este a lui.

Poate că Wilson în acest moment se expunea unui pericol mai teribil decît cel din timpul luptei din tufiș cu Sholmes. Căci acesta simți o poftă feroce să-l sugrume. Stăpînindu-se, schiță o grimasă care voia să pară un surîs și rosti :

— Perfect, perfect, iată o treabă excelentă care ne ajută mult să înaintăm. Nu cumva, admirabilul tău spirit de analiză și de observație s-a exercitat și asupra altor puncte ? Voi profita de rezultatele dobîndite.

— Pe legea mea, nu, m-am limitat la astea.

— Păcat ! Debutul promitea. Dar dacă așa stau lucrurile, nu mai avem altceva de făcut decît să plecăm.

— Să plecăm ? Cum ?

— Așa cum pleacă oamenii cumsecade, pe ușă.

— E închisă.

— O s-o deschidă cineva.

— Cine ?

— Vrei să-i strigi pe cei doi polițiști care trec pe bulevard ?

— Dar...

— Dar ce ?

— Ar fi prea umilitor. Ce va zice lumea cînd va afla că dumneata, Herlock Sholmes și cu mine, Wilson, am fost prizonierii lui Arsène Lupin ?

— Ce vrei, drăguță, vor rîde ținîndu-se cu mîinile de burtă, răspunse sec și cu fața contractată Herlock. Dar nu ne putem totuși fixa domiciliul în această casă.

— Și nu încerci nimic ?

— Nimic.

— Totuși, individul care a adus panerul cu provizii n-a traversat grădina nici la sosire, nici la plecare. Există o altă ieșire, prin urmare. S-o căutăm și nu vom mai avea nevoie să recurgem la agenți.

— Foarte logic. Numai că uiți că această ieșire a fost căutată timp de șase luni de toată poliția din Paris și că eu însumi, în timp ce dormeai, am inspectat palatul de sus pînă jos. Ah, bunul meu Wilson, Arsène Lupin este

un vînat cu care nu sîntem deprinși. Nu lasă nimic în urma lui...

La ora unsprezece Herlock Sholmes și Wilson fură eliberați... și conduși la cel mai apropiat post de poliție, unde comisarul, după ce-i interogă cu severitate, îi eliberă afișînd o politețe și o compătimire cu totul exasperante :

— Sînt dezolat, domnilor, de ce vi s-a întîmplat. Veți avea o părere jalnică despre ospitalitatea franceză. Dumnezeule, ce noapte trebuie să fi petrecut ! Ah, acest Lupin este într-adevăr lipsit de respect.

O mașină îi duse pînă la Elysée-Palace. La biroul de recepție Wilson ceru cheia de la camera sa. După cîteva cercetări funcționarul îi răspunse foarte mirat :

— Dar, domnule, dumneavoastră ați eliberat camera.

— Eu ! Cum ?

— Prin scrisoarea pe care prietenul dumneavoastră ne-a predat-o azi dimineață.

— Care prieten ?

— Domnul care ne-a predat scrisoarea... Uitați-vă, cartea dumneavoastră de vizită se află încă anexată aici. Iată-le.

Wilson le luă. Era exact una din cărțile lui de vizită iar pe scrisoare era chiar scrisul său.

— Dumnezeule mare, murmură el, încă o figură neplăcută.

Apoi adăugă neliniștit :

— Și bagajele ?

— Le-a luat prietenul dumneavoastră.

— A !... și dumneavoastră i le-ați dat ?

— Desigur, de vreme ce cartea dumneavoastră de vizită ne autoriza.

— Într-adevăr... într-adevăr...

Plecară amîndoi la întîmplare pe Champs Elysées tăcuți și umblînd agale. Un soare vesel de toamnă strălucea pe cer. Aerul era plăcut și ușor.

La Rond-Point, Herlock își aprinse pipa și își reluă mersul. Wilson strigă :

— Nu te înțeleg, Sholmes, ești de un calm !... Își bat joc de dumneata, se joacă cu dumneata precum o pisică cu un șoarece... Iar dumneata nu sufli o vorbă !

Sholmes se opri și-i spuse :

— Wilson, mă gîndesc la cartea de vizită.

— Ei bine ?

— Ei bine, iată un om care, prevăzînd o luptă posibilă cu noi și-a procurat mostre din scrisul tău și al meu și are una din cărțile tale de vizită gata pregătită în portmoneu. Îți dai seama cîtă grijă, cîtă voință perspicace, ce metodă și ce organizare reprezintă toate acestea ?

— Asta înseamnă ?

— Asta înseamnă, Wilson, că pentru a te război cu un inamic atît de formidabil înarmat, atît de uimitor pregătit, și pentru a-l învinge, trebuie să fii... trebuie să fii eu. Și după cum vezi, Wilson, adăugă el, rîzînd, nu ne reușește chiar din prima lovitură.

La ora șase *L'Écho de France*, în ediția de seară, publica această notiță :

„Azi dimineață domnul Thénard, comisar de poliție în al XVI-lea arondisment, i-a eliberat pe domnii Herlock Sholmes și Wilson încuiați prin grija lui Arsène Lupin în palatul defunctului baron d'Hautrec unde au petrecut o noapte excelentă.

Ușurați pe deasupra și de valize, ei au depus o plîngere împotriva lui Arsène Lupin.

Arsène Lupin, care de data asta s-a mulțumit să le servească o mică lecție, îi sfătuiește să nu-l oblige la măsuri mai grave !“

— Ha ! făcu englezul mototolind ziarul, copilării ! Acesta este singurul reproș pe care i-l fac lui Lupin... prea se ține de șotii... Galeria contează prea mult pentru el... Există ceva de Gavroche în acest om.

— Așadar, Herlock, mereu același calm ?

— Mereu același calm, replică Sholmes cu un accent în care clocotea mînia cea mai înspăimîntătoare. La ce bun să mă enervez ? SÎNT ATÎT DE SIGUR CĂ VOI AVEA ULTIMUL CUVÎNT !

IV

CITEVA LUMINI ÎN BEZNĂ

Oricît de călit ar fi caracterul unui om — iar Sholmes face parte dintre acele fiinţe pe care neşansa nu le abate cu nimic din drum — există totuşi împrejurări în care cel mai neobosit dintre oameni simte nevoia să-şi împrospăteze forţele înainte de a înfrunta din nou sorţii unei bătălii.

— Pentru astăzi iau vacanţă, zise el.

— Şi eu ?

— Tu, Wilson, vei cumpăra haine şi lenjerie ca să ne refacem garderoba. În acest timp eu mă odihnesc.

— Odihneşte-te Sholmes. Veghez eu.

Wilson pronunţă aceste două cuvinte cu toată importanţa unei santinele plasată în avantposturi şi prin urmare expusă la cele mai grave primejdii. Pieptul i se bombă, muşchii i se întinseră. Cu o privire ageră scrută spaţiul cămăruţei de hotel unde îşi aleseseră domiciliul.

— Veghează Wilson. Voi profita de aceasta ca să-mi pregătesc un plan de bătaie mai potrivit pentru adversarul pe care trebuie să-l combatem. Vezi Wilson, ne-am înşelat asupra lui Lupin. Trebuie să reluăm lucrurile de la capăt.

— Chiar mai dinainte dacă e posibil. Dar avem timp ?

— Nouă zile, bătrîne. Deci cu cinci zile mai mult decît ne trebuie.

Toată după-amiaza englezul şi-o petrecu fumînd şi dormind. Îşi începu operaţiunile abia a doua zi.

— Wilson sînt gata. Acum putem să mergem.

— Să mergem, strigă Wilson cuprins de avînt războinic. Mărturisesc că în ce mă priveşte simt mîncărimi în talpă.

Sholmes avu trei lungi întrevederi ; mai întîi cu maestrul Detinan căruia îi examină apartamentul în cele mai mici detalii ; cu Suzanne Gerbois căreia îi telegrafiase să vină şi pe care o interogă asupra Femeii blonde ; în sfîr-

și cu sora Auguste, retrasă la mănăstirea des Visitandines după asasinatul baronului d'Hautrec. La fiecare vizită Wilson îl aștepta afară și de fiecare dată îl întreba.

— Mulțumit ?

— Foarte mulțumit.

— Eram sigur. Sîntem pe calea cea bună. Să mergem.

Merseră mult. Vizitară cele două imobile care încadrau palatul din strada Henri Martin apoi se duseră pînă în strada Clapeyron și, în timp ce Wilson examina fațada casei cu numărul 25, Sholmes nu înceta să zică :

— Este evident că există niște treceri secrete între toate aceste case... Dar ceea ce nu pricep...

În sinea lui Wilson se îndoi pentru prima oară de atotputernicia genialului său colaborator. De ce vorbea atîta și acționa așa de puțin ?

— De ce ? strigă Sholmes, răspunzînd gîndurilor nerostite ale lui Wilson, pentru că, atunci cînd ai de-a face cu un diavol ca Lupin, muncești în gol, la întîmplare, și în loc să extragi adevărul din fapte precise trebuie să-l deduci ca să-l verifici apoi dacă se potrivește exact cu evenimentele.

— Bine, dar trecerile secrete ?

— Ei și ! Chiar cînd am să le aflu, cînd am s-o găsesc pe aceea care i-a permis lui Lupin să intre la avocatul său, sau pe cea prin care a plecat Femeia blondă după moartea baronului d'Hautrec, voi fi mai avansat ? Înseamnă oare că am făcut un pas înainte ? O să am astfel arme pentru a-l ataca ?

— Să atacăm totuși ! exclamă Wilson.

Nu terminase bine aceste cuvinte că se dădu înapoi cu un strigăt. Ceva tocmai căzuse la picioarele lor, un sac pe jumătate plin cu nisip care ar fi putut să-i accidenteze grav.

Sholmes ridică fruntea ; deasupra lor niște muncitori lucrau pe o schelă agățată de balconul etajului cinci.

— Ei bine, avem noroc, exclamă el. Un pas mai mult și ne cădea în cap sacul unuia dintre acești neghiobi. S-ar crede că într-adevăr...

Se întrerupse, apoi se năpusti în casă, urcă cele cinci etaje, sună, dădu năvală în apartament, spre marea

spaimă a valetului și trecu pe balcon. Acolo nu mai era nimeni.

— Unde-s muncitorii care erau aici ?... îl întrebă pe valet.

— Au plecat chiar acum.

— Pe unde ?

— Pe scara de serviciu.

Sholmes se aplecă. Văzu doi oameni care ieșeau din casă cu mîna pe biciclete. Încălecară și se făcură nevăzuți.

— Lucrează de mult timp pe această schelă ?

— Ăia ? abia de azi dimineață. Erau noi.

Sholmes îl ajunse pe Wilson.

Se înapoiară triști și această a doua zi se sfîrși într-o tăcere apăsătoare.

În ziua următoare, program identic. Se așezară pe aceeași bancă din strada Henri Martin și spre marea disperare a lui Wilson, care nu se amuza de loc, totul nu fu decît o interminabilă staționare în fața celor trei imobile.

— Ce speri dumneata, Sholmes ? Că Lupin va ieși din aceste clădiri ?

— Nu.

— Că va apare Femeia blondă ?

— Nu.

— Atunci ?

— Atunci, sper să se producă un mic fapt, un mic eveniment cu totul neînsemnat care să-mi servească drept punct de plecare.

— Și dacă nu se produce ?

— În acest caz se va produce ceva în mine, o scînteie care va aprinde pulberea.

Un singur incident rupse monotonia acestei dimineți, dar de o natură mai degrabă dezagreabilă.

Calul unui domn care trecea pe aleea călăreților din mijlocul străzii, făcu o săritură și se lovi de banca pe care cei doi stăteau așezați, astfel că crupa atinse ușor umărul lui Sholmes.

— Hei, hei, rînji acesta, încă puțin și mi-ar fi strivit umărul.

Domnul încerca din toate puterile să-şi potolească calul. Englezul scoase revolverul şi ochi. Dar Wilson îi apucă braţul cu putere :

— Eşti nebun, Herlock ! Potoleşte-te, ce faci... O să-l ucizi pe acest gentleman !

— Lasă-mă Wilson... lasă-mă...

Se angajă o luptă în timpul căreia domnul îşi stăpîni animalul şi-i dădu pinteni.

— Acum n-ai decît să tragi ! exclamă Wilson triumfător, după ce călăreţul ajunse la o oarecare distanţă.

— Dar bine, nătărăule, nu pricepi că ăsta era un complice de al lui Arsène Lupin ?

Sholmes tremura de furie. Wilson, jalnic, bîlbîi :

— Cum aşa ? Gentlemenul ăsta ?

— Complicele lui Lupin, ca şi muncitorii care ne-au aruncat sacul în cap.

— E posibil oare ?

— Posibil sau nu, aş fi avut astfel prilejul să obţin o probă.

— Omorîndu-l pe gentleman ?

— Doborîndu-i calul, foarte simplu. Fără tine aş fi pus mîna pe unul din complicii lui Arsène Lupin. Înţelegi ce prostie ai făcut ?

După-amiaza fu mahmură. Nu-şi adresară nici o vorbă. Pe la ora cinci, cum se plimbau încoace şi încolo, avînd mereu grijă să se ţină la o oarecare distanţă de clădiri, trei muncitori tineri care se ţineau de braţ, voiră să-şi continue drumul fără să se despartă. Sholmes care era prost dispus, se împotrivi. Avu loc o scurtă busculadă. Sholmes făcu pe boxerul, aplică un pumn în pieptul unuia, un altul în figura celuilalt, doborînd doi din trei. Aceştia, fără să insiste prea mult, se îndepărtară împreună cu tovarăşul lor.

— Ah ! asta îmi face bine, exclamă el, şi-aşa aveam nervii încordaţi... excelentă treabă...

Zărindu-l însă pe Wilson sprijinit de perete îi zise :

— Ce-i ? Ce s-a întîmplat, bătrîne, de eşti atît de palid ?

Bătrînul camarad îi arătă braţul care atîrna inert şi bolborosi :

— Nu știu ce am... o durere în braț.
— O durere în braț ? Serioasă ?
— Da... da... brațul drept.

Cu toate eforturile nu reușea să și-l miște. Herlock îl palpă, mai întîi cu blîndețe apoi într-un mod mai brutal, „ca să văd, zicea, gradul exact al durerii". Gradul exact al durerii fu așa de ridicat încît, foarte neliniștit, intră într-o farmacie apropiată, unde Wilson aproape că leșină.

Farmacistul și ajutoarele sale se arătară plini de solicitudine. Constatară că brațul era frînt și deîndată se puse problema unui chirurg, a unei operații, a spitalului. În așteptare, îl dezbrăcară pe pacient, care zguduit de suferință începu să urle.

— Bine... bine... perfect, zicea Sholmes care-i ținea brațul, un pic de răbdare, bătrîne camarad... în cinci sau șase săptămîni nu va mai fi nimic... O să mi-o plătească ei, ticăloșii, înțelegi... mai ales el... căci piaza rea de Lupin le-a făcut pe toate... Ah ! îți jur, dacă vreodată...

Se întrerupse brusc, lăsă brațul, fapt care-i provocă lui Wilson o durere atît de puternică încît nefericitul leșină din nou... și lovindu-și fruntea articulă :

— Wilson, am o idee... dacă din întîmplare ?...

Rămase nemișcat, cu privirea fixă, bombănind cîteva frînturi de frază :

— Da, asta e... totul s-ar explica... Cauți în altă parte ceea ce este lîngă tine. La naiba, știam că nu trebuia decît să cuget ! Ah, bunul meu Wilson, cred că ai să fii mulțumit.

Abandonîndu-l pe bătrînul camarad se repezi afară și alergă pînă la casa cu numărul 25.

Sus, în dreapta ușii, pe una din pietre era gravat : *Destange, arhitect 1875*

La numărul 23 la fel.

Pînă aici nimic mai firesc. Dar mai încolo, pe strada Henri Martin, ce-o fi ?

Trecea o trăsură.

— Birjar, strada Henri Martin, 134, în galop !

În picioare, în trăsură el stîrnea calul, oferea bacșișuri vizitiului. Mai repede !... Și mai repede !

Cînd făcu colțul cu strada Pompe se simți cuprins de neliniște. Era oare un pic de adevăr în ceea ce întrevăzuse ?

Sus, pe una dintre pietre erau gravate aceste cuvinte : *Destange, arhitect 1874*

Pe imobilele vecine aceeași inscripție : *Destange, arhitect 1874.*

Consecința acestor emoții fu de așa natură că se prăbuși pentru cîteva minute pe pernele trăsurii tremurînd de bucurie. În fine, în mijlocul beznei, pîlpîia o luminiță ! Prin marea pădure întunecată în care se încrucișau mii de cărări, iată că deosebea prima urmă a drumului urmat de inamic !

Intră într-un oficiu poștal și ceru legătura telefonică cu castelul de Crozon. Îi răspunse chiar contesa

— Alo ?... dumneavoastră sînteți, doamnă ?

— Domnul Sholmes, nu ? Cum merge ?

— Foarte bine... dar vă rog, urgent, vă rog să-mi spuneți... alo ?... un singur cuvînt...

— Vă ascult.

— În ce epocă a fost construit castelul de Crozon ?

— A ars acum treizeci de ani și a fost reconstruit.

— De către cine ? Și în ce an ?

— O inscripție deasupra peronului conține aceste cuvinte : *Lucien Destange, arhitect, 1877.*

— Mulțumesc, doamnă, la revedere.

Părăsi oficiul murmurînd :

„Destange... Lucien Destange... numele nu-mi e necunoscut".

Zărind un cabinet de lectură, consultă un dicționar modern și copie nota consacrată lui „Lucien Destange, născut în 1840. Marele premiu al Romei, ofițer al Legiunii de Onoare, autor de lucrări foarte apreciate asupra arhitecturii... etc."

După acestea se înapoie la farmacie și de acolo la spitalul unde fusese transportat Wilson. Pe patul său de suferință, cu brațul vîrît într-o fașă, scuturat de friguri, bătrînul camarad aiura.

— Victorie ! Victorie ! strigă Sholmes, am în mînă un capăt al firului !

— Care fir ?

— Cel care mă va duce la țintă. Voi merge de acum pe un teren sigur, unde vor exista amprente, indicii...

— Scrum de țigară ? întrebă Wilson însuflețit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Și multe altele. Gîndește-te, Wilson, am descoperit linia misterioasă care unește cele trei aventuri diferite ale Femeii blonde. Pentru ce crezi că au fost alese de Lupin cele trei case unde au avut loc cele trei aventuri ?

— Nu știu, pentru ce ?

— Pentru că aceste trei case, Wilson, au fost construite de același arhitect. Vei spune că era ușor de ghicit ? Desigur... Dar nimeni nu s-a gîndit la asta.

— Nimeni, în afară de dumneata.

— În afară de mine, care știu acum că același arhitect, combinînd niște planuri analoge, a făcut posibilă săvîrșirea celor trei acte, în aparență miraculoase, dar în realitate simple și ușoare.

— Ce fericire !

— Era și timpul, bătrîne camarad, începeam să-mi pierd răbdarea. Căci sîntem deja într-a patra zi.

— Din zece.

— O, de acum înainte...

Exuberant și voios nu mai putea sta locului, contrar obiceiului său.

— Nu, dar cînd mă gîndesc că adineauri, în stradă, ticăloșii ăia mi-ar fi putut frînge brațul la fel de bine ca pe al tău. Ce spui de asta, Wilson ?

Wilson se mulțumi să se cutremure la această oribilă supoziție.

Sholmes reluă :

— Să profităm de lecție. Vezi, Wilson, marea noastră greșeală a fost să-l combatem pe Lupin fără mască și să ne oferim cu amabilitate loviturilor lui. Nu este decît pe jumătate rău, de vreme ce n-a reușit să te atingă decît pe tine.

— Și că m-am ales numai cu un braț rupt, gemu Wilson.

— Cînd puteau fi amîndouă. Dar, gata cu flecăreala ! În plină zi, și supravegheat, sînt învins. În umbră însă și

liber în mișcări, am avantaj, oricare ar fi forțele inamicului.

— Ganimard te-ar putea ajuta.

— Niciodată ! În ziua în care voi putea spune : Arsène Lupin este acolo, iată vizuina lui și uite cum să pui mîna pe el, l-aș deranja pe Ganimard la una din cele două adrese pe care mi le-a dat, la domiciliul lui, în strada Pergolèse sau la taverna elvețiană din Piața Châtelet. Pînă atunci lucrez singur.

Se apropie de pat, puse mîna pe umărul lui Wilson, natural pe umărul bolnav, și-i spuse cu multă afecțiune :

— Îngrijește-te, bătrîne camarad. De acum înainte rolul tău e să le dai de lucru la doi sau trei din oamenii lui Arsène Lupin care vor aștepta în zadar, pentru a-mi da de urmă să vin aici ca să mă interesez de sănătatea ta. Este un rol de încredere.

— Un rol de încredere pentru care îți mulțumesc, replică Wilson, pătruns de gratitudine. Îmi voi da silința să-l îndeplinesc conștiincios. Dar după cîte văd, nu mai revii ?

— De ce s-o fac ? întrebă Sholmes cu răceală.

— Într-adevăr... într-adevăr... îmi voi da toată silința. Atunci, un ultim serviciu Herlock : n-ai să-mi dai ceva de băut ?

— De băut ?

— Da, mor de sete și cu febra mea.

— Cum să nu, îndată...

Pipăi două, trei sticle, zări un pachet de tutun, își aprinse pipa și deodată, ca și cînd n-ar fi auzit rugămintea amicului său, plecă, în timp ce bătrînul camarad implora din priviri un inaccesibil pahar cu apă.

— Cu domnul Destange !

Servitorul îl măsură din cap pînă-n picioare pe individul căruia tocmai îi deschisese ușa palatului — magnificului palat situat în piața Malesherbes, colț cu strada Montchanin — și față de aspectul puțin prezentabil al acestui om cu părul cărunt, prost bărbierit și a cărui redingotă neagră, de o curățenie îndoielnică, se mula pe formele ciudate ale unui trup pe care natura îl nedrep-

tăţise într-un mod deosebit, îi răspunse cu dispreţul cuvenit :

— Domnul Destange este sau nu este acasă. Depinde. Domnul are o carte de vizită ?

Domnul nu avea o asemenea carte, dar poseda o scrisoare de recomandare iar servitorul trebui să ducă această scrisoare domnului Destange, care îi dădu ordin să-l aducă la el pe noul venit.

Acesta fu prin urmare introdus într-o rotondă imensă, care ocupa una din aripile palatului, şi ai cărei pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Arhitectul îi zise :

— Dumneavoastră sînteţi domnul Stickmann ?

— Da, domnule.

— Secretarul meu mă anunţă că este bolnav şi vă trimite pentru a continua catalogul general de cărţi pe care l-a început sub îndrumarea mea şi, în mod cu totul special, catalogul de cărţi germane. Aveţi deprinderea unor asemenea munci ?

— Da, domnule, o lungă deprindere, răspunse zisul domn Stickmann cu un puternic accent nemţesc.

În aceste condiţii acordul fu repede încheiat, iar domnul Destange, fără să mai zăbovească, se puse pe muncă împreună cu noul său secretar.

Herlock Sholmes ajunsese în locul dorit.

Pentru a scăpa de supravegherea lui Lupin şi pentru a pătrunde în palatul în care Lucien Destange locuia împreună cu fiica lui Clotilde, ilustrul detectiv trebuise să facă un plonjon în necunoscut, să acumuleze stratageme, să atragă, sub numele cele mai diferite, bunăvoinţa şi confidenţele unei mulţimi de personaje, pe scurt, să trăiască de douăzeci şi patru de ore, viaţa cea mai complicată.

Căpătase următoarele informaţii : domnul Destange, care avea o sănătate mediocră şi era dornic de odihnă, se retrăsese din afaceri şi trăia printre colecţiile de cărţi de arhitectură pe care le strînsese. Nici o distracţie nu-l atrăgea în afară de privelişte şi administrarea bătrînelor sale tomuri prăfuite.

Cît priveşte pe fiica sa Clotilde, aceasta trecea drept o originală. Mereu închisă ca şi tatăl ei, dar într-o altă parte a palatului, ea nu ieşea niciodată.

„Toate acestea, își zicea detectivul, notînd într-un registru titlurile de cărți pe care i le dicta domnul Destange, nu constituie un lucru decisiv, dar un pas înainte tot reprezintă. Este imposibil să nu dau de loc peste soluția unora dintre aceste probleme pasionante. Domnul Destange este oare asociatul lui Lupin ? Continuă să-l vadă ? Există oare hîrtii referitoare la construcția celor trei imobile ? Aceste hîrtii îmi vor furniza oare adresa altor imobile trucate în același fel, pe care Lupin le-ar fi rezervat pentru el și banda lui ?“

Domnul Destange, complicele lui Arsène Lupin ! Acest om venerabil, ofițer al Legiunii de Onoare, lucrînd cot la cot cu un spărgător, nu era de loc o ipoteză plauzibilă. De altfel, admițînd această complicitate, cum ar fi putut domnul Destange să prevadă cu treizeci de ani în urmă, evaziunile lui Arsène Lupin, pe atunci copil de țîță ?

Ce-are a face ! Englezul se înverșuna. Cu flerul său prodigios, cu acel instinct, care îi este propriu, simțea că un mister îi dă tîrcoale. Îl ghicea din unele amănunte pe care nu le putea preciza dar sub a căror impresie se afla de cînd intrase în casă.

Pînă în dimineața celei de a doua zile nu făcuse încă nici o descoperire interesantă. La ora două o zări pentru prima oară pe Clotilde Destange, care venise să caute o carte în bibliotecă. Era o femeie la treizeci de ani, brună, cu gesturi domoale și tăcute, și a cărei față păstra impresia indiferentă a celor care trăiesc mult timp închiși în ei înșiși. Schimbă cîteva vorbe cu domnul Destange și se retrase fără a-l fi privit măcar pe Sholmes.

După-amiaza se scurse monoton. La ora cinci domnul Destange anunță că iese. Sholmes rămase singur pe culoarul circular suspendat la jumătatea înălțimii rotondei. Ziua era pe sfîrșite. El însuși se pregătea să plece, cînd auzi ceva trosnind, și în același timp avu senzația că cineva se afla în încăpere. Trecură cîteva minute lungi. Și deodată se înfioră : o umbră apăruse în semiobscuritate foarte aproape de el, pe balcon. Era cu putință ? De cît timp îi ținea companie personajul invizibil ? Și de unde venea ?

Omul coborî treptele și se îndreptă spre un dulap mare de stejar. Ascuns înapoia draperiilor care atîrnau pe rampa galeriei, în genunchi, Sholmes pîndea ; îl văzu pe omul care scotocea printre hîrtiile cu care dulapul era plin. Ce căuta ?

Și iată că deodată ușa se deschise și domnișoara Destange intră cu vioiciune, spunîndu-i cuiva care se afla în urmă :

— Așadar, ești hotărît să rămîi în casă, tată ? În acest caz aprind lumina... Stai, o secundă...

Omul împinse batantele dulapului și se ascunse în pervazul unei ferestre largi ale cărei perdele le trase în fața lui. Cum de nu-l văzuse domnișoara Destange ? Cum de nu-l auzise ? Foarte calmă, aceasta răsuci butonul și-i făcu tatălui ei loc să treacă. Se așezară unul alături de celălalt. Ea deschise un volum pe care-l adusese, și începu să citească.

— Secretarul tău mai este aici ? întrebă ea după un timp.

— Nu... doar vezi...

— Ești în continuare mulțumit de el ? reluă ea și cînd ar fi ignorat boala adevăratului secretar și înlocuirea lui cu Stickmann.

— Da, da, în continuare...

Capul domnului Destange se clătina în dreapta și-n stînga. Adormi.

Trecu un timp. Tînăra citea. Una din perdele fu dată la o parte și omul se strecură de-a lungul peretelui spre ușă, mișcare ce avea loc în spatele domnului Destange, dar în fața Clotildei, astfel că Sholmes putu să-l vadă distinct. Era Arsène Lupin.

Englezul fremăta de bucurie. Calculele sale erau juste ; pătrunsese chiar în inima misterioasei afaceri, iar Lupin se găsea la locul prevăzut.

Clotilde nu se clintea totuși, deși ar fi fost imposibil să-i fi scăpat un singur gest al acestui om. Lupin aproape că ajunsese la ușă, și întinsese mîna spre clanță, cînd un obiect căzu de pe masă, atins de haina acestuia. Domnul Destange se trezi tresărind. Arsène Lupin se afla deja în fața lui cu pălăria în mînă surîzător.

— Maxime Bermond ! exclamă bucuros domnul Destange... dragul meu Maxime !... ce vînt bun te aduce ?...

— Dorința de a vă vedea pe dumneavoastră ca și pe domnișoara Destange.

— Te-ai întors așadar din voiaj ?

— Ieri.

— Rămîi să cinezi cu noi ?

— Nu, cinez la restaurant cu niște prieteni.

— Atunci mîine ? Clotilde, insistă să vină mîine. Ah ! bravul meu Maxime. Exact la tine mă gîndeam zilele astea.

— Adevărat ?

— Da, făceam ordine în acest dulap în hîrtiile mele de altădată și am regăsit ultimul nostru cont.

— Care cont ?

— Cel din strada Henri Martin.

— Mai păstrați încă asemenea hîrțoage ? La ce bun ?

Se instalară toți trei într-un salonaș care comunica cu rotonda printr-o deschizătură destul de largă.

„Este oare Lupin ?“ își zise Sholmes cuprins de o îndoială subită.

Da, cu siguranță, el era, însă putea la fel de bine să fie altul, care semăna cu Arsène Lupin prin anumite caracteristici, dar care totuși își păstra individualitatea distinctă, trăsăturile lui personale, privirea, culoarea părului.

În ținută de seară, cu cravată albă și o cămașă ușoară care i se mula pe corp, acesta vorbea cu vioiciune, istorisind niște întîmplări de care domnul Destange rîdea din toată inima, și care aduceau un surîs pe buzele Clotildei. Și fiecare dintre aceste surîsuri părea o recompensă pe care Arsène Lupin o căuta și se bucura de a fi cucerit-o. Atunci el devenea mai spiritual și mai vesel și, pe nesimțite, la auzul acestui glas limpede și fericit, înfățișarea Clotildei se însuflețea și pierdea expresia de răceală care o făcea așa de puțin simpatică.

„Se iubesc, gîndi Sholmes, dar ce naiba poate fi comun între Clotilde Destange și Maxime Bermond ? Știe ea oare că Maxime nu este altul decît Arsène Lupin ?“

Pînă la ora șapte ascultă cu înfrigurare, reținînd cele mai neînsemnate cuvinte. Apoi, cu infinite precauții, coborî

şi traversă prin acea parte a încăperii unde nu risca să fie văzut din salon.

Afară, Sholmes se asigură că prin apropiere nu aştepta nici o trăsură sau automobil, şi se îndepărtă şchiopătînd pe bulevardul Malesherbes. Pe o stradă alăturată însă, îşi îmbrăcă pardesiul ce-l purta pe braţ, îşi deformă pălăria, se redresă şi astfel metamorfozat se întoarse şi aşteptă cu ochii nedesliţi de uşa palatului Destange.

Arsène Lupin ieşi aproape îndată şi se îndreptă spre centrul Parisului prin strada Constantinopol şi Londra. La o sută de paşi în urma lui mergea Herlock.

Minute delicioase pentru englez ! Adulmeca aerul cu lăcomie, ca un copoi de rasă, care se află pe o urmă proaspătă. Într-adevăr, a-şi urmări adversarul i se părea un lucru nespus de plăcut. Cel supravegheat nu era el, ci Arsène Lupin, invizibilul Arsène Lupin. Îl ţinea, ca să spunem aşa, în vîrful privirii, prins parcă de fire imposibil de rupt. Şi era o desfătare să contemple, printre trecători, această pradă care era a lui.

Dar nu trecu mult şi fu izbit de un fenomen curios : în intervalul care-l despărţea de Arsène Lupin, alţi oameni avansau în aceeaşi direcţie ; îi reţinură atenţia mai cu seamă doi vlăjgani cu pălării rotunde pe trotuarul din partea stîngă, şi alţi doi cu şapcă şi ţigări în gură pe trotuarul din dreapta.

Poate că nu era vorba decît de o întîmplare. Dar Sholmes se miră şi mai mult cînd, după ce Lupin intrase într-o tutungerie, cei patru oameni se opriră — şi mai mult încă — atunci cînd aceştia plecară în acelaşi timp cu el, dar izolat, fiecare urmînd de pe partea sa Şoseaua d'Antin.

„Afurisită treabă, gîndi Sholmes, prin urmare este filat !"

Ideea că alţii erau pe urmele lui Arsène Lupin, că alţii i l-ar răpi — nu era vorba de glorie, puţin îi păsa de asta, ci de plăcerea imensă de a-l pune el singur cu botul pe labe pe cel mai redutabil adversar pe care-l întîlnise vreodată — ideea aceasta îl exaspera. Totuşi nu se putea înşela : oamenii aveau acel aer detaşat, aerul

prea natural al celor care își potrivesc mersul după mersul altei persoane și nu vor să fie remarcați.

„Ganimard știe oare mai multe decît lasă să se vadă ? murmură Sholmes... Își bate joc de mine ?"

Îi veni să-l acosteze pe unul din cei patru oameni, ca să se lămurească despre ce era vorba. Dar, aproape de bulevard, mulțimea devenea mai densă și se temu că-l pierde pe Lupin, astfel că iuți pasul. Ajunse într-un loc mai deschis în momentul în care Lupin urca treptele restaurantului unguresc, colț cu strada Helder. Ușa era deschisă în așa fel încît Sholmes, așezat pe o bancă de pe bulevard, pe partea opusă, îl văzu cum lua loc la o masă servită cu fast, împodobită cu flori, unde se aflau trei domni în ținută de seară și două femei foarte elegante, care-l primiră cu demonstrații de simpatie.

Herlock îi căută din ochi pe cei patru indivizi și-i zări risipiți prin grupurile care ascultau orchestra de țigani dintr-o cafenea vecină. Lucru curios, ei nu păreau să se ocupe de Lupin ci mai mult de oamenii care îi înconjurau.

La un moment dat, unul din ei scoase o țigară din buzunar și opri un domn în redingotă și pălărie înaltă. Domnul îi oferi un foc de la țigara lui, și Sholmes avu impresia că discutau, mai mult decît ar fi fost cazul pentru aprinsul unei țigări. În sfîrșit, domnul urcă treptele peronului și aruncă o privire în restaurant. Zărindu-l pe Lupin, înaintă și se întreținu cîteva clipe cu el, apoi alese o masă vecină, iar Sholmes constată că acest domn nu era altul decît călărețul din strada Henri Martin.

Atunci înțelese. Nu numai că Arsène Lupin nu era umărit dar acești oameni făceau parte din banda lui ! Acești oameni vegheau asupra securității lui ! Erau corpul de gardă, sateliții săi, escorta sa atentă. Oriunde stăpînul se expunea vreunei primejdii, complicii erau acolo, gata să-l avertizeze, gata să-l apere. Cei patru indivizi erau complici ! Domnul în redingotă era complice !

Pe englez îl străbătu un fior. Va putea, oare, vreodată să pună mîna pe această ființă inaccesibilă ? Ce putere nemărginită reprezenta o atare organizație condusă de un asemenea șef !

Rupse o foaie din carnet, mîzgăli cu creionul cîteva rînduri, o închise într-un plic, și-i zise unui pușți de cincisprezece ani care era întins pe bancă :

— Ține băiete, ia o trăsură și du această scrisoare casierei de la taverna elvețiană, din Piața Châtelet. Repede...

Îi dădu o piesă de cinci franci. Pușțiul dispăru.

Trecu o jumătate de oră. Mulțimea se îngroșase, iar Sholmes nu-i mai distingea decît din cînd în cînd pe acoliții lui Lupin.

Cineva îl atinse și o voce îi șopti la ureche ;

— Ei bine, ce s-a întîmplat, d-le Sholmes ?

— Dumneavoastră sînteți, domnule Ganimard ?

— Da. Am primit biletul dumneavoastră la tavernă. Ce s-a întîmplat ?

— El este aici.

— Ce spuneți ?

— Acolo... în restaurant... dați-vă mai la dreapta... Îl vedeți ?

— Nu.

— Îi toarnă șampanie vecinei.

— Dar nu este el.

— Ba el este.

— Dacă vă spun... A ! totuși... Într-adevăr, s-ar putea... Ah ! ticălosul, *cum seamănă !* murmură cu naivitate Ganimard... Și ceilalți, complicii ?

— Nu. Vecina este lady Cliveden, cealaltă, ducesa de Cleath, iar vizavi, ambasadorul Spaniei la Londra.

Ganimard făcu un pas. Herlock îl reținu.

— Ce imprudență ! Sînteți singur.

— Și el e singur.

— Nu, are oameni care fac de gardă pe bulevard... fără a-l mai socoti pe domnul din restaurant !

— Păi, cînd eu îl voi lua pe Arsène Lupin de guler strigîndu-i numele, voi avea toată sala de partea mea, pe toți chelnerii.

— Ar fi mai bine cu cîțiva agenți.

— Atunci numaidecît amicii lui Arsène Lupin ar deschide ochii. Așa că vedeți, domnule Sholmes, nu avem de ales.

Avea dreptate, Sholmes o simţea. Era mai bine să riște și să profite de niște împrejurări excepționale. Îi recomandă lui Ganimard numai atît :

— Încercaţi să vă faceţi recunoscut cît mai tîrziu posibil.

Şi el însuşi se strecură în spatele chioşcului de ziare fără a-l pierde din vedere pe Arsène Lupin care, înclinat spre vecina sa, surîdea.

Inspectorul traversă strada cu mîinile în buzunare, ca unul care merge drept înaintea lui. Abia ajuns însă pe trotuarul opus, o coti brusc şi dintr-o săritură escaladă peronul.

Un fluierat strident... Ganimard se ciocni de-un maître d'hotel, apărut deodată în pragul uşii, care-l îmbrînci indignat, cum ar fi făcut cu un intrus a cărui ţinută dubioasă ar fi dezonorat luxul restaurantului. În aceeaşi clipă, domnul în redingotă ieşea. Acesta îi luă apărarea inspectorului şi amîndoi, el şi maître d'hotelul se certau violent, amîndoi de altfel agăţaţi de Ganimard unul reţinîndu-l, celălalt îmbrîncindu-l, într-un asemenea hal că în ciuda protestelor sale furioase, nefericitul fu azvîrlit pînă în josul peronului.

De îndată se produse o învălmăşeală. Doi agenţi de poliţie, atraşi de zgomot, încercară să împrăştie mulţimea, dar o rezistenţă de neînţeles îi imobiliza, astfel că nu izbutiră să se debaraseze de umerii care îi presau şi de spinările care le barau drumul.

Şi deodată, ca prin minune, trecerea este liberă ! Maître d'hotelul înţelegînd eroarea îşi cere scuze, domnul în redingotă renunţă să-l mai apere pe inspector, mulţimea se îndepărtează, agenţii trec. Ganimard se năpusteşte la masa cu cei şase convivi. Nu mai sînt decît cinci ! Se uită în jurul lui... nici o altă ieşire în afară de uşă.

— Unde e persoana care se afla pe acest loc ? strigă el la cei cinci convivi stupefiaţi... Da, eraţi şase... unde se află a şasea persoană ?

— Domnul Destro ?

— Nu, Arsène Lupin !

Un chelner se apropie :

— Domnul acela tocmai a urcat la mezanin...

Ganimard se precipită. Mezaninul era alcătuit din saloane particulare și era prevăzut cu o ieșire specială spre bulevard !

„Găsește-l dacă poți, gemu Ganimard, acum este departe !“

...El nu se afla prea departe, cel mult la două sute de metri, în omnibuzul Madeleine-Bastilia, omnibuz care înainta liniștit, în trapul mărunt al celor trei cai, depășind piața Operei și luînd-o pe bulevardul Capucinilor. Pe platformă, doi vlăjgani cu melon stăteau la taifas. Pe imperială, în capul scării somnola un moșneag : Herlock Sholmes.

Moțăind, legănat de mișcarea vehiculului, englezul monologa :

„Dacă bravul meu Wilson m-ar vedea, cît ar fi de mîndru de colaboratorul său ! Ei... era ușor de prevăzut că o dată cu acel fluierat toată partida era pierdută și că nu rămînea altceva mai bun de făcut decît să supraveghez împrejurimile restaurantului. Într-adevăr, viața nu este lipsită de interes cu acest diavol de om !

La stația terminus, aplecîndu-se, Sholmes îl zări pe Arsène Lupin care trecea prin fața gărzii sale și-l auzi murmurînd : „La Etoile“.

„Perfect, la Etoile își dau întîlnire. Voi fi acolo. Să-l lăsăm s-o întindă cu automobilul și să-i urmărim cu trăsura pe cei doi acoliți.“

Cei doi acoliți o luară pe jos, ajunseră într-adevăr la Etoile și sunară la ușa unei căsuțe situată în strada Chalgrin nr. 40. La colțul pe care-l formează această străduță puțin frecventată, Sholmes putu să se ascundă în umbra unui intrînd.

Una din cele două ferestre ale parterului se deschise, un om cu pălărie rotundă trase jaluzelele. Pe deasupra jaluzelelor se strecura o rază de lumină.

Peste zece minute, un domn veni să sune la aceeași ușă, apoi peste foarte puțin timp, un alt individ. În sfîrșit, se opri un automobil din care Sholmes văzu că descind două persoane: Arsène Lupin și o femeie înfășurată într-un mantou și cu o voaletă deasă.

„Femeia blondă, fără nici o îndoială", își zise Sholmes, în timp ce automobilul se îndepărta.

Așteptă să treacă un minut, se apropie de casă, escaladă pervazul ferestrei și, ridicat în vîrful picioarelor, putu să arunce o privire în încăpere prin deschizătura de deasupra.

Arsène Lupin, sprijinit de șemineu, vorbea cu însuflețire. Ceilalți, în picioare, în jurul lui, îl ascultau cu atenție. Printre ei Sholmes îl recunoscu pe domnul în redingotă și crezu că-l recunoaște și pe maître d'hotelul de la restaurant. Cît privește Femeia blondă, aceasta era întoarsă cu spatele, așezată pe un fotoliu.

„Țin sfat, socoti el... Evenimentele din această seară i-au neliniștit și simt nevoia să chibzuiască. Ah !... de i-aș prinde pe toți o dată, dintr-o lovitură !..."

Unul dintre complici mișcîndu-se, Sholmes sări jos și se ascunse în umbră. Domnul în redingotă și maître d'hotelul ieșiră din casă. Curînd, primul etaj se ilumină ; cineva trase jaluzelele de la fereastră. Apoi se făcu întuneric atît sus cît și jos.

„Ea și el au rămas la parter, își zise Herlock. Cei doi complici locuiesc la primul etaj."

Așteptă o bună parte a nopții fără să se miște, temîndu-se ca Arsène Lupin să nu plece în absența lui. La ora patru, zărind doi agenți de poliție la capătul străzii, îi opri, le explică situația și le încredință supravegherea clădirii.

Apoi se duse la Ganimard acasă, în strada Pergolèse, și-l trezi.

— Îl am din nou în mînă.

— Pe Arsène Lupin ?

— Da.

— Dacă îl aveți ca și în cursul zilei trecute, mai bine mă culc. În fine, să mergem la comisariat.

Merseră pînă în strada Mesnil iar de acolo la domiciliul comisarului, domnul Decointre. Apoi, însoțiți de o jumătate de duzină de oameni, reveniră în strada Chalgrin.

— Ceva nou ? îi întrebă Sholmes pe cei doi agenți de gardă.

— Nimic.

Începeau să răsară zorile cînd, după ce-şi luă toate măsurile, comisarul sună şi se îndreptă către loja portăresei. Înspăimîntată de această invazie, tremurînd din tot corpul, femeia răspunse că la parter nu existau locatari.

— Cum, nici un locatar ! ? strigă Ganimard.

— Ba nu, sînt cei de la primul etaj, domnii Leroux... Şi-au mobilat parterul pentru nişte rude din provincie...

— Un domn şi o doamnă ?

— Da.

— Care au venit aseară împreună cu ei ?

— Poate... dormeam... Totuşi nu cred, iată cheia, nu mi-a cerut-o nimeni...

Cu acea cheie comisarul deschise uşa care se afla de partea cealaltă a vestibulului. Parterul nu avea decît două camere şi acestea erau goale.

— Imposibil ! spuse Sholmes, eu i-am văzut, şi pe ea şi pe el.

Comisarul rînji :

— Nu mă-ndoiesc, însă nu sînt aici.

— Să urcăm la primul etaj. Trebuie să fie acolo.

— Primul etaj este locuit de cei doi Leroux.

— Îi vom interoga pe cei doi Leroux.

Urcară cu toţii scara. Comisarul sună. La al doilea semnal un individ, care nu era altul decît unul din garda personală al lui Lupin apăru în cămaşă şi cu un aer furios.

— Ei bine, ce este ? Ia te uită ce scandal... treziţi oamenii...

Se opri însă încurcat :

— Dumnezeule... e adevărat, sau visez ?... este domnul Decointre ! Şi dumneavoastră domnule Ganimard ? Cu ce vă pot servi ?

Se auzi un formidabil hohot de rîs. Ganimard hohotea, într-o criză de ilaritate, care-l făcu să se ţină cu mîinile de burtă, şi-i năvălise tot sîngele-n obraz.

— Dumneata eşti Leroux ? reuşi el să articuleze... Oh !... ce caraghioslîc... Leroux, complicele lui Arsène Lupin... Ah ! să mor, nu alta... Şi fratele dumitale Leroux. Poate fi văzut ?

— Edmond, eşti acolo ? Domnul Ganimard ne face o vizită.

Un alt individ, a cărui vedere dublă veselia lui Ganimard, înaintă.

— E posibil ! Să-ţi închipui una ca asta ! Ah ! dragi prieteni, aţi băgat-o pe mînecă... Cine şi-ar fi închipuit vreodată ! Din fericire bătrînul Ganimard veghează şi are, mai ales, prieteni care-l ajută... prieteni care vin de departe.

Şi întorcîndu-se către Sholmes făcu prezentările :

— Victor Leroux, inspector la Siguranţă, unul dintre cei buni printre cei mai buni, din brigada de fier... Edmond Leroux, funcţionar principal la serviciul antropometric...

V

O RĂPIRE

Herlock Sholmes nu se clinti. Să protesteze ? Să-i acuze pe acești doi oameni ? Era inutil. Fără probele care-i lipseau cu desăvîrșire și cu a căror căutare nu voia să-și piardă timpul, nimeni nu l-ar crede.

Crispat, cu pumnii strînși, nu se gîndea decît să nu-și trădeze turbarea și decepția în fața triumfătorului Ganimard. Îi salută respectuos pe frații Leroux, apărătorii ordinei, și se retrase. În vestibul făcu un ocol și se îndreptă spre o ușă joasă prin care se intra în pivniță, de unde culese o piatră de culoare roșie, un granat.

Ieșind afară, citi pe clădire aproape de tăblița cu numărul 40 această inscripție : *Lucien Destange, arhitect, 1877.*

Aceeași inscripție la numărul 42.

„Mereu dubla ieșire, gîndi el. Numerele 40 și 42 comunică între ele. Cum de nu m-am gîndit la asta ? Ar fi trebuit să rămîn cu cei doi agenți în timpul nopții."

Îi întrebă pe cei doi, arătîndu-le ușa casei vecine :

— Pe aici au ieșit două persoane în absența mea, nu ?

— Da, un bărbat și o femeie.

Îl luă de braț pe inspectorul principal și, trăgîndu-l spre el :

— Domnule Ganimard, ați rîs prea mult ca să mai fiți supărat pentru micul deranj ce vi l-am pricinuit...

— Oh ! nu sînt supărat de loc.

— Nu-i așa ? Dar cine rîde la urmă, rîde mai bine, așa că e cazul să terminăm.

— Sînt de aceeași părere.

— Iată-ne în ziua a șaptea. Peste trei zile, trebuie să fiu neapărat la Londra.

— O ! o !...

— Voi fi acolo, domnul meu, și v-aș ruga să fiți pregătit în noaptea de marți spre miercuri.

— Pentru o expediție de același gen ? făcu Ganimard zeflemitor.

— Da, domnul meu, de același gen.

— Și care se va termina... ?

— Prin capturarea lui Arsène Lupin.

— Credeți ?

— V-o jur pe onoarea mea !

Sholmes îl salută și se duse să se odihnească puțin în hotelul cel mai apropiat ; după care, întremat, încrezător în el, se întoarse în strada Chalgrin, strecură doi ludovici în mîna portăresei, se asigură că frații Leroux erau plecați, află că imobilul aparținea unui oarecare Harmingeat și cu o lumînare coborî în pivniță prin ușița de lîngă care culesese granatul.

La capătul de jos al scării culese altul de formă identică.

„Nu m-am înșelat, socoti el, pe aici se face comunicarea... Să vedem, șperaclul meu va deschide pivnița rezervată locatarului de la parter ? Da... perfect. Să examinăm aceste dulapuri pentru sticle... O ! o !, niște locuri unde praful lipsește... iar pe pămînt urme de pași..."

Un zgomot ușor îl făcu să fie numai urechi. Împinse ușa repede, suflă în lumînare și se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale. După cîteva secunde își dădu seama că unul din dulapurile de fier pivota ușor o dată cu porțiunea de zid în care era prins. Se zări lumina unei lanterne. Apăru un braț. Un om intră.

Se aplecă pînă jos de parcă ar fi căutat ceva. Cu vîrful degetelor împrăștie praful și de mai multe ori se ridică și aruncă ceva într-o cutie de carton pe care o ținea în mîna stîngă. După aceea șterse urmele propriilor pași în același fel ca urmele lăsate de Lupin și de Femeia blondă și se apropie de dulap.

Scoase un strigăt răgușit și se prăbuși. Sholmes se aruncase asupra lui. Fu o treabă de un minut și prin procedeul cel mai simplu din lume, omul se văzu întins pe podea, legat de mîini și de picioare.

Englezul se aplecă spre el :

— Cît vrei ca să vorbești ?... Ca să spui ce știi ?...

Omul răspunse printr-un surîs atît de ironic că Sholmes înțelese zădărnicia întrebării.

Se mulțumi să-i exploreze buzunarele, dar investigațiile nu-i aduseră decît o trusă de chei, o batistă și cutiuța de carton de care individul se servise și care conținea o duzină de granate asemănătoare cu cele pe care Sholmes le culesese. Slabă pradă !

Și apoi, ce avea să facă cu acest om ? Să aștepte ca prietenii să-i vină într-ajutor și să-i predea pe toți poliției ? La ce bun ? Ce avantaj ar scoate de aici împotriva lui Lupin ?

Ezita. Examinarea cutiuței însă, îl decise. Pe ea se afla următoarea adresă : „Leonard, bijutier, strada de la Paix."

Îl abandonă pur și simplu pe om. Împinse la loc dulapul, închise pivnița și ieși din casă. De la un oficiu poștal îl anunță pe domnul Destange că nu putea să vină decît a doua zi. Se duse apoi la bijutier căruia îi înmînă granatele :

— Doamna m-a trimis cu aceste pietre. S-au desfăcut dintr-o bijuterie pe care a cumpărat-o de aici.

Sholmes pica la țanc. Negustorul răspunse :

— Într-adevăr... Doamna mi-a telefonat. Va trece chiar dînsa peste puțin timp pe aici.

De-abia la ora cinci Sholmes, postat pe trotuar, zări o femeie înfășurată într-un voal des, a cărei turnură i se păru suspectă. Prin geam putu s-o vadă cînd depunea pe tejghea o bijuterie împodobită cu granate.

Ea plecă aproape îndată, făcu diverse cumpărături pe jos, urcă spre Clichy și o luă pe niște străzi pe care englezul nu le cunoștea. La căderea nopții acesta intră după ea, fără ca portăreasa să-l observe, într-o casă cu cinci etaje, cu două corpuri de clădire, și prin urmare cu numeroși locatari. La etajul doi se opri și intră. Două minute mai tîrziu englezul își încerca norocul și una după alta își proba cu precauție cheile din trusa pe care pusese mîna. A patra se întoarse în broască.

În întunericul în care se afla, descoperi niște camere absolut goale, ca ale unui apartament nelocuit, cu ușile deschise. La capătul unui culoar însă, răzbătea lumina unei lămpi și apropiindu-se în vîrful picioarelor, o văzu, prin geamul transparent care separa salonul de camera alăturată, pe femeia voalată care-și scotea mantoul și pălă-

ria, le depunea pe unicul scaun din încăpere și se înfășura într-un halat de catifea.

O văzu apoi că se îndreaptă spre șemineu și apasă pe butonul unei sonerii electrice. Și jumătatea panoului din dreapta șemineului se mișcă, glisă pe același plan cu peretele și se insinuă în grosimea panoului alăturat.

Cînd deschizătura fu destul de largă, femeia trecu și... dispăru cu lampă cu tot.

Sistemul era simpul. Sholmes îl folosi.

Merse bîjbîind prin întuneric și la un moment dat fața i se izbi de niște lucruri moi. La flacăra unui chibrit constată că se afla într-o debara micuță plină cu rochii atîrnate pe suporturi. Își croi drum și se opri în fața pervazului unei uși închise printr-o tapiserie, sau cel puțin cu partea din spate a unei tapiserii. După ce se consumă chibritul, zări o lumină care pătrundea prin țesătura slabă și uzată a stofei învechite.

Atunci privi.

Femeia blondă era acolo, sub ochii lui, la îndemînă.

Ea stinse lampa și aprinse lumina electrică. Pentru prima dată Sholmes putu să-i vadă fața în plină lumină. Tresări. Femeia pe care pînă la urmă izbutise s-o dibuiască, după atîtea tertipuri și manevre, nu era alta decît Clotilde Destange.

Clotilde Destange, asasina baronului d'Hautrec și autoarea furtului diamantului albastru ! Clotilde Destange, misterioasa prietenă a lui Lupin ! În sfîrșit, Femeia blondă !

„Pe toți dracii, cugetă el, nu sînt decît un dobitoc încălțat. Fiindcă prietena lui Lupin este blondă iar Clotilde brunetă, nu mi-a trecut prin cap să fac legătura între cele două femei. Ca și cum Femeia blondă ar mai fi putut să rămînă blondă după asasinarea baronului și furtul diamantului !"

Sholmes distingea o parte a încăperii, un elegant budoar, împodobit cu tapete luminoase și bibelouri scumpe. O canapea de mahon se întindea de-a lungul unei trepte joase. Clotilde se așezase pe ea și rămăsese nemișcată, cu capul între mîini. Peste puțin timp, el își dădu seama că plîngea. Pe obrajii palizi i se rostogoleau lacrimi mari, alunecau către colțurile gurii și cădeau, pi-

cătură cu picătură, pe catifeaua capotului. Şi altele urmau necontenit, ieşite parcă dintr-un izvor de nesecat. Această desperare sumbră şi resemnată, care se manifesta prin curgerea lentă a lacrimilor, era spectacolul cel mai trist care se poate închipui.

În spatele ei se deschise o uşă. Arsène Lupin intră.

Se priviră multă vreme fără să-şi spună un cuvînt, apoi el îngenunchie lîngă ea, îi strînse capul la piept, o înconjură cu braţele şi în gestul cu care o îmbrăţişa pe tînăra fată exista o tandreţe profundă şi o mare compasiune. Cei doi nu se mişcau. O linişte blîndă îi uni, iar lacrimile fetei curgeau mai puţin abundent.

— Aş fi vrut atît de mult să te fac fericită ! murmură el.

— Sînt fericită...

— Nu, din moment ce plîngi... Lacrimile tale mă întristează peste măsură, Clotilde.

Fără voia ei se lăsa prinsă de sunetul vocii lui mîngîietoare şi îl asculta lacomă de speranţă şi de fericire. Faţa i se destinse într-un surîs, dar un surîs atît de trist totuşi ! El o imploră :

— Nu fi tristă, Clotilde, nu trebuie să fii, nu ai dreptul la asta !

Ea îi arătă mîinile delicate şi suple şi-i spuse grav :

— Atîta vreme cît mîinile acestea vor fi mîinile mele, voi fi tristă, Maxime.

— Dar pentru ce ?

— Ele au ucis.

Maxime exclamă :

— Taci ! Nu te gîndi la asta, trecutul e mort... trecutul nu contează.

Şi-i sărută mîinile lungi şi palide, iar ea îl privea cu un surîs mai luminos, de parcă fiecare sărut ar fi şters cîte puţin din oribila amintire.

— Trebuie să mă iubeşti, Maxime, trebuie, pentru că nici o femeie nu te va iubi ca mine. Am acţionat numai ca să-ţi plac, şi acţionez şi acum nu la ordinele tale, ci potrivit dorinţelor tale intime. Săvîrşesc acte contra cărora instinctele şi conştiinţa mea se revoltă, dar nu pot să rezist... fac totul mecanic pentru că îţi foloseşte ţie, pentru că tu vrei asta... şi sînt gata s-o iau de la cap chiar mîine... oricînd.

El zise, cu amărăciune :

— Ah ! Clotilde, de ce te-am amestecat în viața mea aventuroasă ? Ar fi trebuit să rămîn Maxime Bermond pe care-l iubeai acum cinci ani și să nu te fac să-l cunoști... pe celălalt care sînt.

— Îl iubesc la fel pe acest om și nu regret nimic, spuse ea foarte încet.

— Ba da, regreți că ți-ai pierdut viața ta dinainte, viața la lumina zilei.

— Nu regret nimic, cînd ești aici, spuse ea cu pasiune. Nu mai există nici o greșeală, nu mai există nici o crimă, cînd ochii mei te văd. Nu mai îmi pasă că sînt nefericită, departe de tine, că sufăr, că plîng, că am oroare de tot ce fac ! Dragostea ta șterge totul... accept totul... Dar trebuie să mă iubești...

— Eu nu te iubesc pentru că trebuie, Clotilde, ci pentru unicul motiv că te iubesc.

— Ești sigur ? zise ea foarte încrezătoare.

— Sînt sigur de mine ca și de tine. Numai că existența mea este furtunoasă și încordată, și nu pot totdeauna să-ți consacru timpul pe care l-aș dori.

Ea se îngrozi dintr-o dată :

— Ce s-a întîmplat ? O nouă primejdie ? Spune repede.

— O, nimic grav încă. Totuși...

— Totuși ?

— Ei bine, el e pe urmele noastre.

— Sholmes ?

— Da. El l-a lansat pe Ganimard în afacerea de la restaurantul unguresc. Tot el a postat azi-noapte pe cei doi agenți în strada Chalgrin. Am dovada. Ganimard a scotocit casa în dimineața aceasta iar Sholmes îl însoțea. În plus...

— În plus ?

— Ei bine, mai este ceva : ne lipsește unul din oameni, Jeanniot.

— Portarul ?

— Da.

— Dar eu l-am trimis azi-dimineață în strada Chalgrin să strîngă granatele care-mi căzuseră din buzunar.

— Fără îndoială că Sholmes l-a prins în cursă.

— Nicidecum. Granatele au fost aduse la bijutier în strada Paix.

— Și ce s-a întîmplat cu el după aceea ?

— Oh ! Maxime, mi-e teamă.

— N-ai de ce să te înspăimînți. Trebuie să mărturisesc însă că situația e foarte gravă. Ce știe el ? Unde se ascunde ? Forța lui rezidă în izolarea sa. Nimic nu-l poate trăda.

— Ce hotărăști ?

— Maximum de prudență, Clotilde. De mult timp hotărîsem să-mi schimb domiciliul și să mă instalez acolo, jos, în adăpostul inviolabil pe care-l știi. Intervenția lui Sholmes grăbește lucrurile. Cînd unul ca el pornește pe-o pistă, poți spune că în mod fatal va ajunge la capătul ei. Prin urmare am pregătit totul. Poimîine, miercuri, va avea loc mutarea. La prînz va fi gata. La ora două chiar eu voi putea părăsi locul, după ce în prealabil voi face să dispară ultimele urme ale șederii noastre acolo, ceea ce nu e decît un fleac. Pînă atunci...

— Pînă atunci ?

— Nu trebuie să ne vedem, și nimeni nu trebuie să te vadă, Clotilde. Să nu ieși. Nu mă tem cîtuși de puțin pentru mine. Mă tem însă, foarte mult, de îndată ce este vorba de tine.

— Este imposibil ca acest englez să ajungă pînă la mine.

— Cu el totul e posibil, și sînt bănuitor. Ieri, cînd era cît pe aci să fiu surprins de tatăl tău, venisem să caut în dulapul care conține vechile registre ale domnului Destange. Simțeam un pericol acolo. El există peste tot. Ghicesc inamicul care ne dă tîrcoale în întuneric și care se apropie din ce în ce. Simt că ne supraveghează... că-și întinde plasa în jurul nostru. E una din intuițiile care nu mă înșeală niciodată.

— În acest caz pleacă, Maxime, și nu te gîndi la lacrimile mele. Voi rezista și voi aștepta să treacă primejdia. Adio, Maxime.

Îl îmbrățișă lung și tot ea fu cea care îl împinse afară.

Sholmes le auzi vocile îndepărtîndu-se.

Plin de îndrăzneală, surescitat chiar de necesitatea de a acționa cu orice preț, Sholmes pătrunse într-o antica-

meră la extremitatea căreia se afla o scară. Dar cînd era pe punctul de a coborî, de la etajul inferior auzi murmurul unei conversații și consideră că e preferabil s-o ia pe un culoar circular care-l conducea către o altă scară. În partea de jos a acestei scări fu foarte surprins cînd zări un mobilier ale cărui forme și amplasament le cunoștea deja. O ușă era întredeschisă. Pătrunse într-o încăpere mare, rotundă. Era biblioteca domnului Destange.

„Perfect, admirabil, murmură el, înțeleg totul. Budoarul Clotildei, al Femeii blonde, cu alte cuvinte, comunică deci cu unul din apartamentele clădirii alăturate, iar această clădire își are ieșirea nu în Piața Malesherbes ci într-o stradă alăturată, strada Montchanin, după cîte îmi amintesc... De minune ! Acum îmi explic în ce fel Clotilde Destange își întîlnește iubitul păstrînd în același timp reputația unei persoane care nu iese niciodată. La fel de bine îmi dau seama cum ieri seară Lupin a apărut lîngă mine, pe galerie : trebuie să existe o altă comunicație între apartamentul vecin și această bibliotecă."

Și conchise :

„Încă o casă trucată. Încă o dată, fără îndoială, arhitectul Destange ! Acum ar trebui să profit de trecerea mea pe aici ca să verific conținutul dulapului... și să mă documentez asupra celorlalte case trucate."

Sholmes urcă pe galerie și se ascunse în spatele draperiilor rampei. Rămase acolo pînă la sfîrșitul serii. Un servitor veni să stingă lumina electrică. O oră mai tîrziu englezul își aprinse lanterna și se îndreptă către dulap.

După cum știa, acesta conținea vechi hîrtii de-ale arhitectului, dosare, devize, jurnale de contabilitate. Într-a doua despărțitură se înălța un teanc de registre clasate în ordinea vechimii.

Le luă alternativ pe cele din ultimii ani, examinînd pagina de recapitulație și în special litera H. În fine, descoperind cuvîntul Harmingeat însoțit de cifra 63, deschise la pagina 63 și citi :

„Harmingeat, str. Chalgrin nr. 40."

Urmări detaliile lucrărilor executate pentru acest client în vederea instalării unui calorifer în imobilul său. Iar pe margine, această notă : „A se vedea dosarul M.B."

„Ei, o știu bine, zise detectivul, dosarul M.B., ăsta-i cel care-mi trebuie. Prin el voi afla domiciliul actual al lui Arsène Lupin."

Aproape în zori, într-a doua jumătate a unui registru, descoperi faimosul dosar.

Conținea cincisprezece pagini : una reproducea pagina consacrată domnului Harmingeat din strada Chalgrin, alta expunea detailat lucrările executate pentru domnul Vatinel, proprietarul din strada Clapeyron numărul 25. O alta era rezervată baronului d'Hautrec din strada Henri Martin numărul 134, alta contelui de Crozon și celelalte unsprezece diferitor proprietari din Paris.

Sholmes copie această listă de unsprezece nume și unsprezece adrese, puse apoi lucrurile la locul lor, deschise o fereastră și sări în piața pustie, avînd grijă să închidă la loc obloanele.

În camera sa de la hotel, își aprinse pipa cu gravitatea pe care o acorda acestui act și înconjurat de nori de fum analiză concluziile pe care le putea trage din dosarul M.B. sau mai exact din dosarul Maxime Bermond, alias Arsène Lupin.

La ora opt îi trimitea lui Ganimard acest pneumatic :

„În dimineața aceasta voi trece cu siguranță prin strada Pergolèse și vă voi încredința o persoană a cărei capturare este de cea mai mare importanță. În orice caz să fiți acasă în noaptea aceasta și mîine, miercuri, pînă la amiază și aranjați să aveți vreo treizeci de oameni la dispoziție..."

După aceasta alese de pe bulevard un automobil, al cărui șofer îi plăcu datorită figurii lui vesele și puțin inteligente, cu care se opri în Piața Malesherbes la cincizeci de pași de palatul Destange.

— Băiete, oprește motorul, ridică-ți gulerul la șubă căci vîntul este rece și așteaptă-mă liniștit. Peste o oră și jumătate dai drumul la motor. Cînd mă întorc pornești cu toată viteza în strada Pergolèse.

În clipa cînd trecea pragul palatului avu o ultimă ezitare. Nu era o greșeală să se ocupe acum de Femeia blondă în vreme ce Lupin își desăvîrșea pregătirile de plecare ?

Şi nu era mai bine ca prin intermediul listei clădirilor să caute mai întîi domiciliul adversarului său ?

„Ei ! îşi zise, cînd Femeia blondă va fi prizoniera mea voi fi stăpîn pe situaţie."

Sună.

Domnul Destange se afla deja în bibliotecă. Lucrară un timp. Sholmes căuta un pretext pentru a urca pînă în camera Clotildei cînd tînăra intră, îi dădu buna ziua tatălui, se aşeză în micul salon şi începu să scrie.

Din locul de unde era, Sholmes o vedea aplecată deasupra mesei, meditînd din cînd în cînd, cu tocul în aer şi cu figura gînditoare. Aşteptă, apoi luă un volum şi-i spuse domnului Destange :

— Iată cartea pe care domnişoara Destange m-a rugat să i-o duc de îndată ce-o găsesc.

Intră în salonaş şi se postă în faţa Clotildei în aşa fel ca tatăl ei să n-o poată zări.

— Eu sînt Stickmann, noul secretar al domnului Destange.

— A ! făcu aceasta, fără să se deranjeze. Aşadar tatăl meu şi-a schimbat secretarul ?

— Da, domnişoară, şi aş dori să vă vorbesc.

— Vă rog să vă aşezaţi, am terminat.

Adăugă cîteva cuvinte la scrisoare, o semnă, sigilă plicul, dădu la o parte hîrtiile, puse mîna pe telefon, obţinu legătura cu croitoreasa, o rugă să grăbească terminarea unui mantou de voiaj de care avea nevoie urgentă şi, în sfîrşit, întorcîndu-se către Sholmes :

— Sînt la dispoziţia dumneavoastră. Dar conversaţia noastră nu poate avea loc în faţa tatălui meu ?

— Nu, domnişoară, şi v-aş ruga chiar să nu ridicaţi vocea. E preferabil ca domnul Destange să nu ne audă de loc.

— De ce este preferabil ?

— Pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Nu admit o conversaţie pe care tatăl meu să n-o audă.

— Pe aceasta trebuie s-o admiteţi, totuşi.

Amîndoi se ridicară şi îşi încrucişară privirile.

Ea rosti :

— Vorbiţi, domnule.

Tot în picioare, detectivul începu :

— Mă veți ierta dacă mă înșel asupra unor detalii. Ceea ce garantez este exactitatea generală a incidentelor pe care vi le expun.

— Fără fraze, vă rog. Fapte.

La această întrerupere făcută brusc el simți că tînăra femeie se pusese în gardă. Reluă :

— Fie, voi merge drept la țintă. Așadar, acum cinci ani domnul, tatăl dumneavoastră, a avut ocazia să-l întîlnească pe un anume Maxime Bermond, care i s-a prezentat ca antreprenor... sau arhitect, n-aș putea să precizez. Nu este mai puțin adevărat că domnul Destange l-a îndrăgit pe acest tînăr și, dat fiind că starea sănătății nu-i mai permitea să se ocupe de afaceri, i-a încredințat domnului Bermond executarea cîtorva din comenzile pe care le acceptase din partea vechilor clienți și care păreau potrivite cu aptitudinile colaboratorului său.

Herlock se opri. I se păru că paloarea tinerei se accentuase. Totuși, aceasta, cu cel mai desăvîrșit calm, pronunță :

— Nu cunosc faptele de care îmi vorbiți, domnule, și mai ales nu văd în ce măsură m-ar putea interesa.

— În măsura în care Maxime Bermond, dumneavoastră o știți la fel de bine ca și mine, se numește în realitate Arsène Lupin.

Ea izbucni în rîs :

— Imposibil ! Arsène Lupin ? Maxime Bermond se numește Arsène Lupin ?

— Așa cum am onoarea să v-o spun, domnișoară, și de vreme ce refuzați să mă înțelegeți din cîteva vorbe, voi adăuga că Arséne Lupin și-a găsit în dumneavoastră, în vederea realizării proiectelor lui, o prietenă, ba mai mult chiar, o complice oarbă... și pătimaș devotată.

Fără emoție, sau cel puțin cu o atît de mică emoție că Sholmes fu frapat de o asemenea stăpînire de sine, ea se ridică și declară :

— Nu cunosc scopul comportării dumneavoastră, domnule, și nici nu vreau să-l cunosc. Vă rog, așadar, să nu mai adăugați nici un cuvînt și să ieșiți de aici.

— N-am avut niciodată intenția să vă impun la nesfîrșit prezența mea, răspunse Sholmes la fel de calm ca

și ea. Numai că, m-am hotărît să nu ies singur din această casă.

— Și cine vă va însoți ?

— Dumneavoastră.

— Eu ?

— Exact, domnișoară, vom ieși împreună de aici și dumneavoastră mă veți urma fără proteste, fără o vorbă.

Ceea ce era curios în această scenă era calmul absolut al celor doi adversari. După atitudinea lor, după intonație, s-ar fi zis că nu era un duel între două voințe puternice, ci mai degrabă o discuție politicoasă între două persoane care nu sînt de aceeași părere.

În rotondă, prin ușa larg deschisă, putea fi zărit domnul Destange care manipula cărțile cu gesturi măsurate.

Clotilde se așeză din nou, ridicînd ușor din umeri. Herlock își scoase ceasul :

— Este ora zece și jumătate. Peste cinci minute plecăm.

— În caz contrar ?

— În caz contrar mă duc la domnul Destange și-i povestesc...

— Ce ?

— Adevărul. Îi povestesc falsa viață a lui Maxime Bermond și dubla viață a complicei sale.

— A complicei sale ?

— Da, a celei care se numește Femeia blondă, a celei care a fost blondă.

— Și ce dovezi îi veți oferi ?

— Îl voi conduce în strada Chalgrin și-i voi arăta trecerea pe care Arsène Lupin, profitînd că lucrările erau sub conducerea lui, a construit-o cu oamenii lui între numerele 40 și 42, trecerea de care v-ați servit amîndoi, alaltăieri noapte.

— Apoi ?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la maestrul Detinan, vom coborî scara de serviciu pe care ați folosit-o împreună cu Arsène Lupin pentru a scăpa de Ganimard. Și vom căuta amîndoi legătura, cu siguranță analogă, care există cu casa vecină, casă a cărei ieșire dă în bulevardul Batignolles și nu în strada Clapeyron.

— Apoi ?

— Apoi îl voi conduce pe domnul Destange la castelul de Crozon și, dat fiind că el cunoaște genul lucrărilor executate de Arsène Lupin la restaurarea castelului, îi va fi ușor să descopere trecerile secrete pe care Arsène Lupin le-a executat cu oamenii săi. Va constata că aceste treceri i-au permis Femeii blonde să pătrundă noaptea în camera contelui și să ia de pe șemineu diamantul albastru, apoi două săptămîni mai tîrziu să intre în camera consilierului Bleichen și să ascundă acest diamant albastru în fundul unui flacon... act destul de bizar, o mărturisesc. Măruntă răzbunare de femeie, poate, nu știu, asta n-are importanță.

— Apoi ?

— Apoi, făcu Herlock cu o voce mai gravă, îl voi conduce pe domnul Destange în strada Henri Martin numărul 134 și vom căuta cum baronul d'Hautrec...

— Tăceți, tăceți, bîigui cu o spaimă neașteptată. Vă interzic ! Veți îndrăzni să spuneți că eu... mă acuzați...

— Vă acuz că l-ați ucis pe baronul d'Hautrec.

— Nu, nu, este o infamie !

— L-ați ucis pe baronul d'Hautrec, domnișoară. Intrați în serviciul lui sub numele de Antoinette Bréhat cu scopul de a-i fura diamantul albastru, și l-ați ucis.

Murmură din nou, distrusă, constrînsă să se roage :

— Tăceți, domnule, vă implor. De vreme ce cunoașteți atîtea lucruri trebuie să știți că nu eu l-am asasinat pe baron.

— N-am spus că l-ați fi asasinat pe baronul d'Hautrec, domnișoară. Baronul d'Hautrec avea accese de nebunie pe care numai sora Auguste le putea stăpîni. Am aflat acest amănunt chiar de la ea. În lipsa acestei persoane, probabil că s-a năpustit asupra dumneavoastră și, în timpul luptei, pentru a vă apăra viața, l-ați lovit. Înspăimîntată de un asemenea act, ați sunat și ați fugit, fără să mai smulgeți din degetul victimei acel diamant albastru pentru care vă aflați acolo. Peste puțin timp ați revenit cu unul din complicii lui Lupin, servitorul din casa vecină, l-ați transportat pe baron în pat, ați făcut ordine în cameră... dar tot fără a îndrăzni să puneți mîna pe diamantul albastru. Iată ce s-a petrecut. Așadar, repet,

nu l-ați asasinat pe baron. Totuși, mîinile dumneavoastră l-au lovit.

Ea își ascunsese fruntea în mîinile acelea prelungi și palide și le ținu astfel mult timp, nemișcate. Într-un tîrziu, desfăcîndu-și degetele, își descoperi fața și rosti :

— Și toate acestea aveți de gînd să le spuneți tatălui meu ?

— Da, și-i voi spune că am ca martori pe domnișoara Gerbois care o va recunoaște pe Femeia blondă, pe sora Auguste care o va recunoaște pe Antoinette Bréhat și pe contesa de Crozon care o va recunoaște pe doamna de Réal. Asta îi voi spune.

— Nu veți îndrăzni, spuse fata, recîștigîndu-și calmul în fața amenințării unui pericol atît de imediat.

El se ridică și făcu un pas spre bibliotecă. Clotilde îl opri :

— O clipă, domnule.

Chibzui puțin, stăpînă acum pe sine, apoi foarte calmă îl întrebă :

— Dumneavoastră sînteți Herlock Sholmes, nu-i așa ?

— Da.

— Ce vreți de la mine ?

— Ce vreau ? M-am angajat cu Arsène Lupin într-un duel din care trebuie să ies învingător. În așteptarea unui deznodămînt, care nu va întîrzia prea mult, consider că un ostatic atît de prețios ca dumneavoastră îmi conferă asupra adversarului meu un avantaj considerabil. Prin urmare, domnișoară, mă veți urma : vă voi încredința unuia din prietenii mei. Îndată ce scopul meu va fi atins, veți fi liberă.

— Asta e tot ?

— Da. Eu nu fac parte din poliția țării dumneavoastră și nu pretind prin urmare să fac pe... judecătorul.

Ea părea decisă. Totuși, ceru încă o clipă de răgaz. Închise ochii și Sholmes o văzu neașteptat de calmă, aproape indiferentă la primejdiile care o înconjurau.

„Oare, gîndea englezul, se crede în primejdie ? De bună seamă că nu, de vreme ce Lupin o protejează. Cu Lupin nimic nu te poate atinge. Lupin este atotputernic. Lupin este infailibil !“

— Domnișoară, rosti el, era vorba de cinci minute ; au trecut mai mult de treizeci.

— Îmi permiteți să urc pînă la mine în cameră și să-mi iau de acolo lucrurile ?

— Dacă vreți, voi merge să vă aștept în strada Montchanin. Sînt foarte bun prieten cu portarul Jeanniot.

— Ah ! știți... făcu ea cu o spaimă vizibilă.

— Știu multe lucruri.

— Fie. Atunci voi suna.

Îi fură aduse pălăria și mantoul. Sholmes îi zise :

— Trebuie să-i furnizați domnului Destange un motiv care să explice plecarea noastră, iar acest motiv să fie în măsură a explica absența dumneavoastră timp de cîteva zile.

— E inutil. Mă voi întoarce repede...

Din nou cei doi se sfidară din priviri, ironici și surîzători.

— Cît de mult credeți în el ! îi zise Sholmes.

— Orbește.

— Tot ceea ce face el e bine, nu-i așa ? Tot ce vrea se realizează. Iar dumneavoastră consimțiți totul și sînteți gata la orice pentru el.

— Îl iubesc, spuse ea, înfiorată de pasiune.

— Și credeți că are să vă salveze ?

Clotilde ridică din umeri și, îndreptîndu-se spre tatăl său, îl anunță :

— Ți-l răpesc pe domnul Stickmann. Mergem la Biblioteca Națională.

— Te înapoiezi la prînz ?

— Poate... sau mai degrabă nu... dar nu te neliniști.

Și-i declară hotărîtă lui Sholmes :

— Sînt a dumneavoastră, domnule.

— Fără gînduri ascunse ?

— Cu ochii închiși.

— Dacă încercați să scăpați, dau alarma, strig, vă arestează și asta înseamnă închisoarea. Nu uitați că Femeia blondă se află sub puterea unui mandat.

— Vă jur, pe onoarea mea, că nu voi face nimic pentru a scăpa.

— Vă cred. Să mergem.

Exact cum prevăzuse Sholmes : părăsiră palatul împreună.

Afară automobilul staționa, întors în direcția opusă. Se vedea spatele șoferului și cascheta acestuia înfundată în gulerul șubei. Apropiindu-se, Sholmes auzi duduitul motorului. Deschise portiera, o invită pe Clotilde să urce și se așeză alături de ea. Mașina demară brusc, o luă pe bulevardele exterioare, pe Avenue Hoche, apoi pe Grande Armée.

Herlock, gînditor, combina planuri.

„Ganimard e acasă, îi las fata... Să-i spun cine este ? Nu, ar trimite-o direct la închisoare ceea ce ar strica totul. De îndată ce rămîn singur consult lista din dosarul M.B. și pornesc la vînătoare. Și în noaptea asta, sau cel mai tîrziu mîine dimineață, îl găsesc pe Ganimard, așa cum am convenit, și i-l predau pe Arsène Lupin și banda lui."

Își frecă mîinile fericit că-și vede scopul aproape atins și că nici un obstacol mai de seamă nu-i stă în cale. Și, cedînd unei nevoi de exuberanță care contrasta cu natura lui, exclamă :

— Iertați-mă, domnișoară, dacă arăt atîta satisfacție. Bătălia a fost anevoioasă și succesul mi se pare extraordinar de plăcut.

— E un succes legitim, de care aveți dreptul să vă bucurați, domnule.

— Vă mulțumesc. Dar pe ce fel de drum am luat-o ? Șoferul n-o fi înțeles ?

În clipa aceea ieșeau din Paris prin poarta Neuilly. „La naiba, totuși strada Pergolèse nu era dincolo de fortificații !"

Sholmes coborî geamul :

— Ascultă șofer, te-ai înșelat... strada Pergolèse !...

Omul nu răspunse. Detectivul repetă cu un glas mai ridicat :

— Ți-am spus să mergi în strada Pergolèse !

Omul nu răspundea de loc.

— Ei asta-i, dar ești surd, prietene ! Sau ești răuvoitor... Nu avem ce căuta pe aici... strada Pergolèse !... Îți ordon să schimbi imediat direcția !

Mereu aceeași tăcere. Englezul fremăta de neliniște. O privi pe Clotilde. Un surîs nedefinit plutea pe buzele fetei.

— De ce rîdeți ? bodogăni el... acest incident nu are nici o legătură... asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

— Absolut cu nimic, răspunse ea.

Deodată îl cutremură o idee. Ridicîndu-se pe jumătate, îl examină mai atent pe omul care conducea. Umerii îi erau mai zvelți, atitudinea mai degajată... O sudoare rece îl năpădi, mîinile i se crispară în vreme ce convingerea cea mai înspăimîntătoare se impunea minții sale : acest om era Arsène Lupin.

— Ei bine, domnule Sholmes, ce spuneți de plimbare ?

— Delicioasă, dragă domnule, cu adevărat delicioasă, ripostă Sholmes.

Poate că niciodată n-a trebuit să facă un efort de stăpînire mai formidabil ca acela de a articula aceste cuvinte fără nici un tremur în glas, fără ca nimic să-i trădeze dezlănțuirea din adîncul întregii sale ființe. Dar îndată, printr-o reacție de necrezut, un val de mînie și ură rupse digurile și, scoțîndu-și revolverul, îl îndreptă cu un gest brusc asupra domnișoarei Destange.

— Lupin, oprește imediat, în secunda asta, sau trag în domnișoara !

— Dacă vreți să nimeriți tîmpla, vă recomand să ochiți în obraz, răspunse Lupin fără să se întoarcă.

Clotilde rosti :

— Maxime, nu goni așa repede, pavajul este alunecos și mi-e frică.

Surîdea într-una, cu ochii fixați pe pavajul care acoperea drumul dinaintea mașinii.

— Să oprească ! Să oprească odată ! îi strigă Sholmes, nebun de mînie, vedeți bine că sînt capabil de orice !

Țeava revolverului atinse buclele fetei.

Ea murmură :

— Maxime este de o imprudență ! Cu viteza asta derapăm cu siguranță.

Sholmes își bagă arma în buzunar și apucă mînerul portierei gata să se arunce, cu toată absurditatea unui asemenea act.

Clotilde îi zise :

— Luați seama, domnule, în urma noastră mai este o mașină.

Sholmes se aplecă. Într-adevăr, o mașină îi urma, enormă, cumplită ca aspect, cu botul ei ascuțit, de culoarea sîngelui și cu patru oameni îmbrăcați în piele în ea.

„Hait, gîndi el, sînt bine păzit, să avem răbdare."

Își încrucișă brațele pe piept, cu acea supunere orgolioasă a celor care se înclină și așteaptă, atunci cînd soarta se întoarce împotriva lor. Și, în timp ce traversau Sena și treceau prin Suresnes, Rueil, Chatou, imobil, resemnat, stăpînindu-și mînia și fără amărăciune, el nu se mai gîndea decît să descopere prin ce miracol se substituise Arsène Lupin șoferului. Ca flăcăul cumsecade pe care-l culesese dimineața pe bulevard să fi fost un complice plasat acolo dinainte, nu admitea. Totuși, însemna că Arsène Lupin fusese prevenit, și asta nu se putuse întîmpla decît după ce el, Sholmes, o amenințase pe Clotilde, întrucît nimeni, mai înainte, nu-i bănuise planurile. Or, din acel moment el și Clotilde nu se despărțiseră de loc.

Deodată îi veni în minte un amănunt : legătura telefonică cerută de fată, conversația acesteia cu croitoreasa. Și numaidecît înțelese. Chiar înainte de a-i vorbi, la simpla anunțare a convorbirii pe care el o solicita în calitate de nou secretar al domnului Destange, ea adulmecase pericolul, ghicise numele și scopul vizitatorului și, cu sînge rece, simplu, ca și cînd ar fi făcut cu adevărat ceea ce părea că face, îl chemase pe Lupin în ajutor sub masca unui furnizor, servindu-se de formule convenite între ei.

Cum venise Arsène Lupin, cum îi păruse suspect automobilul care aștepta cu motorul mergînd, cum îl cumpărase pe șofer, toate acestea nu aveau prea mare importanță. Ceea ce-l atrăgea pe Sholmes atît de mult încît îi domolea furia, era amintirea acelei clipe, în care o simplă femeie, îndrăgostită ce-i drept, stăpînindu-și nervii și învingîndu-și instinctul, imobilizîndu-și trăsăturile feței și supunîndu-și expresia ochilor, îl trăsese pe sfoară pe bătrînul Herlock Sholmes.

Ce să facă împotriva unui om slujit de asemenea ajutoare și care, prin simplul ascendent al autorității sale, îi insufla unei femei asemenea resurse de îndrăzneală și energie ?

Depășiră Sena și escaladară coasta Saint-Germain-ului ; la cinci sute de metri de acest oraș însă, mașina se opri. Cealaltă mașină îi ajunse din urmă și se opri lîngă ei. Prin împrejurimi nu se afla nimeni.

— Domnule Sholmes, zise Lupin, binevoiți să schimbați vehiculul. Al nostru e de o încetineală...

— Cum să nu ! exclamă Sholmes cu atît mai grăbit cu cît nu avea de ales.

— Îmi veți permite de asemenea să vă împrumut această șubă căci vom merge destul de repede, și să vă ofer aceste două sandvișuri... Da, da, acceptați, cine știe cînd veți cina !

Cei patru oameni coborîră. Unul din ei se apropie și cum își scoase ochelarii care-l mascau Sholmes îl recunoscu pe domnul în redingotă de la restaurantul unguresc. Lupin îi zise :

— Înapoiază-i mașina asta șoferului de la care am închiriat-o. Te așteaptă în prima bodegă din strada Legendre, pe dreapta. Să-i dai a doua mie de franci promisă. A, uitasem, fii bun și dă-i domnului Sholmes ochelarii tăi.

Se întreținu cu domnișoara Destange apoi se instală la volan și porni cu Sholmes alături, iar în spate cu unul din oameni.

Lupin nu exagerase spunînd că vor merge „destul de repede". Încă de la început porniră într-un ritm vertiginos. Orizontul venea către ei, parcă atras de o forță misterioasă și dispărea de îndată, ca absorbit de un abis către care, numaidecît, alte lucruri, arbori, case, cîmpii și păduri, se năpusteau cu graba tumultoasă a unui torent care se apropie de vîltoare.

Sholmes și Lupin nu schimbau nici un cuvînt. Deasupra capetelor lor, frunzele plopilor stîrneau un vuiet mare de valuri, bine rîtmat de intervalul regulat al arborilor. Orașele dispărură : Mantes, Vernon, Gaillon. De la o colină la alta, de la Bon-Secours la Canteleu, Rouen-ul cu periferia și portul său, cu cheiul său kilometric, Rouen-ul nu păru decît o stradă a unui tîrgușor. Apoi urmară Duclair, Caudebec, regiunea Caux, ale cărei ondulații de teren abia de le atinseră în avîntul lor puternic, pe urmă Lillebonne și Quillebeuf. Și iată că deodată se găsiră pe malul Senei, la extremitatea unui mic chei, unde aștepta

un iaht sobru, cu linii robuste și al cărui coș scotea rotocoale de fum negru.

Mașina stopă. În două ore parcurseseră peste patruzeci de leghe.

Un bărbat cu bluzon albastru și cu ceaprazuri de aur înaintă și salută :

— E în regulă, căpitane ! exclamă Lupin. Ai primit depeșa ?

— Am primit-o.

— *Hirondelle* e gata ?

— Gata.

— În acest caz, domnule Sholmes...

Englezul aruncă o privire în jurul lui, văzu un grup de oameni pe terasa unei cafenele, un altul mai aproape, ezită o clipă, apoi înțelegînd că înainte de orice intervenție ar fi fost înșfăcat, îmbarcat, expediat în fundul calei, traversă pasarela și-l urmă pe Lupin în cabina căpitanului.

Încăperea era mare, de o curățenie meticuloasă, cu lambriurile frumos lustruite și cu alămurile scînteind.

Lupin închise ușa și fără introducere, aproape cu brutalitate, i se adresă lui Sholmes :

— Ce știți dumneavoastră cu exactitate ?

— Totul.

— Totul ? ! Precizați !

În intonația vocii sale nu mai era acea politețe, un pic ironică, pe care o afecta față de englez. Era accentul poruncitor al stăpînului obișnuit să comande și toată lumea să se supună în fața lui, fie el chiar și Herlock Sholmes.

Se măsurară din priviri, dușmani acum, dușmani declarați și pătimași. Puțin enervat Lupin reluă :

— V-am întîlnit de mai multe ori în calea mea, domnule. Consider că e prea de tot, și că mi-am pierdut destul timp ca să vă dejoc cursele pe care mi le întindeți. Vă previn, așadar, că purtarea mea în ce vă privește depinde de răspunsul dumneavoastră. Ce știți cu exactitate ?

— Totul, domnule, v-o repet.

Arsène Lupin se stăpîni și continuă pe un ton sacadat :

— O să vă spun eu ce știți : știți că sub numele de Maxime Bermond am... *retușat* cincisprezece clădiri construite de domnul Destange.

— Da.

— Din cele cincisprezece clădiri cunoașteți patru.

— Da.

— Și aveți lista celorlalte unsprezece.

— Da.

— Ați luat această listă de la domnul Destange, azi-noapte, nu ?

— Da.

— Și fiindcă presupuneți că printre aceste unsprezece imobile se află în mod inevitabil unul pe care l-am păstrat pentru mine, pentru afacerile și prietenii mei, i-ați încredințat lui Ganimard grija de a porni în căutarea lui și de a-mi descoperi refugiul.

— Nu.

— Ce vreți să spuneți ?

— Vreau să spun că eu acționez de unul singur și că aveam de gînd să-l caut singur.

— Atunci nu am de ce să mă tem *de vreme ce* sînteți în mîinile mele.

— Nu aveți de ce să vă temeți *atîta vreme* cît sînt în mîinile dumneavoastră.

— Vreți să spuneți că nu veți rămîne aici ?

— Da, asta vreau să spun !

Arsène Lupin se apropie și mai mult de englez și-i puse cu blîndețe mîna pe umăr :

— Ascultați, domnul meu, n-am chef de discuție și, din nefericire pentru dumneavoastră, nu sînteți în măsură să-mi puneți bețe-n roate. Așadar să isprăvim.

— Bine, să isprăvim.

— Îmi veți da cuvîntul dumneavoastră de onoare că nu veți încerca să scăpați de pe acest vas înainte de a ajunge în apele engleze ?

— Vă dau cuvîntul meu de onoare că voi căuta să scap prin toate mijloacele, răspunse Sholmes, neînduplecat.

— Ei drăcie, doar știți că nu trebuie decît să spun un cuvînt ca să vă fac inofensiv. Toți acești oameni mă ascultă orbește. La un semn al meu vă pun în lanțuri...

— Lanțurile se rup.

— ...Și vă aruncă peste bord la zece mile de coastă.

— Știu să înot.

— Frumos răspuns, exclamă Lupin, rîzînd. Să mă ierte Dumnezeu, eram mînios. Scuzați-mă, maestre... dar să punem punct. Admiteți că trebuie să iau măsurile necesare pentru siguranța mea și a prietenilor mei ?

— Admit. Dar toate măsurile sînt inutile.

— De acord. N-o să mi-o luați în nume de rău dacă le iau.

— E datoria dumneavoastră.

— Atunci, haideți.

Lupin deschise ușa și-l strigă pe căpitan și doi mateloți. Aceștia îl înșfăcară pe englez și după ce-l percheziționară; îi răsuciră o frînghie în jurul picioarelor și-l prinseră de cușeta căpitanului.

— Destul, ordonă Lupin. Vă rog să mă credeți, domnule, că numai încăpățînarea dumneavoastră și gravitatea excepțională a situației m-au silit să îndrăznesc...

Mateloții se retraseră. Lupin îi spuse căpitanului :

— Căpitane. un om din echipaj va rămîne aici la dispoziția domnului Sholmes și chiar dumneata îi vei ține companie pe cît posibil. Să aveți pentru el toată considerația. Nu este un prizonier, ci un oaspete. Cît arată ceasul dumitale, căpitane ?

— Două și cinci.

Lupin își consultă ceasul, apoi o pendulă atîrnată de peretele cabinei.

— Două și cinci ?... ceasul meu arată aceeași oră. Cît timp îți trebuie ca să ajungi la Southampton ?

— Nouă ceasuri, fără să ne grăbim.

— Să fie unsprezece. Nu trebuie să atingi țărmul înainte de plecarea pachebotului, care părăsește Southamptonul la miezul nopții și ajunge la Le Hâvre la nouă dimineața. Înțelegi, căpitane, nu-i așa ? Repet : deoarece ar fi nespus de periculos pentru noi toți ca domnul să revină în Franța cu acel pachebot, nu trebuie să ajungi la Southampton înainte de ora unu noaptea.

— S-a înțeles.

— Maestre, vă salut. La anul, pe lumea asta sau pe cealaltă.

— Pe mîine.

Cîteva minute mai tîrziu Sholmes auzi automobilul care se depărta și aproape imediat, din adîncurile *Hirondellei* aburul răbufni cu putere. Vaporul pornea.

Pe la ora trei treceau de estuarul Senei și intrau în plină mare. În acest timp, întins pe cușeta de care era legat, Sholmes dormea adînc.

A doua zi dimineața, a zecea și ultima zi a războiului angajat între cei doi mari rivali, *L'Écho de France* publica această delicioasă notă :

„Un decret de expulzare a fost emis ieri de către Arsène Lupin împotriva detectivului englez Herlock Sholmes. Semnat la amiază, decretul a fost adus la îndeplinire în aceeași zi. La ora unu noaptea Sholmes a fost debarcat la Southampton.“

VI

A DOUA ARESTARE A LUI ARSÈNE LUPIN

Încă de la ora opt, douăsprezece camioane umpluseră strada Crevaux, între avenue du Bois de Boulogne și avenue Bougeaud. Domnul Felix Davey se muta din apartamentul pe care-l ocupa la numărul 8, etajul al patrulea. Iar domnul Dubreuil, expert de profesie, care făcuse un singur apartament din etajul al cincilea al aceleiași clădiri și din etajele corespunzătoare ale celor două clădiri alăturate, expedia în aceeași zi — simplă coincidență întrucît cei doi domni nu se cunoșteau — colecțiile sale de mobile pentru care atîția amatori străini îl vizitau zilnic.

Amănunt care fu remarcat în cartier dar de care nu se vorbi decît mai tîrziu : nici unul din cele douăsprezece camioane nu purta numele și adresa antreprenorului și nici unul dintre oamenii care le însoțeau nu intră în vorbă cu vecinii. Și lucrară atît de bine că la ora unsprezece totul era gata. Nu rămase nimic în afară de grămezile de hîrtii și de cîrpe care se lasă în astfel de împrejurări în ungherele încăperilor goale.

Domnul Felix Davey, tînăr elegant, îmbrăcat după moda cea mai rafinată, dar ținînd în mînă un baston a cărui greutate trăda bicepsul ieșit din comun al posesorului, merse liniștit și se așeză pe o bancă din aleea transversală care taie avenue du Bois în fața străzii Pergolèse. Lîngă el o femeie cu aspect de mic-burgheză citea ziarul în timp ce un băiețel se juca scormonind cu lopățica într-o grămadă de nisip.

La un moment dat Felix Davey îi zise femeii fără să întoarcă capul :

— Și Ganimard ?

— E plect de azi dimineață de la ora nouă.

— Unde ?

— La Prefectura de poliție.

— Singur ?

— Singur.

— Nici o veste azi-noapte ?
— Nici una.
— Cei din casă îţi acordă aceeaşi încredere ?
— Da. Îi fac doamnei Ganimard mici servicii şi ea îmi povesteşte tot ce face soţul ei... Am petrecut dimineaţa împreună.
— Bine. Pînă la noi dispoziţii vei continua să vii aici în fiecare zi la ora unsprezece.
Se ridică şi se duse la Pavilionul chinezesc, lîngă Poarta Dauphine, unde luă un dejun frugal, două ouă, legume şi fructe. După asta se înapoie în strada Crevaux şi-i spuse portăresei :
— Mă duc să arunc o privire pe sus şi vă înapoiez cheile.
Îşi termină inspecţia în încăperea care-i servea drept cabinet de lucru. Acolo, apucă de capătul unei ţevi de gaz care atîrna de-a lungul şemineului şi care se termina printr-un cot, scoase dopul de metal care o astupa, adaptă un mic aparat în formă de cornet şi fluieră.
Un şuierat uşor îi răspunse. Cu gura aproape de ţeavă murmură :
— Nimeni, Dubreuil ?
— Nimeni.
— Pot urca ?
— Da.
Puse dopul la loc zicîndu-şi :
„Pînă unde merge oare progresul ? Secolul nostru cunoaşte o mulţime de mici inveţii care într-adevăr fac viaţa mai fermecătoare şi mai pitorească. Şi atît de amuzantă !... mai ales cînd ştii să te joci cu viaţa, ca mine."
Învîrti unul din ornamentele de marmură ale şemineului. Placa de marmură se clinti şi oglinda de deasupra ei glisă pe nişte caneluri invizibile, dezvăluind o intrare largă unde începeau primele trepte ale unei scări construite chiar în corpul şemineului ; totul foarte curat, din fontă bine şlefuită şi cu plăci din porţelan alb.
Urcă. La etajul cinci, aceeaşi deschizătură deasupra şemineului. Domnul Dubreuil aştepta.
— La dumneata s-a terminat ?
— S-a terminat.
— S-a strîns totul ?

— În întregime.
— Şi personalul ?
— Nu mai sînt decît trei oameni de gardă.
— Să mergem acolo.

Ţinîndu-se unul după altul, urcară pe acelaşi drum pînă la etajul servitorilor şi ajunseră într-o mansardă unde se aflau trei indivizi, dintre care unul privea pe fereastră.

— Nimic nou ?
— Nimic, şefule.
— E linişte pe stradă ?
— Absolută.
— Încă zece minute şi plec definitiv... Veţi pleca şi voi. Pînă atunci la cea mai mică mişcare suspectă în stradă mă avertizaţi.
— Sînt tot timpul cu degetul pe soneria de alarmă, patroane.
— Dubreuil, le-ai recomandat băieţilor care ne-au mutat să nu se atingă de firele acestei sonerii ?
— Desigur, ea funcţionează de minune.
— Atunci sînt liniştit.

Cei doi domni coborîră pînă în apartamentul lui Félix Davey. Acesta, după ce aranjă la loc ornamentul de marmură, exclamă cu voioşie :

— Dubreuil, tare aş vrea să văd mutrele celor care vor descoperi toate aceste trucuri formidabile, sonerii de avertizare, reţele de fire electrice şi tuburi acustice, pasaje invizibile, lame de parchet care glisează, scări secrete... Un adevărat castel fermecat.
— Ce reclamă pentru Arsène Lupin !
— O reclamă de care mai bine ne-am lipsi. Păcat să părăseşti o asemenea instalaţie. Totul va trebui luat de la capăt, Dubreuil... şi după un model nou, desigur, căci nu trebuie niciodată să te repeţi. Dracu să-l ia pe Sholmes !
— Tot nu s-a întors Sholmes ?
— În ce fel ? Din Southampton are un singur pachebot, cel de miezul nopţii. Din Le Hâvre, un singur tren, cel de ora nouă dimineaţa care soseşte la unsprezece şi unsprezece. Din moment ce n-a prins pachebotul de miezul nopţii, şi e sigur că nu l-a prins, deoarece instrucţiu-

nile date căpitanului au fost categorice, el nu va putea fi în Franța decît astă-seară, *via* Newhaven și Dieppe.

— Dacă revine !

— Sholmes nu abandonează niciodată partida. Va reveni, însă prea tîrziu. Noi vom fi departe.

— Și domnișoara Destange ?

— Trebuie s-o întîlnesc peste o oră.

— La ea acasă ?

— O, nu. Ea nu se va înapoia acasă decît peste cîteva zile, după furtună... și atunci nu voi mai avea decît să mă ocup de ea. Dar dumneata Dubreuil, trebuie să te grăbești. Îmbarcarea tuturor coletelor va cere timp și prezența dumitale este necesară pe chei.

— Ești sigur că nu sîntem supravegheați ?

— De cine ? Nu mă temeam decît de Sholmes.

Dubreuil se retrase. Felix Davey făcu o ultimă inspecție, culese de pe jos două sau trei scrisori rupte, apoi zărind o bucată de cretă, desenă pe tapetul închis din sufragerie un chenar mare și scrise ca pe o placă comemorativă :

AICI A LOCUIT, TIMP DE CINCI ANI, LA ÎNCEPUTUL SEC. XX, ARSÈNE LUPIN, GENTLEMAN-SPĂRGĂTOR.

Această șotie păru să-i producă o vie satisfacție. O contemplă fluierînd ușor, foarte fericit și exclamă :

— Acum, cînd sînt în regulă cu istoricii generațiilor viitoare, s-o întindem. Grăbiți-vă maestre Sholmes, peste trei minute voi părăsi bîrlogul iar înfrîngerea dumneavoastră va fi totală... Încă două minute ! Mă faceți să aștept, maestre !... Încă un minut ! Nu veniți ? Atunci vă pot socoti căzut în dizgrație și-mi proclam încoronarea ! După care, o șterg. Adio, regat al lui Arsène Lupin, nu te voi mai vedea. Adio, cincizeci și cinci de camere ale celor șase apartamente peste care domneam ! Adio, cămăruța mea, austera mea cămăruță.

O sonerie curmă brusc accesul său de lirism, un zbîrnîit ascuțit, rapid și strident care se întrerupse de două ori fu reluat de două ori și încetă. Era soneria de alarmă.

Ce se întîmplase ? Ce primejdie neprevăzută ? Ganimard ? Nu...

Fu pe punctul de a se înapoia în birou și de a fugi. Mai întîi însă se îndreptă spre fereastră. În stradă nimeni.

Dușmanul intrase deja în casă ? Ascultă și avu impresia că distinge un freamăt confuz. Fără să mai ezite, alergă spre cabinetul de lucru și în timp ce trecea pragul, auzi zgomotul unei chei pe care cineva căuta s-o introducă în ușa vestibulului.

„Drace, murmură el, e chestie de timp. Casa poate că este împresurată... iar pe scara de serviciu, e imposibil ! Bine că e șemineul...

Apăsă cu putere pe ornament ; acesta nu se clinti. Făcu un efort mai puternic ; nici o mișcare.

În același moment avu impresia că ușa de jos se deschide și că se aud pași.

„Afurisită afacere, bombăni el, sînt pierdut dacă acest nenorocit de mecanism...“

Degetele i se încleștară pe ornament. Apăsă cu toată puterea. Nimic nu se clintea. Nimic ! Printr-un ghinion de necrezut, printr-o vrăjmășie a sorții cu adevărat înspăimîntătoare, mecanismul, care doar cu cîteva minute mai înainte funcționa, acum nu mai mergea.

Se înverșună, se enervă. Blocul de marmură rămînea inert, nemișcat. Blestemăție ! Era oare admisibil ca acest obstacol stupid să-i bareze drumul ? Zgîlțîi marmura, o izbi furios cu pumnii, bătu în ea, înjură...

— Ei bine, ce s-a întîmplat, domnule Lupin, este ceva care nu merge cum trebuie ?

Lupin se întoarse înspăimîntat. Herlock Sholmes se afla în fața lui !

Herlock Sholmes ! Îl privi clipind din ochi, jenat parcă de o viziune atroce. Herlock Sholmes la Paris ! Herlock Sholmes pe care-l expediase cu o zi mai înainte în Anglia ca pe un colet periculos și care se ridica acum în fața lui, victorios și liber ! Ah ! pentru ca acest miracol imposibil să se fi realizat, în ciuda voinței lui Arsène Lupin, era nevoie de o răsturnare a legilor naturii, de triumful a tot ce este mai ilogic și mai anormal ! Herlock Sholmes în fața lui !

Iar englezul pronunță ironic la rîndul său, plin de acea politețe disprețuitoare cu care îl șfichiuise de atîtea ori adversarul său :

— Domnule Lupin, vă anunț că începînd din această clipă nu mă voi mai gîndi niciodată la noaptea ce m-ați făcut s-o petrec în palatul baronului d'Hautrec, nici la pățaniile amicului meu Wilson, nici la răpirea mea cu automobilul sau la călătoria pe care tocmai am terminat-o, priponit din ordinul dumneavoastră, de o cușetă puțin confortabilă. Această clipă mă face să uit totul. Nu-mi mai amintesc de nimic. Sînt răsplătit. Sînt răsplătit împărătește.

Lupin tăcea. Englezul reluă :

— Nu sînteți de aceeași părere ?

Avea aerul că insistă ca și cum ar cere o consimțire, un fel de chitanță în ceea ce privește trecutul.

După un moment de reflecție, în timpul căruia englezul se simți pătruns, sfredelit pînă în adîncurile sufletului, Lupin declară :

— Presupun domnule, că actuala dumneavoastră comportare se sprijină pe motive serioase ?

— Extrem de serioase.

— Faptul că ați scăpat de supravegherea căpitanului și mateloților mei nu este decît un incident secundar în disputa noastră. Dar faptul că sînteți aici, în fața mea, înțelegeți, *singur* în fața lui Arsène Lupin, mă face să cred că revanșa este totală.

— Totală, domnule !

— Clădirea ?

— Împresurată.

— Cele două clădiri alăturate ?

— Împresurate.

— Apartamentul de deasupra ?

— Cele *trei* apartamente ale etajului cinci pe care le ocupa domnul Dubreuil, împresurate.

— Astfel că...

— Astfel că sînteți prins, domnule Lupin, definitiv prins.

Aceleași simțăminte care-l răscoliseră pe Sholmes în timpul promenadei în automobil, le încerca acum Lupin, aceeași furie concentrată, aceeași revoltă, dar și aceeași lealitate care îl făcu pînă la urmă să se încline în fața situației. Amîndoi, la fel de puternici trebuiau să accepte

în același mod înfrîngerea ca pe un rău trecător în fața căruia trebuie să te resemnezi.

— Sîntem chit, domnule, spuse Lupin răspicat.

Englezul păru încîntat de această mărturisire. Tăcură. Apoi Lupin reluă, stăpîn acum pe el și surîzător :

— Nu sînt supărat ! Devenea plictisitor să cîștig într-una. Nu trebuia decît să întind brațul ca să lovesc în plin. De data asta eu sînt în această situație. Atins, maestre !

Rîdea din toată inima.

— În sfîrșit, lumea se va amuza. Lupin este prins în capcană. Cum va ieși din ea ? În capcană !... Ce aventură... Ah ! maestre, vă datorez o emoție grea. Asta e viața !

Își apăsă tîmplele cu pumnii strînși ca și cînd și-ar fi ținut în frîu bucuria dezordonată care clocotea în el, cu gesturile unui copil care se distrează peste poate.

În fine, se apropie de englez :

— Și acum ce așteptați ?

— Ce aștept ?

— Da, Ganimard și oamenii lui sînt afară. De ce nu intră ?

— Eu l-am rugat să nu intre.

— Și el a consimțit ?

— I-am solicitat sprijinul numai cu condiția categorică de a se lăsa condus de mine. De altfel el crede că domnul Felix Davey nu este decît un complice de al lui Lupin.

— Atunci repet întrebarea sub o altă formă. De ce ați intrat singur ?

— Voiam mai întîi să vă vorbesc.

— Aaa ! vreți să-mi vorbiți ?

Această idee păru să-i placă în mod deosebit lui Lupin. Există situații cînd preferi vorbele acțiunilor.

— Domnule Sholmes, regret că nu am nici un fotoliu pe care să vi-l pot oferi. Lada asta veche, pe jumătate ruptă, vă convine ? Sau mai bine pervazul acestei ferestre ? Sînt convins că un pahar cu bere ar fi binevenit... Neagră sau blondă ? Dar așezați-vă, vă rog...

— Inutil. Să discutăm.

— Ascult.

— Voi fi scurt. Scopul şederii mele în Franţa nu era arestarea dumneavoastră. Dacă am fost pus în situaţia de a vă urmări am făcut-o pentru că nici un alt mijloc nu s-a ivit pentru a-mi atinge adevăratul scop.

— Care era ?

— Să regăsesc diamantul albastru !

— Diamantul albastru !

— Desigur, întrucît cel care a fost descoperit în flaconul consulului Bleichen nu era cel veritabil.

— Într-adevăr. Cel adevărat a fost expediat de Femeia blondă iar eu l-am copiat exact şi, dat fiind că atunci aveam nişte proiecte legate de celelalte bijuterii ale contesei, iar consulul Bleichen era deja suspect, susnumita Femeie blondă, pentru a nu fi bănuită la rîndul ei, a strecurat falsul diamant în bagajele numitului consul.

— Astfel că îl păstraţi pe cel veritabil.

— Bineînţeles.

— Acel diamant îmi trebuie.

— Imposibil. Regret din tot sufletul.

— I l-am promis contesei de Crozon. Îl voi avea.

— Cum să-l aveţi de vreme ce se află în posesia mea ?

— Îl voi avea tocmai *pentru că* se află în posesia dumneavoastră.

— Aşadar o să vi-l predau ?

— Da.

— De bună voie ?

— Vi-l cumpăr.

Lupin avu un acces de veselie.

— Sînteţi naiv. Trataţi asta ca pe o afacere.

— E o afacere.

— Şi ce-mi oferiţi ?

— Libertatea domnişoarei Destange.

— Libertatea ei ? Dar ştiu că nu se află în stare de arest.

— Îi voi furniza lui Ganimard indicaţiile necesare. Lipsită de protecţia dumneavoastră va fi prinsă şi ea.

Lupin izbucni din nou în rîs.

— Dragă domnule, îmi oferiţi ceea ce nu aveţi. Domnişoara Destange se află în siguranţă şi nu mă tem de nimic. Pretind altceva.

Englezul ezită, vizibil încurcat, un pic aprins la față. Apoi brusc, puse mîna pe umărul adversarului său :

— Și dacă v-aș propune... ?

— Libertatea mea ?

— Nu... dar, în fine pot să ies din această cameră să mă sfătuiesc cu Ganimard...

— Să mă lăsați să chibzuiesc ?

— Da.

— Ei, Doamne, și la ce ar servi ? Afurisitul de mecanism nu mai funcționează, spuse Lupin apăsînd enervat pe ciubucul de la șemineu.

Își înăbuși un strigăt de stupefacție : de astă dată, capriciul sorții, întoarcerea nesperată a șansei, blocul de marmură se clinti sub degetele sale !

Era salvarea, evadarea posibilă. În acest caz la ce bun să se supună condițiilor lui Sholmes ?

Se plimbă de la dreapta la stînga ca și cînd și-ar fi pregătit răspunsul. Apoi, la rîndul lui puse mîna pe umărul englezului :

— Totul e bine cîntărit, domnule Sholmes, prefer să-mi rezolv singur micile afaceri.

— Totuși...

— Nu, n-am nevoie de nimeni.

— Cînd Ganimard va pune mîna pe dumneavoastră, totul va fi terminat. N-o să vă lase.

— Cine știe !

— Bine, dar e o nebunie. Toate ieșirile sînt ocupate.

— Rămîne una.

— Care ?

— *Cea pe care o voi alege.*

— Vorbe ! Arestarea dumneavoastră poate fi considerată ca și efectuată.

— Nu este.

— Atunci ?

— Atunci păstrez diamantul albastru.

Sholmes își scoase ceasul.

— E trei fără zece. La trei fix îl chem pe Ganimard.

— Avem așadar zece minute de pălăvrăgeală la dispoziție. Să profităm de ele, domnule Sholmes și pentru

a-mi satisface curiozitatea care mă devoră, spuneţi-mi cum v-aţi procurat adresa şi numele lui Felix Davey ?

Supraveghindu-l mereu cu atenţie pe Lupin a cărui bună dispoziţie îl neliniştea, Sholmes se pretă cu plăcere la această mică explicaţie în care amorul său propriu avea de cîştigat şi răspunse prompt.

— Adresa dumneavoastră ? O am de la Femeia blondă.

— Clotilde !

— Chiar ea. Amintiţi-vă... ieri dimineaţă... cînd am vrut s-o răpesc cu maşina, ea i-a telefonat croitoresei.

— Într-adevăr.

— Ei bine, am înţeles mai tîrziu că acea croitoreasă eraţi dumneavoastră... Şi pe vapor, azi noapte, printr-un efort de memorie care este unul din lucrurile de care îmi va fi permis să mă simt mîndru, am reuşit să reconstitui ultimele două cifre ale numărului dumneavoastră de telefon... 73. Astfel că, fiind în posesia listei caselor „retuşate" de dumneavoastră mi-a fost uşor, chiar la sosirea mea în Paris, azi-dimineaţă la ora unsprezece, să caut şi să descopăr în cartea de telefon numărul şi adresa domnului Felix Davey. Numele şi adresa odată cunoscute, i-am cerut sprijinul lui Ganimard.

— Admirabil ! Clasa întîia ! Nu pot decît să mă înclin. Dar ceea ce nu pricep este că dumneavoastră aţi luat trenul din Le Hâvre. Cum aţi făcut de aţi evadat de pe *L'Hirondelle ?*

— N-am evadat.

— Totuşi...

— Dumneavoastră i-aţi ordonat căpitanului să nu oprească la Southampton decît la ora unu noaptea. Am fost debarcat la miezul nopţii. Am putut deci să iau pachebotul pentru Le Hâvre.

— Să mă fi trădat căpitanul ? Este inadmisibil.

— Nu v-a trădat.

— Atunci ?

— Ceasul lui.

— Ceasul ?

— Da, i-am dat ceasul cu o oră înainte.

— Cum ?

— Cum se dă un ceas înainte, întorcînd remontoarul. Discutam aşezaţi unul lîngă altul, eu îi povesteam istorii care-l interesau... Pe legea mea, n-a observat nimic.

— Bravo, treaba e nostimă, o reţin. Dar pendula care era agăţată de peretele cabinei ?

— A, cu pendula a fost mai dificil, căci aveam picioarele legate, dar matelotul care mă păzea în absenţa căpitanului a binevoit să dea un bobîrnac acelor.

— El ! Haida de ! A consimţit el ?

— O, el ignora importanţa actului său. I-am spus că trebuia cu orice preţ să prind primul tren pentru Londra şi... s-a lăsat convins...

— Prin intermediul...

— Prin intermediul unui mic cadou... pe care, de altfel, acest excelent om avea intenţia să vi-l predea în mod leal.

— Ce fel de cadou ?

— Aproape nimic.

— Totuşi ?

— Diamantul albastru.

— Diamantul albastru !

— Da, cel fals, cel pe care l-aţi înlocuit cu diamantul contesei şi pe care aceasta mi l-a încredinţat...

Avu loc o explozie de rîs, neaşteptat şi tumultuos. Lupin se prăpădea de rîs cu lacrimi în ochi.

— Doamne, ce nostimadă ! Diamantul ! Diamantul cel fals în mîinile matelotului ! Şi ceasul căpitanului ! Şi acele pendulei !

Niciodată Sholmes nu simţise lupta aşa de violentă între el şi Lupin. Cu instinctul său prodigios descifra sub această veselie excesivă, o concentrare a gîndirii, ca o reculegere a tuturor facultăţilor.

Puţin cîte puţin Lupin se apropiase. Englezul se dădu înapoi şi neglijent strecură degetul în buzunarul hainei.

— E ora trei, domnule Lupin.

— Deja trei ? Ce păcat ! Ne distram atît de bine !...

— Aştept răspunsul dumneavoastră.

— Răspunsul meu ? Doamne cît sînteţi de pretenţios ! Atunci, acesta e sfîrşitul partidei pe care o jucăm. Iar ca mizã, libertatea mea !

— Sau diamantul albastru.

— Fie... Jucați primul. Ce faceți ?

— Eu atac regele, zise Sholmes trăgînd un foc de revolver.

— Iar eu *iau piesa,* ripostă Lupin repezindu-i englezului un pumn.

Sholmes trăsese în aer pentru a-l chema pe Ganimard a cărui intervenție îi părea urgentă. Însă pumnul lui Arsène Lupin nimeri drept în stomacul lui Sholmes care păli și se împletici. Dintr-un salt Lupin fu la șemineu și placa de marmoră începu să se urnească... Prea tîrziu ! Ușa se deschise.

— Predă-te, Lupin ! Dacă nu...

Ganimard, postat fără îndoială mai aproape decît crezuse Lupin, Ganimard era acolo, cu revolverul ațintit asupra lui. Iar în urma lui Ganimard zece oameni, douăzeci de oameni, care se îngrămădeau, vlăjgani solizi și fără scrupule ; l-ar fi răpus ca pe un cîine la cel mai mic semn de rezistență.

El făcu un gest foarte calm.

— Jos labele ! Mă predau.

Și își încrucișă mîinile pe piept.

Uluire generală... În încăperea lipsită de mobilier și tapiserii, cuvintele lui Arsène Lupin se prelungeau ca un ecou. „Mă predau !“ Cuvinte de necrezut. Se așteptau ca acesta să dispară prin vreo trapă sau ca o bucată de zid să se prăbușească și să-l sustragă încă o dată din fața agresorilor. Și el se preda !

Ganimard înaintă și, foarte emoționat, cu toată gravitatea pe care o cere un astfel de act, încet, pusa mîna pe adversarul său și avu infinita plăcere să pronunțe :

— Te arestez, Lupin.

— Brr, tremură Lupin, mă impresionezi, dragă Ganimard. Ce mutră lugubră ! S-ar spune că vorbești la înmormîntarea unui prieten. Hai, lasă aerul acesta de înmormîntare.

— Te arestez !

— Și asta te dă gata ? În numele legii — al cărui executor fidel este — Ganimard, inspector principal, îl arestează pe nelegiuitul Lupin. Moment istoric, de a cărui importanță vă dați seama... Și este pentru a doua

oară că un asemenea act are loc. Bravo Ganimard, vei ajunge departe în carieră !

Şi îşi oferi încheieturile mîinilor, cătuşelor de oţel.

Fu un eveniment care se săvîrşi cu oarecare solemnitate. În ciuda brutalităţii lor obişnuite şi a străşniciei resentimentelor lor faţă de Lupin, agenţii acţionau cu rezervă, miraţi că le este permis să atingă această fiinţă intangibilă.

— Sărmanul meu Lupin, suspină prizonierul, ce-ar spune prietenii din nobilul foburg dacă te-ar vedea umilit în halul acesta !

Îşi îndepărtă mîinile cu un efort progresiv şi continuu al tuturor muşchilor. Venele tîmplelor i se umflară. Verigile lanţului îi pătrunseră în carne.

— Acum, zise.

Lanţul sări, sfărîmat.

— Un altul, prietene, ăsta nu-i bun de nimic.

I se puseră două. El aprobă.

— Perfect ! Nici o precauţie nu e de prisos cu mine.

Apoi, numărînd agenţii :

— Cîţi sînteţi, prieteni ? Douăzeci şi cinci ? Treizeci ? E prea mult. Nu-i nimic de făcut. Ah ! de-aţi fi numai cincisprezece !

Avea într-adevăr farmec, farmecul unui mare actor care-şi joacă rolul din instinct şi cu vervă, cu impertinenţă şi uşurinţă. Sholmes îl privea aşa cum priveşti un spectacol bun căruia ştii să-i apreciezi toate frumuseţile şi toate nuanţele. Şi avu într-adevăr această impresie stranie că lupta era egală între cei treizeci de oameni pe de o parte, susţinuţi de întregul aparat formidabil al justiţiei, şi această fiinţă singură, dezarmată şi înlănţuită, pe de altă parte. Cele două părţi se echilibrau.

— Ei bine, maestre, îi zise Lupin, iată-vă opera desăvîrşită. Datorită dumneavoastră Lupin va putrezi pe paiele umede ale celulelor. Mărturisiţi că nu aveţi conştiinţa pe deplin liniştită şi că vă rod remuşcările.

Fără voia lui englezul ridică din umeri avînd aerul că spune : „Nu depindea decît de dumneavoastră".

— Niciodată ! Niciodată ! strigă Lupin. Să vă înapoiez diamantul albastru ? A, nu. M-a costat pînă acum prea

multă ostenealâ. Îl păstrez. Cînd voi avea onoarea să vă fac prima vizită la Londra, luna viitoare, desigur, vă voi expune motivele... Doar o să fiţi la Londra luna viitoare ? Preferaţi Viena, Saint-Petersburg ?

Tresări. În încăpere se auzi o sonerie. Nu era soneria de alarmă ci apelul telefonului ale cărui fire duceau în birou, între cele două ferestre, iar aparatul nu fusese ridicat.

Telefonul. Ah ! Cine trebuia aşadar să mai cadă în cursa pe care o întindea un destin groaznic ? Arsène Lupin făcu un gest furios către aparat ca şi cum ar fi vrut să-l spargă, să-l sfărîme în bucăţi şi prin asta să înăbuşe vocea misterioasă care voia să-i vorbească. Ganimard însă, ridică receptorul şi se aplecă :

— Alo ?... alo ? numărul 648.73... da, aici este.

Rapid, cu autoritate, Sholmes îl îndepărtă, apucă cele două piese şi puse batista pe microfon pentru a-şi înăbuşi vocea.

În acel moment ridică ochii spre Lupin. Privirea pe care o schimbară dovedi că acelaşi gînd îi izbise pe amîndoi şi intuiseră pînă în ultimele consecinţe această ipoteză posibilă, probabilă, aproape sigură : la celălalt capăt al firului era Femeia blondă. Ea credea că-i telefonează lui Felix Davey sau mai degrabă lui Maxime Bermond şi tocmai lui Sholmes trebuia să se destăinuiască !

Englezul scandă :

— Alo ?... alo ?...

Un moment de linişte, apoi Sholmes :

— Da, eu sînt, Maxime.

Drama începea să se contureze cu o precizie tragică. Lupin, neînduplecatul şi batjocoritorul Lupin nici nu se gîndea să-şi ascundă neliniştea şi, palid la faţă, făcea sforţări să audă, să ghicească. Iar Sholmes continua, răspunzîndu-i vocii misterioase :

— Alo ?... alo ?... da, totul e terminat şi tocmai mă pregăteam să te întîlnesc aşa cum stabilisem. Unde ? Acolo unde eşti. Îţi închipui doar că nu în altă parte...

El ezită, căutîndu-şi cuvintele, apoi se opri. Era limpede că încerca s-o interogheze pe faţă fără să fie nevoit să vorbească şi că habar nu avea unde se afla aceasta.

În plus, prezența lui Ganimard părea să-l jeneze... Ah! dacă prin cine știe ce minune s-ar putea tăia firul acestei convorbiri diabolice! Lupin o dorea cu toată puterea lui, cu toți nervii încordați.

Sholmes pronunță :

— Alo ?... alo ?... Mă auzi ? Eu nu prea... foarte slab... abia dacă disting... Mă asculți ?... Ei bine, uite... socotind... e preferabil să te întorci acasă... Ce pericol ? Nici unul... Doar el se află în Anglia ! Am primit o depeșă de la Southampton care-mi confirmă sosirea lui.

Ce ironie în aceste cuvinte ! Sholmes le articulă cu o bună dispoziție inexprimabilă. Adăugă :

— Așadar nu pierde vremea, draga mea, vin să te văd.

Agață receptorul.

— Domnule Ganimard, o să vă cer trei oameni.

— Pentru Femeia blondă, nu ?

— Da.

— Știți unde se află ?

— Da.

— Drace ! frumoasă captură. Cu Lupin... ziua e completă. Folenfant, adu doi oameni și însoțește-l pe domnul.

Englezul se îndepărtă urmat de cei trei agenți.

Se terminase. Femeia blondă, la rîndul ei va cădea în mîinile lui Sholmes. Datorită admirabilei sale încăpățînări, datorită complicității unor întîmplări fericite, bătălia se termina victorios pentru el, iar pentru Lupin cu un dezastru ireparabil.

— Domnule Sholmes.

Englezul se opri.

— Ce s-a întîmplat, domnule Lupin ?

Lupin părea profund zdruncinat după această ultimă lovitură. Pe frunte îi apăruseră cute. Era obosit și abătut. Totuși, printr-o tresărire de energie se redresă. Trecînd peste toate, vioi, degajat, exclamă :

— Trebuie să recunoașteți că soarta se înverșunează împotriva mea. Adineauri m-a împiedicat să evadez prin acest șemineu și m-a dat în mîinile dumneavoastră. De data asta se servește de telefon că să v-o dăruiască pe Femeia blondă. Mă înclin în fața ordinelor ei.

— Prin urmare ?

— Prin urmare sînt gata să reiau negocierile.

Sholmes îl luă deoparte pe inspector şi-i solicită pe un ton care de altfel nu admitea nici o replică, să schimbe cîteva cuvinte cu Lupin. Apoi reveni la acesta. Supremă convorbire ! O începu cu un ton sec şi nervos.

— Ce doriţi ?

— Libertatea domnişoarei Destange.

— Cunoaşteţi preţul ?

— Da.

— Şi-l acceptaţi ?

— Vă accept toate condiţiile.

— A ! făcu englezul, mirat... dar... aţi refuzat... pentru dumneavoastră...

— Era vorba de mine, domnule Sholmes. Acum este în joc o femeie, femeia pe care o iubesc. În Franţa, vedeţi dumneavoastră, avem idei foarte deosebite asupra acestor lucruri. Şi nu procedez astfel pentru că mă numesc Arsène Lupin... Din contra !

Spuse acestea foarte calm. Sholmes avu o imperceptibilă înclinare a capului şi murmură :

— Atunci, diamantul albastru ?

— Luaţi bastonul meu de acolo din colţul şemineului. Apăsaţi cu o mînă pe măciulie şi cu cealaltă răsuciţi inelul de fier de la celălalt capăt.

Sholmes luă bastonul, răsuci inelul şi tot răsucindu-l observă că măciulia se deşuruba. În interiorul acestei măciulii se afla un bulgăre de sacîz. În acest bulgăre era diamantul.

Îl examină. Era diamantul albastru.

— Domnişoara Destange este liberă, domnule Lupin.

— Liberă în viitor ca şi în prezent. Nu are de ce se teme de dumneavoastră ?

— De nimeni.

— Orice s-ar întîmpla ?

— Orice s-ar întîmpla. Nu-i cunosc nici numele, nici adresa.

— Mulţumesc. Şi la revedere. Căci ne vom revedea, nu-i aşa domnule Sholmes ?

— Nu mă-ndoiesc.

Între englez și Ganimard avu loc o explicație destul de agitată pe care Sholmes o tăie scurt, cu anume brutalitate.

— Regret foarte mult, domnule Ganimard, că nu pot fi de loc de părer[illegible] dumneavoastră. Dar n-am timp să vă conving. Pes[illegible]plec în Anglia.

— Totuși... [illegible] blondă ?

— Nu cunosc această persoană.

— Doar acum o clipă...

— Asta e situația. Vi l-am predat pe Lupin. Iată aici și diamantul albastru... veți avea plăcerea să-l înapoiați personal contesei de Crozon. Mi se pare că nu aveți de ce să vă plîngeți.

— Dar Femeia blondă ?

— Găsiți-o.

Își înfundă pălăria pe cap și plecă repede ca unul care nu are obiceiul să zăbovească după ce afacerile s-au încheiat.

— Călătorie plăcută, maestre, strigă Lupin. Și vă rog să credeți că nu voi uita niciodată relațiile cordiale pe care le-am întreținut. Salutări domnului Wilson.

Nu obținu nici un răspuns și rînji :

— Asta se cheamă s-o ștergi englezește. Ah ! Acest domn insular nu dovedește acea curtoazie de elită prin care ne distingem noi. Gîndește-te puțin, Ganimard, cum ar fi ieșit un francez în împrejurări asemănătoare ! Cu ce subtilități politicoase și-ar fi mascat triumful !... Dumnezeule, dar ce faci Ganimard ? A, bun, o percheziție ! Dar nu mai există nimic, bietul meu prieten, nici măcar o hîrtie. Arhivele mele se află la loc sigur.

— Cine știe ! Cine știe !

Lupin se resemnă. Ținut de doi inspectori, înconjurat de toți ceilalți, asistă răbdător la diverse operații. Peste douăzeci de minute suspină :

— Hai Ganimard, nu mai termini odată !

— Ești așadar foarte grăbit ?

— Sînt grăbit ! O întîlnire urgentă.

— La închisoare ?
— Nu. În oraş.
— Nu zău ! Şi la ce oră ?
— La ora două.
— Acum e trei.
— Tocmai, voi întîrzia dar nu nimic, cu toate că nu-mi place să întîrzii.
— Îmi mai dai cinci minute.
— Nici unul în plus.
— Foarte amabil... mă voi strădui...
— Nu vorbi atîta... Şi acest dulap ? Dar e gol !
— Totuşi, iată nişte scrisori.
— Facturi vechi !
— Nu, un pachet legat cu o panglicuţă.
— O panglicuţă roză ? O, Ganimard, n-o dezlega, pentru Dumnezeu !
— E vorba de o femeie ?
— Da.
— O femeie de lume.
— De cea mai bună.
— Numele ei ?
— Doamna Ganimard.
— Foarte nostim ! foarte nostim ! făcu inspectorul înţepat.

În acest timp oamenii trimişi în celelalte încăperi anunţară că percheziţiile nu aduseseră nici un rezultat. Lupin începu să rîdă :

— Nu zău, speraţi cumva să descoperiţi lista prietenilor mei sau dovada relaţiilor mele cu împăratul Germaniei ? Ceea ce trebuia căutat sînt micile mistere ale acestui apartament. Astfel această ţeavă de gaz este un tub acustic. Şemineul conţine o scară. Peretele e scobit. Şi păienjenişul de sonerii ! Uite Ganimard, apasă pe butonul acesta.

Ganimard ascultă.

— Nu auzi nimic ? îl întrebă Lupin.
— Nu.
— Nici eu. Totuşi l-ai avertizat pe comandantul parcului meu aerostatic să pregătească dirijabilul care ne va ridica pe toţi în aer.

— Haide, zise Ganimard, care-şi terminase inspecţia, gata cu prostiile, să mergem !

Făcu cîţiva paşi. Oamenii îl urmară.

Lupin nu se clintea nici cu un pas. Gardienii îl îmbrînciră. Degeaba.

— Ei bine, zise Ganimard, refuzi să mergi ?

— Nicidecum.

— În acest caz...

— Asta depinde.

— De ce ?

— De locul unde mă veţi conduce.

— La închisoare bineînţeles.

— Atunci nu merg. N-am ce face la închisoare.

— Eşti nebun ?

— N-am avut onoarea să te previn că am o întîlnire urgentă ?

— Lupin !

— Cum Ganimard, Femeia blondă aşteaptă vizita mea şi dumneata mă crezi atît de mojic s-o las să se frămînte ? Ar fi nedemn pentru un om binecrescut.

— Ascultă Lupin, spuse inspectorul pe care acest persiflaj începea să-l irite, am avut pentru dumneata nişte atenţii exagerate. Dar mai sînt şi limite. Urmează-mă !

— Imposibil. Am o întîlnire şi mă voi duce acolo.

— Pentru ultima dată ?

— Im-po-si-bil.

Ganimard făcu un semn. Doi oameni îl ridicară pe Lupin pe braţe. Îl lăsară însă numaidecît cu un geamăt de durere. Cu amîndouă mîinile Lupin le înfipsese în carne, două ace lungi.

Turbaţi de furie, ceilalţi se năpustiră asupra lui. Acum ura lor nu mai cunoştea margini, ardeau de neràbdare să-şi răzbune camarazii şi să se răzbune ei înşişi pentru atîtea afronturi. Îl loviră, îl plesniră care mai de care. O lovitură mai puternică îi atinse tîmpla. Căzu.

— Dacă-l omorîţi, o să aveţi de-a face cu mine, mîrîi Ganimard furios.

Se aplecă gata să-i dea îngrijiri. Dar, după ce constată că respiră normal, le dădu ordin să-l ia de cap şi de picioare, în timp ce el însuşi îl susţinea de şale.

— Păşiţi cu grijă !... fără să-l zgîlţîiţi... Ah ! brutele, mi l-ar fi ucis. Ei Lupin, cum merge ?

Lupin deschise ochii. Bolborosi :

— Nu prea grozav, Ganimard... i-ai lăsat să mă facă zob.

— E din vina dumitale, ce dracu... cu încăpăţînarea dumitale ! răspunse Ganimard dezolat. Dar nu te doare ?

Ajungeau pe palier. Lupin gemu :

— Ganimard... ascensorul... Or să-mi frîngă oasele...

— Bună idee, excelentă, aprobă Ganimard. De altfel scara e aşa de strîmtă... n-ar fi cu putinţă...

Chemară ascensorul. Lupin fu instalat pe scaun cu toate precauţiile. Ganimard luă loc alături şi le spuse oamenilor :

— Coborîţi în acelaşi timp cu noi. Mă aşteptaţi în faţa lojei portăresei. E clar ? Trase de uşă. Dar n-apucase s-o-nchidă bine că se auziră strigăte. Deodată, ascensorul se ridică brusc, ca un balon căruia i s-a tăiat cablul. Răsună un hohot de rîs sardonic.

— Dumnezeii şi... urlă Ganimard, căutînd frenetic în întuneric butonul de coborîre. Şi cum nu-l găsea strigă :

— La al cincilea ! Păziţi uşa de la al cincilea !

Patru cîte patru agenţii se năpustiră pe scări. Se produse însă un fapt straniu : ascensorul păru că străpunge plafonul ultimului etaj, apăru deodată la etajul superior, cel al personalului şi se opri. Trei oameni, care pîndeau, deschiseră uşa. Doi dintre ei îl domoliră pe Ganimard care, stingherit în mişcări, ameţit, nici nu se gîndea să se apere. Al treilea îl luă pe Lupin.

— Te-am prevenit, Ganimard... răpirea în balon... şi... datorită dumitale. Altă dată să fii mai puţin compătimitor. Şi mai ales nu uita că Arsène Lupin nu se lasă lovit şi cotonogit fără motive serioase. Adio...

Cabina era acum închisă la loc şi ascensorul cu Ganimard, expediat către etajele inferioare. Totul era execut atît de rapid că bătrînul poliţai îi ajunse din urmă pe agenţi aproape de loja portăresei.

Fără să-şi spună un cuvînt traversară curtea în mare grabă şi urcară pe scara de serviciu, singurul mijloc de

,unge la etajul personalului, unde se produsese evadarea.

Un culoar lung, cu multe cotituri, mărginit de cămăruțe numerotate, ducea către o ușă pe care o găsiră deschisă. De partea cealaltă a acestei uși, și prin urmare într-o altă clădire, se făcea un alt culoar la fel de cotit și mărginit de camere asemănătoare. La capăt o scară de serviciu. Ganimard o coborî, traversă o curte, un vestibul și ieși într-o stradă, strada Picot. Atunci înțelese: cele două clădiri erau lipite una de alta iar fațadele lor dădeau în două străzi, nu perpendiculare, ci paralele, așezate la o distanță de vreo șaizeci de metri una de alta.

Intră în loja portăresei și arătîndu-i legitimația o întrebă:

— Au trecut adineauri pe aici patru oameni?

— Da, servitorii de la etajele patru și cinci cu doi prieteni.

— Cine locuiește la aceste etaje?

— Domnii Fauvel și verii lor, Provost... S-au mutat astăzi. Nu rămăseseră decît doi servitori. Tocmai au plecat.

„Ah! gîndi Ganimard care se prăbuși pe canapeaua din lojă, ce lovitură frumoasă am ratat. Toată banda era încartiruită aici."

Patruzeci de minute mai tîrziu doi domni coborau dintr-o trăsură la Gara de Nord și se îndreptau grăbit spre rapidul de Calais, urmați de un hamal care le ducea valizele.

Unul din ei avea brațul într-o eșarfă iar chipul său palid nu dădea impresia unei sănătăți înfloritoare. Celălalt părea bucuros.

— În galop Wilson, nu trebuie să scăpăm trenul. Ah, Wilson, nu voi uita niciodată aceste zece zile.

— Nici eu.

— O, ce bătălii frumoase!

— Superbe.

— Doar ici colo, cîteva mici necazuri.

— Într-adevăr mici.

— Și în final, triumf pe toată linia! Lupin arestat! Diamantul albastru recucerit!

— Braţul meu zdrobit !

— Cînd e vorba de asemenea satisfacţii, ce importanţă mai are un braţ zdrobit ?

— Mai ales al meu.

— Ei, da ! Aminteşte-ţi, Wilson, chiar în momentul cînd erai la farmacie şi sufereai ca un erou, am descoperit firul care m-a călăuzit în beznă.

— Ce şansă fericită !

Uşile se închideau.

— Poftiţi în vagoane ! Să ne grăbim domnilor !

Hamalul urcă treptele unui compartiment gol şi puse valizele în plasă în timp ce Sholmes îl ajuta pe nefericitul Wilson.

— Dar ce ai Wilson, nu mai urci odată ? Mai cu nerv, bătrîne camarad...

— Nu nervul îmi lipseşte.

— Dar de ce ?

— Nu am decît o mînă disponibilă.

— Ei asta-i ! exclamă voios Sholmes... Ia te uită ce poveşti... S-ar crede că numai tu eşti în starea asta. Dar ciungii ? Ciungii adevăraţi ? Hei, ce zici ? Nu-i cine ştie ce nenorocire.

Îi întinse hamalului o piesă de cincizeci de centime.

— Bine, prietene. Ţine pentru dumneata.

— Mulţumesc, domnule Sholmes.

Englezul ridică ochii : Arsène Lupin.

— Dumneavoastră !?... dumneavoastră !?... bîlbîi el, aiurit.

Wilson, la rîndul său, îngînă fluturîndu-şi unica-i mînă cu gesturile unuia care demonstrează un fapt :

— Dumneavoastră ! Dumneavoastră ! Dar aţi fost arestat ! Sholmes mi-a spus-o. Cînd v-a părăsit, Ganimard şi treizeci de agenţi erau în jurul dumneavoastră !

Lupin îşi încrucişă braţele indignat :

— Cum ! aţi fost în stare să credeţi că vă voi lăsa să plecaţi fără să-mi iau rămas bun ? După excelentele raporturi de amiciţie pe care n-am încetat niciodată să le avem unii faţă de alţii ! Ar fi fost o incorectitudine strigătoare la cer. Drept cine mă luaţi ?

Trenul şuieră.

— În fine, vă iert. Dar aveți ce vă trebuie ? Tutun, chibrituri... Da ?... Și ziarele de seară ? Veți găsi în ele detalii asupra arestării mele, ultima dumneavoastră ispravă, maestre. Și acum, la revedere și încîntat că v-am cunoscut... cu adevărat încîntat. Iar dacă veți avea nevoie de mine voi fi foarte fericit...

Sări pe peron și închise ușa.

— Adio, făcu el încă o dată fluturîndu-și batista. Adio... o să vă scriu... Dumneavoastră la fel, nu ? Și brațul dumneavoastră zdrobit, domnule Wilson ? Aștept noutăți de la amîndoi... Cîte o carte poștală din cînd în cînd... Ca adresă : Lupin, Paris... E suficient. Nu-i nevoie s-o timbrați... Adio... Pe curînd.

Al doilea episod

LAMPA EBRAICĂ

I

Herlock Sholmes şi Wilson erau aşezaţi de o parte şi de alta a marelui şemineu, cu picioarele întinse spre focul îmbietor.

Pipa lui Sholmes, scurtă, cu inel de argint, se stinse. O goli de scrum, o umplu din nou, o aprinse, îşi strînse pe genunchi pulpanele halatului şi începu să pufăie, străduindu-se să lanseze spre tavan rotocoale de fum.

Wilson îl privea. Îl privea aşa cum cîinele încolăcit pe covor îşi priveşte stăpînul, cu ochii rotunzi, fără să clipească şi fără altă speranţă decît aceea de a reproduce gestul stăpînului. Va întrerupe stăpînul tăcerea? Îi va dezvălui, oare, secretul reveriei sale de acum şi-i va permite accesul în regatul meditaţiei unde se părea că lui Wilson intrarea îi era interzisă?

Sholmes tăcea.

Wilson riscă:

— Trăim vremuri liniştite. Nu ne pică în mînă nici o afacere.

Sholmes tăcea înainte, mocnind, dar rotocoalele sale de fum erau din ce în ce mai reuşite şi oricare altul în locul lui Wilson ar fi observat că el trăia satisfacţia adîncă pe care ne-o oferă aceste mărunte succese ale amorului propriu în ceasurile cînd capul este complet lipsit de gînduri.

Descurajat, Wilson se ridică şi se apropie de fereastră.

Strada se întindea deprimant între faţadele posomorîte ale caselor, sub un cer negru, din care cădea cu furie o ploaie urîtă. Trecu o cabrioletă, apoi alta. Wilson le notă numerele în carnet. Nu se ştie niciodată...

— Ia te uită, se înveseli el, poştaşul.

Omul intră condus de servitor.

— Două recomandate, domnule,... dacă vreți să semnați...

Sholmes semnă de primire, îl însoți pe om pînă la ușă, și se întoarse desfăcînd unul din plicuri.

„Arăți grozav de încîntat", notă Wilson peste o clipă.

— Scrisoarea aceasta conține o propunere foarte interesantă. Tu, care doreai o afacere, uite aici una. Citește...

Wilson citi :

„Domnule,

Solicit prin prezenta sprijinul experienței dumneavoastră. Am fost victima unui furt important, și cercetările efectuate pînă acum par să nu fi dus la nici un rezultat.

Vă trimit, tot prin poștă, cîteva ziare care vă vor edifica asupra acestei afaceri. Dacă acceptați să vă ocupați de ea, locuința mea vă stă la dispoziție și vă rog să completați pe cecul alăturat, semnat de mine, suma pe care o doriți pentru cheltuielile de deplasare.

Vă rog să aveți amabilitatea de a-mi telegrafia răspunsul dumneavoastră și fiți încredințat, domnule, de înalta considerație ce v-o port.

Baron Victor d'Imblevalle
str. Murillo 18"

— He, he, făcu Sholmes, iată o veste grozavă... un mic voiaj la Paris, pe legea mea, de ce nu ? De la faimosul meu duel cu Arsène Lupin n-am mai avut ocazia să mă întorc acolo Nu mi-ar displăcea să văd capitala lumii în condiții ceva mai liniștite.

Rupse cecul în patru bucăți și în timp ce Wilson, al cărui braț nu-și recîștigase vechea suplețe, profera împotriva Parisului cuvinte amare, deschise al doilea plic.

Numaidecît îi scăpă un gest ce vădea iritare, o cută îi brăzdă fruntea pe toată durata lecturii și, mototolind hîrtia, o făcu ghemotoc și o azvîrli cu violență pe parchet.

— Ce ? Ce s-a întîmplat ? strigă Wilson înspăimîntat.

Culese ghemotocul și citi cu stupoare crescîndă :

„Dragă Maestre,

Cunoașteți admirația pe care o am pentru dumneavoastră și interesul ce-l port renumelui dumneavoastră. Ei bine, credeți-mă, n-ar trebui de loc să vă ocupați de afacerea în care vi se solicită concursul. Intervenția dumneavoastră ar pricinui mult rău, toate eforturile n-ar duce decît la un rezultat jalnic, și ați fi obligat să faceți în mod public dovada propriului dumneavoastră eșec.

Dorind extrem de mult să vă scutesc de o asemenea umilire, vă conjur, în numele prieteniei ce ne unește, să rămîneți liniștit, acasă, la gura sobei.

Salutări domnului Wilson, iar pentru dumneavoastră, dragă Maestre, un respectuos omagiu din partea devotatului dumneavoastră.

Arsène Lupin"

— Arséne Lupin, repeta Wilson încurcat...

Sholmes începu să lovească cu pumnii în masă :

— Ah ! iar începe să mă plictisească, animalul ăsta ! Își bate joc de mine ca de un copil ! Dovada publică a eșecului meu ! Nu eu l-am constrîns să înapoieze diamantul albastru ?

— Îi e frică, insinuă Wilson.

— Vorbești prostii ! Lui Arsène Lupin nu-i este niciodată frică, iar dovada e că mă provoacă.

— Dar de unde a aflat de scrisoarea pe care ne-a trimis-o baronul d'Imblevalle ?

— De unde vrei să știu ? Îmi pui niște întrebări stupide, dragul meu !

— Mă gîndeam... îmi imaginam...

— Ce ? Că sînt vrăjitor ?

— Nu, dar te-am văzut făcînd atîtea minuni !

— Nimeni nu face minuni... și, bineînțeles, nici eu. Eu cuget, deduc, trag concluzii, nu ghicesc. Numai imbecilii ghicesc.

Wilson luă atitudinea modestă a unui cîine bătut și, ca să nu fie un imbecil, se străduí să nu ghicească de loc pentru ce Sholmes măsura camera cu pași mari, enervat. Însă, după ce Sholmes îl sună pe servitor și-i porunci să-i pregătească valiza, Wilsor se crezu în drept, întrucît acum

exista un fapt material, să cugete, să deducă și să conchidă că maestrul pleca în călătorie.

Aceeași operațiune mintală îi permise să afirme ca unul care nu se teme de eroare :

— Herlock, pleci la Paris.

— Se poate.

— Și te duci acolo mai mult pentru a răspunde provocării lui Lupin decît pentru a-l ajuta pe baronul d'Imblevalle.

— Se poate.

— Herlock, te însoțesc.

— Ah ! ah ! bătrîne, strigă Sholmes întrerupîndu-și plimbarea, nu-ți este așadar teamă că și brațul tău stîng ar putea avea soarta celui drept ?

— Ce mi se poate întîmpla ? Vei fi acolo.

— Bravo, ești curajos ! Vom merge să-i arătăm acestui domn că probabil a greșit aruncîndu-ne mănușa cu atîta obrăznicie. Repede Wilson, luăm primul tren.

— Fără să așteptăm jurnalele pe care ni le trimite baronul ?

— La ce bun ?

— Să expediez o telegramă ?

— Inutil. Arsène Lupin ar afla de sosirea mea. Nu țin la așa ceva. De data asta, Wilson, trebuie să jucăm prudent.

După-amiază cei doi prieteni se îmbarcară la Dover. Traversarea fu excelentă. În rapidul Calais-Paris, Sholmes trase un pui de somn strașnic, în timp ce Wilson făcea de gardă la ușa compartimentului și medita, privind în gol.

Sholmes se trezi fericit și dispus. Perspectiva unui nou duel cu Lupin îl încînta, și își freca mîinile cu aerul satisfăcut al omului care se pregătește să guste bucurii nenumărate.

— În fine, ne vom dezmorți, exclamă Wilson.

Și își frecă mîinile cu același aer satisfăcut.

În gară, Sholmes luă pledurile și, urmat de Wilson, care ducea valizele — fiecare cu încărcătura lui — dădu tichetele și ieși repede.

— Frumos timp, Wilson. Ce soare ! Parisul ne primește în sărbătoare.

— Ce mulțime !

— Cu atît mai bine, Wilson. Nu riscăm să fim remarcați. Nimeni nu ne va recunoaște în mijlocul unei asemenea mulțimi.

— Domnul Sholmes, nu ?

Acesta se opri puțin zăpăcit. Cine dracu putea să-l cheme astfel pe nume ? !

Lîngă el apăruse o femeie, o fată tînără a cărei ținută simplă îi sublinia silueta distinsă, dar a cărei figură drăguță avea o expresie neliniștită și dureroasă.

Ea repetă :

— Sînteți, într-adevăr, domnul Sholmes ?

Cum el tăcea, atît datorită încurcăturii în care se afla, cît și unei deprinderi de prudență, fata reluă pentru a treia oară :

— Am onoarea să vorbesc cu domnul Sholmes în persoană ?

— Ce doriți ? spuse acesta destul de ursuz, crezînd că e vorba de o coincidență dubioasă.

— Ascultați-mă, domnule, e foarte grav, știu că vă duceți în strada Murillo.

— Ce spuneți ?

— Știu... știu... în strada Murillo... la numărul 18. Ei bine, nu trebuie, nu, nu trebuie să mergeți acolo... vă asigur că veți regreta. Dacă vă spun asta nu înseamnă că am vreun interes acolo. O fac din rațiune, din conștiință.

El încercă s-o îndepărteze dar ea insistă :

— Oh ! vă rog, nu vă încăpățînați... Ah ! dacă aș ști cum să vă conving ! Uitați-vă la mine, priviți în ochii mei... sînt sinceri, ei spun adevărul.

Își oferi pătimaș ochii, acei ochi frumoși, gravi și limpezi în care părea că se oglindește însuși sufletul ei. Wilson clătină din cap :

— Domnișoara are un aer foarte sincer.

— Așa e, imploră ea, trebuie să aveți încredere...

— Eu am încredere, domnișoară, replică Wilson.

— O, cît sînt de fericită ! Și prietenul dumneavoastră, nu ? O simt... sînt sigură ! Ce fericire ! Totul se va aranja ! Ah, ce idee bună am avut !... Uitați-vă, domnule, peste douăzeci de minute aveți un tren pentru Calais... Ei bine,

luaţi-l... Repede... Urmaţi-mă, peronul este aproape, aveţi timp...

Încerca să-i tragă după ea. Sholmes o apucă de braţ şi cu o voce pe care se străduia s-o facă să sune cît mai blînd :

— Scuzaţi-mă, domnişoară, că nu pot fi de acord cu dorinţa dumneavoastră, eu nu abandonez niciodată o obligaţie pe care mi-o iau.

— Vă rog... vă implor... ah, dacă aţi putea înţelege !

Sholmes trecu mai departe şi se îndepărtă rapid.

Wilson îi zise fetei :

— Aveţi încredere... el va reuşi s-o scoată la capăt... nu s-a întîmplat să fi eşuat vreodată...

Şi, alergînd, îl ajunse din urmă pe Sholmes.

HERLOCK SHOLMES — ARSÈNE LUPIN

Aceste cuvinte care se detaşau cu litere mari, negre, îi izbiră de la primii paşi. Se apropiară : era o procesiune de oameni-sandwich care mergeau unul în spatele celuilalt purtînd în mînă bastoane grele, ferecate, cu care loveau trotuarul în cadenţă, avînd pe spate afişe enorme pe care se putea citi :

„MECIUL HERLOCK-SHOLMES—ARSÈNE LUPIN. SOSIREA CAMPIONULUI ENGLEZ. MARELE DETECTIV ATACĂ MISTERUL DIN STR. MURILLO. CITIŢI AMĂNUNTE ÎN L'ÉCHO DE FRANCE".

Wilson clătină din cap :

— Ca să vezi, Herlock, şi noi care eram mîndri că lucrăm incognito ! Nu m-ar mira dacă garda republicană ne-ar aştepta în strada Murillo, şi dacă acolo ar avea loc o recepţie oficială cu toasturi şi şampanie.

— Cînd îţi pui în gînd să fii spiritual, faci cît doi, Wilson, scrîşni Sholmes.

Se îndreptă către unul din acei oameni cu intenţia vădită de a-l apuca în mîinile lui puternice şi de a-l face ţăndări, atît pe el cît şi pancarta. Între timp, mulţimea se îngrămădea în jurul afişelor. Se făceau glume şi se rîdea.

Stăpînindu-şi accesul de furie, îi zise omului :

— Cînd ai fost angajat ?
— Azi-dimineață.
— Și cînd ți-ai început plimbarea ?
— Acum o oră.
— Și afișele erau pregătite ?
— A, sigur că da... Cînd am venit azi-dimineață la agenție, ele se aflau acolo.

Așadar, Arsène Lupin prevăzuse că el, Sholmes, va accepta bătălia. Mai mult, scrisoarea trimisă de Lupin dovedea că el dorea această bătălie, și că planul lui era de a se măsura încă o dată cu rivalul său. Pentru ce ? Ce motiv îl împingea să reînceapă lupta ?

Herlock avu un moment de ezitare. Însemna că Lupin era într-adevăr sigur de victorie dacă dovedea atîta insolență, și oare nu cădea în cursă alergînd la primul apel ?

— Haide Wilson ! Birjar, strada Murillo 18, strigă el, simțind cum i se trezește energia.

Și cu vinele umflate, cu pumnii strînși, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un meci de box, sări într-o trăsură.

Strada Murillo este mărginită de palate luxoase, ale căror fațade posterioare dau spre parcul Monceau. Printre acestea, unul dintre cele mai frumoase se ridică la numărul 18, iar baronul d'Imblevalle, care locuiește acolo împreună cu soția și copiii, l-a mobilat în modul cel mai somptuos, ca un artist și ca un milionar. În față se întinde o curte de onoare, mărginită în stînga și-n dreapta de clădiri anexe. În spate, arborii unei grădini își amestecă ramurile cu arborii din parc.

După ce sunară, cei doi englezi traversară curtea și fură primiți de un valet stilat care-i conduse într-un salonaș situat într-o altă aripă.

Se așezară și inspectară dintr-o privire rapidă obiectele de preț care umpleau încăperea.

— Drăguțe lucruri, murmură Wilson, sînt alese cu gust și fantezie... S-ar putea deduce că cei care au avut răgazul să descopere aceste obiecte sînt niște oameni destul de în vîrstă... la cincizeci de ani, poate...

Nu termină. Ușa se deschise și domnul d'Imblevalle intră urmat de soția sa.

Contrar deducțiilor lui Wilson erau amîndoi tineri, eleganți, foarte sprinteni și vorbăreți. Amîndoi le mulțumiră cu căldură.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat ! Sîntem aproape bucuroși de necazul care ni s-a întîmplat de vreme ce ne procură plăcerea...

„Cum știu francezii ăștia să te-ncînte !“ se gîndi Wilson, pe care nu-l speriau observațiile adînci.

— Dar timpul este prețios, exclamă baronul... al dumneavoastră mai ales, domnule Sholmes. Deci, să intrăm în subiect ! Ce părere aveți de afacerea asta ? Sperați s-o terminați cu bine ?

— Ca s-o termin cu bine ar trebui mai întîi s-o cunosc.

— N-o cunoașteți ?

— Nu. Și vă rog să-mi explicați totul în amănunțime fără să omiteți nimic. Despre ce este vorba ?

— Despre un furt.

— Cînd a avut loc ?

— Sîmbăta trecută, răspunse baronul, în noaptea de sîmbătă spre duminică.

— Deci sînt șase zile de atunci. Spuneți mai departe.

— Trebuie să vă spun mai întîi că soția mea și cu mine, deși ne conformăm genului de viață pe care-l pretinde societatea noastră, ieșim puțin. Educația copiilor, cîteva recepții și înfrumusețarea interiorului, iată existența noastră, și toate serile, sau aproape toate, se scurg aici, în această încăpere, care este budoarul soției mele și în care noi am adunat cîteva obiecte de artă. Așadar, sîmbăta trecută, în jurul orei unsprezece, am stins lumina electrică și ne-am retras ca de obicei în camera noastră.

— Unde se află această cameră ?

— Alături, ușa pe care o vedeți. A doua zi, adică duminică, m-am sculat devreme. Deoarece Suzanne, soția mea, dormea încă, am trecut în acest budoar cît mai încet posibil ca să n-o trezesc. Mare mi-a fost mirarea cînd am constatat că fereastra era deschisă, deoarece seara o lăsasem închisă !

— Un servitor...

— Dimineața nu intră nimeni aici înainte de a fi sunat. De altfel întotdeauna, ca măsură de precauție, închid cu zăvorul această ușă care dă în anticameră. Deci fereastra

fusese deschisă din afară. Ca dovadă, al doilea ochi de geam din dreapta, de lîngă cremonă, fusese decupat.

— Și fereastra ?

— Fereastra, după cum vă puteți da seama, dă spre o mică terasă înconjurată de un balcon de piatră. De la primul etaj, unde ne aflăm, puteți vedea grădina care se întinde în spatele palatului și grilajul care o separă de parcul Monceau. Cu siguranță că hoțul a venit prin parcul Monceau, a escaladat grilajul cu ajutorul unei scări și s-a urcat pe terasă.

— Cu siguranță, spuneți ?

— De fiecare parte a grilajului s-au găsit urme lăsate de scară, și aceleași urme se aflau și în dreptul terasei. În fine, pe balcon erau două zgîrieturi ușoare, evident locul unde fusese sprijinită scara.

— Parcul Monceau nu este închis noaptea ?

— Ba da, dar în orice caz la numărul 14 se află o clădire în construcție. E ușor să intri pe acolo.

Herlock Sholmes meditä cîteva momente apoi reluă :

— Să revenim la furt. S-ar fi comis așadar în încăperea unde ne aflăm ?

— Da. Între această Fecioară din secolul al XII-lea și acest tabernacol din argint cizelat se afla o mică lampă ebraică. A dispărut.

— Asta e tot ?

— Tot.

— Aha, și ce numiți dumneavoastră o lampă ebraică ?

— Sînt niște lămpi de aramă care se foloseau odinioară, formate dintr-o tijă și un recipient în care se punea uleiul. Din recipient porneau două sau trei ciocuri pentru fețile.

— În fond, obiecte fără prea mare valoare.

— Într-adevăr, fără prea mare valoare. Dar aceasta conținea o ascunzătoare în care noi aveam obiceiul să punem o splendidă bijuterie veche, o himeră din aur, încrustată cu rubine și smaralde, foarte prețioase.

— Pentru ce acest obicei ?

— Sincer să fiu, n-aș putea spune de ce. Poate din plăcerea de a folosi o ascunzătoare de acest gen.

— N-o cunoștea nimeni ?

— Nimeni.

— În afară de hoţ, evident, obiectă Sholmes. Altfel nu şi-ar fi dat osteneala să fure lampa ebraică.

— Evident. Dar cum putea s-o cunoască de vreme ce chiar noi am descoperit din întîmplare mecanismul secret al lămpii ?

— Tot din întîmplare putea să-l descopere şi altcineva... un servitor... cineva de-al casei... Dar să continuăm. Justiţia a fost prevenită ?

— Desigur. Judecătorul de instrucţie a făcut cercetări. Acelaşi lucru l-au făcut şi ziariştii marilor cotidiene. Dar aşa cum v-am scris, se pare că problema n-are nici cea mai mică şansă de a fi rezolvată.

Sholmes se ridică, se îndreptă spre fereastră, examină ochiul de geam, terasa, balconul, studie cu lupa zgîrieturile de pe zid şi-l rugă pe domnul d'Imblevalle să-l conducă în grădină.

Afară Sholmes se aşeză foarte simplu pe un fotoliu de răchită şi privi acoperişul casei cu un ochi visător. Apoi deodată se duse la cele două lădiţe de lemn cu care fuseseră acoperite, pentru a păstra intacte urmele lăsate în dreptul terasei de scară. Dădu la o parte lădiţele, îngenunche pe pămînt şi cu fundul în sus şi cu nasul la douăzeci de centimetri de pămînt, examină, făcu măsurători. Repetă operaţia de-a lungul grilajului, dar mai sumară.

Terminase.

Amîndoi se înapoiară în budoar unde îi aştepta doamna d'Imblevalle.

Sholmes mai tăcu o vreme, apoi pronunţă aceste cuvinte :

— Chiar de la începutul istorisirii dumneavoastră, domnule baron, am fost frapat de latura uluitor de simplă a loviturii. Pui o scară, tai un ochi de geam, alegi un obiect şi te duci. Nu, lucrurile nu se petrec chiar aşa de uşor. Aici totul e prea clar, prea simplu.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta ?

— Vreau să spun că furtul lămpii ebraice a fost comis sub îndrumarea directă a lui Arsène Lupin...

— Arsène Lupin ! exclamă baronul.

— Dar a fost comis fără ca el să fie de față, fără ca nimeni să intre în acest palat. Probabil că un servitor a coborît pe terasă de la mansardă, de-a lungul unui jgheab pe care l-am observat din grădină.

— Și care sînt dovezile ?...

— Arsène Lupin n-ar fi ieșit din acest budoar cu mîinile goale.

— Cu mîinile goale ! Și lampa ?

— Furtul lămpii nu l-ar fi împiedicat să ia și această tabacheră împodobită cu diamante, sau acest colier de vechi opale. Îi trebuiau numai două gesturi în plus. Dacă nu le-a făcut înseamnă că nu le-a văzut.

— Atunci ce este cu urmele descoperite ?

— Comedie ! Înscenare pentru a îndepărta bănuielile !

— Și zgîrieturile de pe balustradă ?

— Fals ! Au fost făcute cu glaspapir. Uitați-vă la bucățelele de glaspapir pe care le-am culeș.

— Dar urmele lăsate de scară ?

— Gogoși ! Examinați aceste două urme dreptunghiulare din dreptul terasei și pe cele de lîngă grilaj. Forma lor este asemănătoare dar dacă aici sînt paralele, dincolo nu mai sînt. Măsurați distanța dintre cele două urme : ea diferă în cele două locuri. În dreptul terasei este de 23 centimetri, la grilaj este de 28 centimetri.

— Și ce concluzie trageți de aici ?

— De aici trag concluzia că întrucît forma lor este identică, cele patru urme au fost făcute cu ajutorul aceleiași bucăți de lemn tăiată în așa fel încît să semene cu piciorul unei scări.

— Cel mai bun argument ar fi chiar bucata de lemn.

— Iat-o, zise Sholmes, am găsit-o în grădină sub ghiveciul unui laur.

Baronul se înclină. Nu trecuseră nici patruzeci de minute de cînd englezul trecuse pragul acestei case, și nu mai rămînea nimic din ceea ce se crezuse pînă aci, pe baza acelorași dovezi. Realitatea, o altă realitate, începea să se profileze pe o bază mult mai solidă, pe raționamentul unui Herlock Sholmes.

— Acuzația pe care o lansați împotriva personalului nostru este foarte gravă, domnule, zise baronul. Servi-

torii noştri sînt vechi slujitori ai familiei, şi nici unul dintre ei nu este capabil să ne înşele încrederea.

— Dacă e aşa, atunci cum vă explicaţi această scrisoare, care mi-a parvenit chiar în ziua şi cu aceeaşi poştă cu cea pe care mi-aţi scris-o dumneavoastră ?

Îi întinse baronului scrisoarea pe care i-o adresase Arsène Lupin.

Doamna d'Imblevalle rămase stupefiată.

— Arsène Lupin... cum de a ştiut ?

— N-aţi vorbit nimănui de scrisoare ?

— Nimănui, spuse baronul, ideea ne-a venit cu o seară mai înainte, la masă.

— În faţa servitorilor ?

— Nu se aflau acolo decît cei doi copii ai noştri. Ba nu, Sophie şi Henriette nu mai erau la masă, nu-i aşa Suzanne ?

Doamna d'Imblevalle se gîndi şi afirmă :

— Într-adevăr, ieşiseră cu domnişoara.

— Domnişoara ? întrebă Sholmes.

— Guvernanta, domnişoara Alice Demun.

— Această persoană nu ia mesele cu dumneavoastră ?

— Nu, i se servesc separat, în camera ei.

Wilson avu o idee :

— Scrisoarea trimisă prietenului meu Herlock Sholmes a fost pusă la poştă.

— Firește.

— Cine a dus-o ?

— Dominique, valetul meu, care mă slujeşte de douăzeci de ani. Orice cercetare în această direcţie n-ar fi decît pierdere de timp.

— Nu pierzi niciodată timpul cînd cercetezi, zise Wilson sentenţios.

Prima anchetă se terminase. Sholmes ceru permisiunea să se retragă.

O oră mai tîrziu, la cină, le văzu pe Sophie şi pe Henriette — două fetiţe drăguţe de opt şi şase ani. Se vorbi puţin. Sholmes răspunse amabilităţilor baronului şi soţiei sale cu un aer atît de rebarbativ, încît aceştia se hotărîră

să tacă. Se servi cafeaua. Sholmes şi-o bău pe a sa şi se ridică.

În acel moment intră un servitor care aducea un mesaj telefonic adresat lui. Îl deschise şi citi :

„Vă transmit admiraţia mea entuziastă. Rezultatele obţinute într-un timp atît de scurt sînt ameţitoare. Sînt uluit.

Arsène Lupin"

Sholmes avu un gest de iritare. Îi arătă depeşa baronului.

— Începeţi să credeţi, domnule, că pereţii dumneavoastră au ochi şi urechi ?

— Nu mai înţeleg nimic, murmură domnul d'Imblevalle năucit.

— Nici eu. Dar ceea ce înţeleg este că aici nu se face nici o mişcare care să nu fie observată de *el*. Nici un cuvînt nu se pronunţă fără ca *el* să-l audă.

În seara aceea Wilson se culcă avînd conştiinţa împăcată a unuia care şi-a îndeplinit datoria şi nu are altceva mai bun de făcut decît să doarmă. Astfel adormi foarte repede, şi avu un vis frumos, în care se făcea că el singur îl urmărea pe Arsène Lupin şi se pregătea să-l aresteze cu propria lui mînă, iar senzaţia acestei urmăriri era atît de clară încît se trezi.

Cineva se foia pe lîngă patul său... Puse mîna pe revolver :

— Încă un gest, Lupin, şi trag !

— Drace ! Ce faci, bătrîne ?

— Cum ! Dumneata eşti Sholmes ? Ai nevoie de mine ?

— Am nevoie de ochii tăi. Scoală-te.

Îl duse la fereastră.

— Priveşte... în partea cealaltă a grilajului...

— În parc ?

— Da, nu vezi nimic ?

— Nu văd nimic.

— Ba da, vezi ceva.

— A, într-adevăr, o umbră... chiar două...

— Nu-i aşa ? În faţa grilajului... uite, se mişcă. Să nu pierdem timpul.

Pe dibuite, ținîndu-se de rampă, coborîră scara și ajunseră într-o încăpere care dădea pe peronul grădinii. Prin geamul ușii zăriră cele două siluete în același loc.

— Curios, zise Sholmes, mi se pare că aud zgomot în casă.

— În casă ? Imposibil, toată lumea doarme.

— Ascultă totuși...

În acest moment un șuierat ușor se auzi dinspre grilaj și ei observară o lumină vagă care părea să vină din casă.

— Imblevalle trebuie să fi aprins lumina. Camera lor se află deasupra noastră.

Un al doilea șuierat și mai discret...

— Nu înțeleg, nu înțeleg, spuse Sholmes agasat.

— Nici eu, mărturisi Wilson.

Sholmes răsuci cheia în broască, trase zăvorul și împinse încet batanta.

Un al treilea șuierat puțin mai tare decît ultimul și altfel modulat. Deasupra lor zgomotul se accentuă, se precipită.

— S-ar crede mai degrabă că vine de pe terasa budoarului, șopti Sholmes.

Scoase capul prin deschizătură dar numaidecît se retrase înăbușindu-și o înjurătură. Wilson privi la rîndul său. Foarte aproape de ei, lîngă zid, se ridica o scară sprijinită de balconul terasei.

— Ei drăcie ! făcu Sholmes, e cineva în budoar. Asta se auzea. Repede, să ridicăm scara.

În clipa aceea însă o formă alunecă de sus, scara fu ridicată și omul care o ducea alergă în goană spre grilaj, în locul unde-l așteptau complicii. Dintr-un salt Sholmes și Wilson fură pe urmele lui. Îl ajunseră cînd acesta punea scara pe grilaj. Din partea cealaltă răsunară deodată două focuri de revolver.

— Rănit ? strigă Sholmes.

— Nu, răspunse Wilson.

Acesta îl prinse pe om de mijloc și încercă să-l imobilizeze. Dar omul se întoarse, îl apucă cu o mînă și cu cealaltă îi înfipse cuțitul în piept. Wilson scoase un suspin, se clătină și căzu.

— Blestem ! urlă Sholmes, dacă mi l-au ucis fac moarte de om !

Îl întinse pe Wilson pe iarbă şi se năpusti spre scară. Prea tîrziu... omul o escaladase şi, primit de complici, fugea printre tufişuri.

— Wilson, Wilson, nu e cine ştie ce, nu ! O simplă zgîrietură.

Uşile palatului se deschiseră brusc. Primul, ajunse domnul d'Imblevalle, apoi nişte servitori cu făclii.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat, strigă baronul, domnul Wilson e rănit ?

— Nimic, o simplă zgîrietură, repetă Sholmes încercînd să se sugestioneze.

Sîngele curgea din abundenţă şi faţa lui Wilson era lividă.

Douăzeci de minute mai tîrziu, doctorul constată că vîrful cuţitului se oprise la patru milimetri de inimă.

— La patru milimetri de inimă ! Wilson ăsta a avut totdeauna noroc, conchise Sholmes, invidios.

— Noroc... halal noroc... bombăni doctorul.

— Păi cu constituţia lui robustă va scăpa...

— După zece săptămîni de pat şi două luni de convalescenţă.

— Nu mai mult ?

— Nu, dacă nu survin complicaţii.

— Ei drăcie, vreţi să aibă şi complicaţii ? !

Sholmes se duse după baron în budoar. De data aceasta misteriosul vizitator nu mai dovedise aceeaşi discreţie. Şterpelise, fără ruşine, tabachera împodobită cu diamante, colierul de opale şi în general tot ce putea să intre în buzunarul unui hoţ care se respectă.

Fereastra era încă deschisă, unul din ochiuri fusese decupat cu grijă şi în zori o anchetă sumară, stabilind că scara fusese luată de la clădirea în construcţie, determină calea urmată de hoţ.

— Pe scurt, zise domnul d'Imblevalle, cu o anumită ironie, este repetiţia exactă a furtului lămpii ebraice.

— Da, dacă acceptăm prima versiune adoptată de justiţie.

— Aşadar, încă n-o adoptaţi ? Acest al doilea furt nu zdruncină opinia dumneavoastră asupra primului ?

— O confirmă, domnule.

— De necrezut ! Aveţi dovada irefutabilă că agresiunea de azi-noapte a fost comisă de cineva din afară, şi persistaţi în a susţine că lampa ebraică a fost sustrasă de cineva din anturajul nostru !

— De către cineva care locuieşte în această casă.

— Atunci cum vă explicaţi ?...

— Nu-mi explic nimic, domnule, eu constat două fapte care nu au unul cu celălalt decît raporturi de aparenţă ; eu le judec izolat şi caut linia care le uneşte.

Convingerea lui părea atît de profundă, felul său de a acţiona, bazat pe motive atît de puternice, încît baronul se înclină.

— Fie. Să mergem să anunţăm comisarul...

— Cu nici un preţ ! se opuse cu energie englezul, cu nici un preţ ! Nu înţeleg să mă adresez acestor oameni decît atunci cînd am nevoie de ei.

— Totuşi, focurile de armă ?

— Nu contează.

— Prietenul dumneavoastră ?

— Prietenul meu este doar rănit... Convingeţi-l pe doctor să tacă. În ceea ce priveşte justiţia, răspund eu de tot.

Două zile se scurseră fără incidente, în care Sholmes îşi continuă misiunea cu o grijă minuţioasă şi cu un orgoliu exasperat de amintirea acelei agresiuni îndrăzneţe, efectuată sub ochii lui, în ciuda prezenţei sale şi fără ca el s-o poată zădărnici. Scotoci neobosit palatul şi grădina, se întreţinu cu servitorii, zăbovi îndelung la bucătărie şi în grajd. Şi cu toate că nu obţinu nici un indiciu care să-l lămurească, nu-şi pierdu curajul.

„Voi afla, chiar aici voi afla. Acum nu e vorba ca în cazul Femeii blonde, de a merge la întîmplare şi de a atinge pe căi neştiute un scop pe care nu-l cunoşteam. De data asta sînt chiar pe cîmpul de bătălie. Inamicul nu mai este doar insesizabilul şi invizibilul Lupin, ci complicele lui în carne şi oase care trăieşte şi se mişcă în această casă. Dacă aflu cel mai mic detaliu m-am şi lămurit."

Acel detaliu din care urma să tragă asemenea concluzii şi cu o îndemînare atît de prodigioasă încît afacerea lămpii ebraice să poată fi considerată ca una din cele în care

geniul lui de polițist strălucise în modul cel mai triumfător, ei bine, acel detaliu i l-a furnizat întîmplarea.

În după-amiaza celei de a treia zi, pe cînd intra într-o încăpere situată deasupra budoarului, și care servea ca sală de studiu pentru copii, o găsi pe Henriette, cea mai mică dintre surori. Își căuta foarfecele.

— Tu știi, îi zise ea lui Sholmes că și eu pot să fac hîrtii ca aceea pe care ai primit-o tu alaltăieri seară ?

— Alaltăieri seară ?

— Da, la sfîrșitul cinei. Ai primit o hîrtie cu benzi deasupra... știi tu, o telegramă... ei bine, și eu pot să fac la fel...

Apoi ieși. Pentru oricare altul aceste cuvinte n-ar fi însemnat decît insignifianta reflecție a unui copil, și chiar Sholmes le ascultă distrat și își continuă inspecția. Numaidecît însă, alergă după fetiță, a cărei ultimă frază îl izbise. O ajunse din urmă și-i zise :

— Așadar știi și tu să lipești benzi pe hîrtie ?

Henriette, foarte mîndră declară :

— Cum să nu, decupez cuvinte și le lipesc.

— Și cine te-a învățat acest joc ?

— Domnișoara... guvernanta mea... am văzut-o că face la fel. Scoate cuvinte din ziare și le lipește.

— Și ce face cu ele ?

— Telegrame, scrisori, pe care le trimite.

Herlock Sholmes se înapoie în sala de studii peste măsură de intrigat de această confidență, căutînd să scoată din ea toate deducțiile posibile.

Pe șemineu se afla un teanc de ziare. Le desfăcu și văzu într-adevăr grupe de litere sau rînduri care lipseau, decupate regulat și cu îngrijire. Dar îi fu suficient să citească cuvintele care precedau sau care urmau ca să constate că cele lipsă fuseseră decupate, evident, de Henriette.

Se putea totuși ca în teancul de ziare să existe unul din care să fi decupat chiar domnișoara. Dar cum să descopere acest lucru ?

Mașinal, Herlock răsfoi cărțile de școală orînduite pe masă, apoi altele care erau așezate pe rafturile unui dulap. Și deodată scoase o exclamație de bucurie. În colțul dulapului, sub niște caiete vechi, îngrămădite, găsise un

album pentru copii, un fel de alfabet ilustrat, iar pe una din paginile acestui album zărise un loc gol.

Verifică. Era nomenclatura zilelor săptămînii. Luni, marți, miercuri etc. Cuvîntul sîmbătă lipsea. Or, furtul lămpii ebraice avusese loc într-o noapte de sîmbătă.

Herlock simți acea strîngere de inimă care îi prevestea totdeauna în modul cel mai clar că atinsese chiar nodul unei intrigi. Această presimțire a adevărului, această emoție a certitudinii nu îl înșela niciodată.

Febril și încrezător se grăbi să răsfoiască albumul. Puțin mai departe îl aștepta o altă surpriză.

Era o pagină formată din majuscule urmată de un șir de cifre.

Nouă din aceste litere și trei cifre fuseseră detașate cu grijă. Sholmes le notă în carnet în ordinea pe care o ocupau, și obținu următorul rezultat :

CDEHNOPRZ-237

„Drace, murmură el, la prima vedere toate acestea nu înseamnă mare lucru."

Se putea oare ca amestecînd literele să se formeze unul, două sau trei cuvinte complete ?

Sholmes încercă în zadar.

O singură soluție i se impunea și aceea îi revenea mereu sub vîrful creionului. În cele din urmă i se păru verosimilă, atît pentru că aceasta corespundea logicii faptelor cît și pentru că se acorda cu împrejurările generale.

Dat fiind că în paginile de album literele alfabetului nu se repetau, era probabil, chiar sigur, că se găsea în fața unor cuvinte incomplete și că aceste cuvinte fuseseră completate cu litere împrumutate din alte pagini. În aceste condiții, negreșit, enigma se punea altfel :

REPOND. Z-CH. 237

Primul cuvînt era clar : *repondez* [1], un E lipsind pentru că litera E deja întrebuințată nu mai era disponibilă.

[1] Răspundeți (fr.)

Cît privește cel de al doilea cuvînt neterminat, acesta forma, indubitabil, împreună cu cifra 237, adresa pe care o dădea expeditorul destinatarului scrisorii. I se recomanda să fixeze mai întîi ziua de sîmbătă și să caute un răspuns la adresa CH. 237.

Sau CH.237 era o formulă de post-restant, sau literele CH făceau parte dintr-un cuvînt incomplet. Herlock frunzări albumul : în paginile următoare nu mai făcu nici o altă descoperire. Trebuia așadar, pînă la o nouă descoperire, să rețină explicația găsită.

— E amuzant, nu-i așa ?

Henriette revenise. El răspunse :

— Da, e amuzant. Dar nu mai ai și alte hîrtii ? Sau chiar cuvinte deja.decupate pe care să le pot lipi ?

— Hîrtii ?... nu... Și apoi domnișoara ar fi nemulțumită...

— Domnișoara ?

— Da, m-a și certat.

— Pentru ce ?

— Pentru că v-am spus niște lucruri... și ea zice că niciodată nu trebuie să vorbești ceva despre cei pe care îi iubești.

— Desigur, ai perfectă dreptate.

Henriette păru încîntată de aprobare, atît de încîntată că scoase dintr-un buzunar al rochiței cîteva petice, trei nasturi, două bucăți de zahăr și o bucată de hîrtie pe care i-o întinse lui Sholmes.

— Uite, ți-o dau totuși.

Era un număr de automobil, nr. 279.

— De unde ai numărul ăsta ?

— A căzut din portmoneul domnișoarei.

— Cînd ?

— Duminică la slujbă, în timp ce scotea banii pentru colectă.

— Perfect. Și acum să te învăț ce să faci ca să nu te mai mustre. Să nu-i spui domnișoarei că m-ai văzut.

Sholmes se duse să-l caute pe domnul d'Imblevalle, și-l interogă clar cu privire la domnișoara.

Baronul avu o tresărire.

— Alice Demun ! La ce vă gîndiți ?... E imposibil.

— De cînd se află în serviciul dumneavoastră ?

— Numai de un an, dar nu cunosc o persoană mai liniştită ca ea şi în care să am atîta încredere.

— Cum se face că nu am zărit-o pînă acum ?

— A lipsit două zile.

— Şi acum ?

— De cum s-a întors s-a instalat la căpătîiul prietenului dumneavoastră. Are toate calităţile unei infirmiere... blîndă... prevenitoare... Domnul Wilson pare încîntat de ea.

— Aha, făcu Sholmes, care-l neglijase complet pe bătrînul camarad.

Reflectă şi se interesă apoi :

— Duminică a ieşit ?

— Da.

Baronul îşi chemă soţia şi o întrebă. Aceasta răspunse :

— Domnişoara a ieşit ca de obicei pentru a merge la slujba de la ora unsprezece împreună cu copiii.

— Dar mai înainte ?

— Mai înainte ? Nu... sau mai degrabă... dar eram atît de tulburată de acest furt !... totuşi îmi amintesc că mi-a cerut permisiunea de a ieşi duminică dimineaţa pentru a-şi vedea o verişoară în trecere prin Paris, cred. Dar presupun că n-o bănuiţi ?...

— Nu, desigur... Totuşi aş dori s-o văd.

Urcă pînă în camera lui Wilson. O femeie în veşminte de infirmieră, cu o rochie lungă din pînză gri, era aplecată asupra bolnavului şi-i dădea de băut. Cînd se întoarse, Sholmes o recunoscu pe tînăra care-l abordase în faţa Gării de Nord.

Între ei nu avu loc nici cea mai mică explicaţie. Alice Demun surîse blînd, cu ochii ei încîntători şi gravi, de loc tulburată. Englezul vru să-i vorbească, articulă cîteva silabe şi tăcu. Atunci ea îşi reluă munca, se mişcă liniştită sub privirea mirată a lui Sholmes, mută flacoanele, înfăşură şi desfăşură benzile de tifon şi din nou îi adresă surîsul ei deschis.

Englezul se răsuci pe călcîie, coborî, zări în curte maşina domnului d'Imblevalle, se instală în ea şi o porni spre Lavallois, la garajul a cărui adresă era indicată pe tăbliţa ce i-o dase fetiţa. Şoferul Duprêt, cel care condu-

sese nr. 8279 în dimineața zilei de duminică, nefiind acolo, trimise mașina înapoi și așteptă pînă la ora pauzei.

Șoferul Duprêt istorisi că într-adevăr luase o femeie prin împrejurimile parcului Monceau, o tînără în negru, cu o voaletă deasă, și care părea foarte agitată.

— Ducea cumva un pachet ?

— Da, un pachet destul de lung.

— Și unde ai dus-o ?

— În strada Ternes, colț cu piața Saint Ferdinand. A rămas acolo circa zece minute după care am dus-o înapoi în parcul Monceau.

— Ai recunoaște casa din strada Ternes ?

— Bineînțeles ! Să vă conduc acolo ?

— Numaidecît. Dar du-mă mai întîi în Quai des Orfèvres numărul 36.

La Prefectura de Poliție avu norocul să-l întîlnească imediat pe inspectorul principal Ganimard.

— Domnule Ganimard, sînteți liber ?

— Dacă e vorba de Lupin, nu.

— E vorba de Lupin.

— Atunci nu mă mișc.

— Cum ! Renunțați ?...

— Renunț la un lucru imposibil. Sînt sătul pînă în gît de o luptă inegală din care sînt sigur că rămînem cu buzele umflate. E un lucru laș, absurd, cum vreți să-i ziceți... puțin îmi pasă ! Lupin e mai puternic decît noi. Prin urmare nu trebuie decît să ne dăm bătuți.

— Eu nu mă dau bătut.

— O să vă răpună pe dumneavoastră ca și pe alții.

— Bine, dar e un spectacol care nu se poate să nu vă facă plăcere.

— O, e adevărat, recunoscu Ganimard cu sinceritate, și dacă tot vi se pare că n-ați încasat destul, să mergem.

Se urcară în mașină. Din ordinul lor șoferul opri cu puțin înainte de casă, de partea cealaltă a străzii, în fața terasei unei mici cafenele unde se așezară între niște lauri și niște tufe de salbă-moale. Începea să se însereze.

— Băiete, ceva de scris, ceru Sholmes.

Scrise și-l chemă pe cel care-l servise :

— Du scrisoarea asta portarului clădirii din față. Cred că e cel cu șapcă, care fumează la intrare.

Portarul veni și, după ce Ganimard își declină calitatea de inspector principal, Sholmes îl întrebă dacă duminică dimineața nu venise o tînără femeie în negru.

— În negru ? Da, în jurul orei nouă, era cea care urcă la etajul doi.

— O vezi adesea ?

— Nu, dar de cîtva timp mai des... în ultimele două săptămîni aproape în fiecare zi.

— Și de duminică încoace ?

— Doar o singură dată... fără să mai socotim ziua de azi.

— Cum ! A venit și azi ?

— Este acolo.

— Acum ?

— Da, de vreo zece minute. Mașina o așteaptă în piața Saint-Ferdinand ca de obicei. Am întîlnit-o la ușă.

— Și cine este locatarul de la doi ?

— Sînt doi : o modistă, domnișoara Langeais, și un domn care a închiriat două camere mobilate sub numele de Bresson.

— De ce spui „sub numele" ?

— E o idee a mea că acest nume e de împrumut. Soția mea îi face menajul ; ei bine, n-are două cămăși cu aceeași inițială.

— Cum trăiește ?

— O, mai mult în oraș. De trei zile nu mai dă pe acasă.

— În noaptea de sîmbătă spre duminică a venit ?

— În noaptea de sîmbătă spre duminică ? Stați să văd, să mă gîndesc... Da, sîmbătă seara a venit acasă și n-a mai ieșit.

— Și ce fel de om este ?

— Pe legea mea, n-aș putea să vă spun. E atît de schimbător ! Cînd înalt, cînd scund, cînd solid, cînd firav... cînd brunet, cînd blond. Nu-l recunosc totdeauna.

Ganimard și Sholmes se uitară unul la altul.

— El este, murmură inspectorul, chiar el !

Bătrînul polițist avu un moment de neliniște care se traduse printr-o deschidere și crispare a pumnilor.

Sholmes, de asemenea, cu toate că era mai stăpîn pe el, simți o strîngere de inimă.

— Atenție, zise portarul, uite fata.

Domnișoara apăru, într-adevăr, în pragul ușii și traversă piața.

— Și uite-l și pe Bresson.

— Bresson ? Care e ?

— Cel care duce un pachet sub braț.

— Dar nu se ocupă de fată. Ea urcă singură în mașină.

— Adevărul e că nu i-am văzut niciodată împreună.

Cei doi polițiști se ridicară în grabă. La lumina felinarelor ei recunoscură silueta lui Lupin care se îndepărta în direcția opusă pieței.

— Pe cine preferați să urmărim ? întrebă Ganimard.

— Pe el, ce naiba ! El este vînatul cel mare.

— Atunci eu o filez pe fetișcană, propuse Ganimard.

— Nu, nu, făcu energic englezul, care nu voia să-i dezvăluie nimic din afacere lui Ganimard, pe fetișcană știu eu unde s-o găsesc... Rămîneți cu mine.

Păstrînd distanța și utilizînd ascunzătorile de moment, trecătorii și chioșcurile, ei se lansară în urmărirea lui Lupin. Urmărire ușoară de altfel, căci el nu se întorcea și mergea repede, șchiopătînd ușor de piciorul drept, atît de ușor că numai ochiul exersat al unui observator putea s-o distingă. Ganimard zise :

— Se pare că șchioapătă. Apoi reluă : ah ! dacă am întîlni doi sau trei agenți ca să-l înșfăcăm pe individ. Riscăm să-l pierdem.

Dar nici un agent nu se arătă pînă la ieșirea din cartierul Ternes și, o dată trecute fortificațiile, nu mai puteau conta nici pe cel mai mic ajutor.

— Să ne despărțim, zise Sholmes. Locul e pustiu.

Era bulevardul Victor Hugo. Fiecare o luă pe cîte un trotuar și înaintă la adăpostul șirului de copaci.

Merseră astfel timp de douăzeci de minute pînă în momentul în care Lupin o luă la stînga, de-a lungul Senei. Acolo îl văzură cum coboară pînă la malul fluviului. Rămase cîteva secunde fără ca ei să-i poată distinge gesturile. Apoi urcă taluzul și reveni pe drumul dinainte. Ei se ascunseră după stîlpii unui grilaj. Lupin trecu prin fața lor. Nu mai avea pachetul.

În timp ce se îndepărta, un alt individ apăru de după colțul unei case și se strecură printre copaci. Sholmes zise cu voce scăzută :

— S-ar părea că și ăsta îl urmărește.

— Da, mi se pare că l-am văzut pe cînd veneam.

Urmărirea reîncepu, complicată însă de prezența celuilalt individ. Lupin reluă același drum, trecu din nou de poarta Ternes, și intră în casa din piața Saint-Ferdinand.

Portarul închidea cînd se prezentă Ganimard.

— L-ai văzut, nu ?

— Da, stingeam lumina pe scară cînd a tras zăvorul.

— Nu se mai află nimeni cu el ?

— Nimeni, nici un servitor... nu mănîncă niciodată aici.

— Nu există nici o scară de serviciu ?

— Nu.

Ganimard îi zise lui Sholmes :

— Cel mai simplu ar fi să mă instalez la ușa lui Lupin în timp ce dumneavoastră vă duceți să-l aduceți pe comisarul de poliție din strada Demours. O să vă dau cîteva cuvinte pentru el.

Sholmes obiectă :

— Și dacă scapă între timp ?

— Atîta vreme cît rămîn eu aici...

— Unu contra unu, cu el lupta e inegală.

— Nu pot totuși să-i forțez domiciliul, n-am dreptul, mai ales noaptea.

Sholmes ridică din umeri :

— Arestați-l dumneavoastră pe Lupin, și o să vedeți că nimeni nu se va teza de condițiile arestării. De altminteri, e vorba cel mult de a suna. Vom vedea atunci ce se va întîmpla.

Urcară. O ușă cu două canaturi se afla în stînga palierului.

Ganimard sună :

Nici un zgomot. Sună din nou. Nimeni.

— Să intrăm, murmură Sholmes.

— De acord, haidem...

Totuși, rămaseră nemișcați, cu un aer nehotărît. Purtarea lor era a unor oameni care șovăie în momentul săvîrșirii unui act decisiv ; se temeau să acționeze, ba,

la un moment dat, li se păru chiar imposibil ca Arsène Lupin să fie acolo, atît de aproape de ei, în spatele acelui perete fragil care putea fi dărîmat cu un pumn. Atît unul cît și celălalt îl cunoșteau prea bine pe diabolicul personaj, pentru a admite că acesta s-ar lăsa prins într-un mod atît de stupid. Nu, nu, de o mie de ori nu, el nu era acolo ! Evadase probabil încă o dată trecînd prin clădirile alăturate, peste acoperișuri sau prin cine știe ce ieșire pregătită dinainte, iar dincolo nu vor mai găsi decît umbra lui Lupin.

Se înfiorară. Un zgomot imperceptibil, care venea parcă din partea cealaltă, tulburase liniștea. Și amîndoi avură certitudinea că el era totuși acolo, despărțit doar printr-un perete subțire de scîndură, că îi asculta, că îi auzea.

Ce să facă ? Situația era tragică. Cu tot calmul lor de vechi și experimentați polițiști, îi cuprinse o asemenea emoție, încît li se părea că aud cum le bate inima.

Cu coada ochiului Ganimard îl consultă pe Sholmes. Apoi, cu un pumn violent zgudui canatul ușii.

Acum se auzi un zgomot de pași care nu mai căuta să se ascundă.

Ganimard zgîlțîi ușa. Cu un elan irezistibil Sholmes o doborî cu umărul, și amîndoi se năpustiră la atac.

Se opriră brusc. În încăperea vecină răsună un foc. Apoi altul și zgomotul unui corp care cade...

Cînd intrară îl văzură pe individ întins cu fața spre marmura șemineului. Îl scutură un spasm. Revolverul îi scăpă din mînă.

Ganimard se aplecă și întoarse capul celui mort. Era plin de sîngele care țîșnea din două răni mari, una în obraz, cealaltă la tîmplă.

— E de nerecunoscut, murmură acesta.

— Zău ! făcu Sholmes, păi nu este *el*.

— De unde știți ? Nici nu l-ați examinat.

Englezul rînji :

— Așadar credeți că Arsène Lupin este omul care să se sinucidă ?

— Totuși, afară crezusem că-l recunoaștem...

— Crezusem fiindcă *doream* să credem. Omul acesta ne obsedează.

— Atunci este unul din complicii lui.
— Complicii lui Arsène Lupin nu se sinucid.
— Atunci cine este ?

Scotociră cadavrul. Într-un buzunar Herlock Sholmes găsi un portmoneu gol, într-altul Ganimard găsi cîțiva ludovici. Pe lenjerie nici o inițială, pe haine la fel.

În bagaje — un cufăr mare și două valize — diverse lucruri. Pe șemineu un pachet cu ziare. Ganimard le răsfoi. Toate vorbeau de furtul lămpii ebraice.

O oră mai tîrziu, cînd Ganimard și Sholmes se retraseră, nu reușiseră să afle nimic în plus despre ciudatul personaj pe care intervenția lor îl împinsese la sinucidere. Cine era ? De ce se omorîse ? Ce avea comun cu lampa ebraică ? Cine îl urmărise în cursul plimbării sale ? Cîte întrebări, una mai încurcată decît cealaltă, tot atîtea mistere...

Herlock Sholmes se culcă într-o foarte proastă dispoziție. Cînd se trezi primi o telegramă concepută astfel.

„Arsène Lupin are onoarea să vă aducă la cunoștință tragicul său deces în persoana domnului Bresson și vă roagă să asistați la cortegiul, slujba și înmormîntarea sa, care vor avea loc pe cheltuiala statului, joi 25 iunie.“

II

— Vezi, bătrîne camarad, îi zicea Sholmes lui Wilson, fluturînd telegrama lui Arsène Lupin, ceea ce mă exasperează în această aventură este faptul că simt fără încetare ațintită asupra mea privirea acestui gentleman afurisit. Nu-i scapă nici unul din gîndurile mele cele mai tainice. Acționez ca un actor al cărui pași sînt în întregime dirijați de o regie riguroasă, care merge cum merge și zice ce zice pentru că așa vrea o voință superioară. Înțelegi, Wilson ?

Cu siguranță că Wilson ar fi înțeles, dacă n-ar fi dormit adînc, ca unul a cărui temperatură variază între patruzeci de grade și patruzeci și unu. Dar că înțelegea sau nu, asta nu avea nici o importanță pentru Sholmes care continuă :

— Trebuie să fac apel la toată energia mea și să-mi pun în joc toate resursele ca să nu mă descurajez. Din fericire pentru mine, toate aceste mici tachinării sînt tot atîtea înțepături de ac care mă stimulează. Cînd durerea înțepăturii se potolește, iar rana amorului propriu se închide, ajunge întotdeauna să-mi zic : „Amuză-te, tu, amice. Odată și odată ai să te dai tu de gol singur.“ Căci într-adevăr, Wilson, nu e oare Lupin cel care prin prima lui depeșă și prin reflecția pe care aceasta a sugerat-o micuței Henriette, mi-a furnizat secretul corespondenței sale cu Alice Demun ? Ai uitat acest detaliu, bătrîne ?

Sholmes se plimba prin cameră cu pași mari, cu riscul de a-l trezi pe bătrînul său prieten.

— În fine ! nu stau prea rău și chiar dacă drumurile pe care merg sînt puțin obscure, încep să mă descurc. Mai întîi mă voi edifica asupra acestui domn Bresson. Mă voi întîlni cu Ganimard pe malul Senei, în locul unde Bresson a aruncat pachetul, și rolul acestui om va fi cunoscut. În rest, partida se joacă între Alice Demun și mine. Adversarul este de mică anvergură, nu-i așa, Wilson ? Și să mă crezi că în scurt timp voi cunoaște fraza din album

și ce semnificație au acele două litere C și H. Căci aceasta e problema, Wilson.

Domnișoara intră chiar în clipa aceea și, zărindu-l pe Sholmes care gesticula, îl mustră cu blîndețe :

— Domnule Sholmes, îmi treziți bolnavul. Nu trebuie să-l deranjați. Doctorul pretinde o liniște absolută.

O contemplă fără să scoată un cuvînt, mirat ca și în prima zi de calmul ei inexplicabil.

— Ce aveți de mă priviți așa, domnule Sholmes ? Nimic ? Ba da... se pare că aveți mereu un gînd ascuns. Care ? Răspundeți-mi, vă rog.

Îl întreba cu toată fața ei luminoasă, cu ochii aceia candizi, cu gura surîzîndă și cu întreaga ei atitudine, cu mîinile împreunate și bustul ușor aplecat înainte. Avea atîta nevinovăție în toată făptura ei, încît pe englez îl apucă turbarea, se apropie de ea și-i zise cu voce joasă :

— Bresson s-a sinucis aseară.

Aceasta repetă fără să aibă aerul că înțelege :

— Bresson s-a sinucis...

Într-adevăr, nici o contractare nu-i altera fața, nimic care să revele efortul minciunii.

— Ați fost prevenită, îi zise el iritat... Altfel ați fi tresărit cel puțin... Ah, sînteți mai puternică decît credeam... Dar de ce să ne ascundem ?

Puse mîna pe albumul ilustrat pe care tocmai îl aruncase pe o masă alăturată și-l deschise la pagina decupată :

— Ați putea să-mi spuneți în ce ordine trebuie să fie aranjate literele care lipsesc de aici pentru a cunoaște conținutul exact al biletului pe care i l-ați trimis lui Bresson cu patru zile înainte de furtul lămpii ebraice ?...

— În ce ordine ?... Bresson ?... furtul lămpii ebraice ?...

Ea repetă cuvintele încet, parcă pentru a le descoperi sensul.

El insistă :

— Da. Iată literele întrebuințate... pe acest petic de hîrtie. Ce îi spuneați lui Bresson ?

— Literele întrebuințate... ce îi spuneam...

Deodată izbucni în rîs :

— Asta e ! Înțeleg ! Eu sînt complice la furt ! Există un domn Bresson care a luat lampa ebraică și care s-a

sinucis. Și eu, eu sînt prietena acestui domn. O ! e amuzant !

— La cine ați fost ieri, spre seară, la etajul doi din strada Ternes ?

— La cine ? La modista mea, domnișoara Langeais. Modista și prietenul meu Bresson sînt cumva una și aceeași persoană ?

Fără voia lui, Sholmes avu îndoieli. Poți înșela pe cineva mimînd groaza, bucuria, neliniștea, toate sentimentele, dar nu indiferența, nu acest rîs fericit și nepăsător.

Totuși Sholmes o mai întrebă :

— Un ultim cuvînt : de ce m-ați abordat în seara aceea la gară ? Și de ce m-ați rugat să mă înapoiez imediat și să nu mă ocup de acest furt ?

— O, sînteți prea curios, domnule Sholmes, răspunse ea rîzînd în modul cel mai firesc. Ca pedeapsă, nu veți afla nimic și veți păzi bolnavul în timp ce eu mă duc pînă la farmacie. O rețetă urgentă... Fug...

Ieși.

— M-a tras pe sfoară, murmură Sholmes. Nu numai că n-am scos nimic de la ea, dar m-am descoperit singur.

Și își aminti de afacerea cu diamantul albastru și de interogatoriul pe care i-l luase Clotildei Destange. Nu afișase Femeia blondă aceeași seninătate, și nu se afla oare acum, din nou, în fața uneia din aceste ființe care, apărate de Arsène Lupin și sub acțiunea directă a influenței acestuia, păstrează, chiar în mijlocul primejdiei, calmul cel mai uluitor ?

— Sholmes... Sholmes...

Se apropie de Wilson care-l chema și se aplecă spre el.

— Ce e, bătrîne camarad ? Suferi ?

Wilson mișcă buzele fără să vorbească. În fine, cu mari eforturi, bolborosi :

— Nu... Sholmes... nu e ea... e imposibil să fie ea...

— Ce tot îndrugi acolo ? Eu îți spun că ea este ! Numai în fața unei creaturi a lui Lupin, crescută și dresată de el, îmi pierd capul și acționez așa de prosteşte... Vezi bine că acum știe toată istoria albumului. Pariez că peste

o oră Lupin va fi prevenit. Peste o oră ? Ce vorbesc ! Imediat ! Farmacistul, reţeta urgentă... gogoşi !

O şterse repede, coborî în strada Messine şi o zări pe domnişoara care intra într-o farmacie. Reapăru peste zece minute cu nişte flacoane şi o sticlă, învelite în hîrtie albă. Dar în timp ce traversa strada, fu acostată de un om care se luă după ea cu şapca în mînă şi cu un aer slugarnic ca şi cînd ar fi cerut de pomană.

Ea se opri, îl milui, apoi îşi reluă drumul.

„I-a vorbit", îşi zise englezul.

Nu avu o certitudine ci o intuiţie, destul de puternică pentru a-l determina să-şi schimbe tactica. Abandonînd fata, se luă după falsul cerşetor.

Ajunseră astfel, unul în spatele celuilalt, în piaţa Saint Ferdinand. Omul rătăci îndelung în faţa casei lui Bresson, ridicînd din cînd în cînd privirea către ferestrele etajului doi, şi supraveghind oamenii care intrau în casă.

Peste o oră se urcă pe imperiala unui tramvai care se îndrepta spre Neuilly. Sholmes se urcă şi el şi se aşeză în spatele individului, puţin mai departe, lîngă un domn care se ascundea după un ziar deschis. La fortificaţii ziarul fu lăsat jos, Sholmes îl zări pe Ganimard, iar Ganimard îi spuse la ureche, arătîndu-l pe individ :

— E omul nostru de aşeară, cel care îl urmărea pe Bresson. De o oră vagabondează prin piaţă.

— Nimic nou despre Bresson ? întrebă Sholmes.

— Ba da, o scrisoare care a sosit azi dimineaţă pe adresa lui.

— Azi dimineaţă ? Prin urmare a fost pusă la poştă ieri, înainte ca expeditorul să afle de moartea lui Bresson. Exact. Ea se află la judecătorul de instrucţie. Dar am reţinut textul : „El nu acceptă nici o tranzacţie. Vrea totul, primul lucru ca şi pe cel din cea de a doua afacere. Dacă nu, acţionează." Nici o semnătură, adăugă Ganimard. După cum vedeţi, aceste rînduri nu ne vor folosi la nimic.

— Nu sînt de aceeaşi părere, domnule Ganimard, aceste rînduri îmi par din contra foarte interesante.

— Şi pentru ce, Doamne sfinte ?

— Pentru motive cu totul personale, răspunse Sholmes cu acea lipsă de jenă pe care o folosea față de colegul său.

Tramvaiul se opri în stația Château, la capăt. Individul coborî și plecă liniștit.

Sholmes îl escorta atît de aproape încît Ganimard se înspăimîntă :

— Dacă se întoarce, ne-am ars.

— Nu se va întoarce acum.

— De unde știți ?

— Este un complice de-al lui Arsène Lupin, și faptul că un complice de-al lui merge astfel, cu mîinile în buzunare, dovedește mai întîi că se știe urmărit, și apoi că nu se teme de nimic.

— Totuși îl ținem prea aproape !

— Nu destul de aproape ca să nu ne poată aluneca printre degete peste un minut. E prea sigur de el.

— Haide, haide, dumneavoastră mă puneți la încercare. Acolo, la ușa cafenelei pe care o vedeți, sînt doi agenți pe biciclete. Dacă am să le cer să-l oprească pe individ, mă întreb cum ne-ar mai scăpa printre degete.

— Individul nu pare să se emoționeze prea mult de această eventualitate. Văd că el însuși li se adresează !

— Drace, exclamă Ganimard, are tupeu !

Individul, într-adevăr, se îndreptase către cei doi agenți în momentul cînd se pregăteau să încalece pe biciclete. Le spuse cîteva cuvinte, apoi deodată sări pe a treia bicicletă, care era sprijinită de zidul cafenelei, și se îndepărtă împreună cu ei.

Englezul rîse cu hohote !

— Hei ! am prevăzut-o ? Unu, doi, trei, dispare ! Și cu cine ? Cu doi din colegii dumneavoastră, domnule Ganimard. Ah ! Se aranjează bine Arsène Lupin ! Agenți ciclișți în solda sa ! Cînd vă spuneam că personajul nostru este prea calm !

— Și ce, strigă Ganimard vexat, ce trebuia să facem atunci ? E foarte ușor să rîzi.

— Hai, hai, nu vă supărați. Ne vom răzbuna. Deocamdată ne trebuie întăriri.

— Folenfant mă așteaptă în capătul străzii Neuilly.

— Ei bine, duceți-vă să-l luați și veniți după mine.

Ganimard se îndepărtă în timp ce Sholmes urmări dîrele bicicletelor, cu atît mai vizibile în praful străzii cu cît erau prevăzute cu cauciucuri striate. Şi îşi dădu repede seama că dîrele duceau pe malul Senei şi că cei trei oameni o luaseră pe acelaşi drum ca şi Bresson cu o seară mai înainte. Ajunse astfel la grilajul lîngă care el însuşi se ascunsese împreună cu Ganimard şi, puţin mai departe, constată un amestec de dîre striate ceea ce dovedea că în acel loc făcuseră un popas. Exact în faţă se afla o mică limbă de pămînt care intra în Sena şi la extremitatea căreia era amarată o barcă veche.

Probabil că acolo aruncase Bresson pachetul, sau mai degrabă îl lăsase să cadă. Sholmes coborî taluzul şi văzu că malul era în pantă foarte lină şi apa fluviului fiind mică, îi era uşor să regăsească pachetul... în afară doar de cazul în care cei trei oameni i-o luaseră înainte.

„Nu, nu, îşi zise, n-au avut timp... a trecut cel mult un sfert de oră... şi totuşi, de ce au trecut pe acolo ?"

Văzu un pescar într-o barcă. Sholmes îl întrebă :

— N-ai văzut trei oameni pe biciclete ?

Pescarul făcu semn că nu.

Englezul insistă :

— Ba da... trei oameni... s-au oprit chiar la doi paşi de dumneata.

Pescarul îşi puse undiţa sub braţ, scoase din buzunar un carnet, scrise ceva pe una din pagini, rupse foaia şi i-o întinse lui Sholmes.

Un fior puternic îl scutură pe englez. Dintr-o ochire, zărise pe hîrtia pe care o ţinea în mînă seria de litere decupate din album :

CDEHNOPRZEO-237

Un soare puternic dogorea malul. Omul îşi reluase treaba, adăpostit de borurile mari ale unei pălării de pai, cu haina şi vesta împăturită alături. Pescuia atent, în timp ce pluta undiţei sale sălta pe firul apei.

Se scurse mai bine de un minut, un minut de tăcere solemnă şi teribilă.

„El e oare ?" se gîndea Sholmes cu o nelinişte aproape dureroasă.

Și adevărul izbucni :

„El este ! El ! Numai el este capabil să rămînă astfel, fără un freamăt de neliniște, fără să se teamă cu nimic de ce va urma... Și cine altul ar cunoaște povestea cu albumul ? Alice l-a prevenit prin mesagerul său."

Deodată englezul simți cum mîna, propria lui mînă apucă patul revolverului și cum ochii lui fixează spatele individului, puțin mai jos de ceafă. Un gest numai și toată drama se dezlega, viața strălucitului aventurier se termina în mod mizerabil.

Pescarul nu se clinti.

Sholmes strînse arma nervos, cu dorința sălbatică de a trage și de a isprăvi odată, avînd în același timp oroare de acest act care se împotrivea naturii sale. Moartea era sigură. Ar fi terminat.

„Ah ! gîndea, să se ridice, să se apere, dacă nu cu atît mai rău pentru el... Încă o secundă... și trag..."

Dar un zgomot de pași îl făcu să se întoarcă și-l zări pe Ganimard care venea însoțit de agenți.

Atunci, schimbîndu-și ideea, își luă avînt și dintr-un salt fu în barca a cărei parîmă se rupse sub izbitura sa foarte puternică, căzu asupra omului și-l apucă cu brațele. Amîndoi se rostogoliră pe fundul bărcii.

— Ei și, strigă Lupin luptîndu-se, și ce-i cu asta ? Aveți impresia că dacă unul din noi îl răpune pe celălalt, cîștigă cine știe ce ? N-ați ști ce să faceți cu mine, și nici eu cu dumneavoastră. Ne-am pomeni că ne uităm unul la altul ca doi imbecili...

Cele două vîsle alunecară în apă. Barca porni în derivă. De-a lungul malului se auziră exclamații. Lupin continua :

— Ce complicații, Dumnezeule ! Ați pierdut noțiunea lucrurilor ? Asemenea prostii la vîrsta dumneavoastră ! Ptiu, ce rușine !

Reuși să se elibereze.

Exasperat, în stare de orice, Herlock Sholmes duse mîna la buzunar. Scoase o înjurătură. Lupin îi luase revolverul.

Atunci se aplecă în genunchi și încercă să apuce una din vîsle ca să ajungă la țărm, în timp ce Lupin se străduia s-o apuce pe cealaltă ca să ajungă în larg.

— A fi... sau a nu fi, zicea Lupin. De altfel asta n-are nici o importanță. Chiar dacă apucați vîsla tot nu vă las s-o folosiți. Și viceversa. Numai că în viață acționezi adesea fără nici o rațiune, căci pînă la urmă tot soarta decide... Uitați-vă, vedeți, soarta... ei bine, soarta s-a decis pentru bătrînul ei Lupin... Victorie ! Curentul mă favorizează.

Vasul începea într-adevăr să se îndepărteze.

— Păzea ! strigă Lupin.

Cineva de pe mal ținteа cu revolverul. El își lăsă capul în jos. Răsună o detunătură, cîțiva stropi de apă împroșcară alături. Lupin izbucni în rîs.

— Domnul să mă ierte, e prietenul Ganimard !... Dar e rău ceea ce faci, Ganimard. N-ai dreptul să tragi decît în caz de legitimă apărare... Bietul Arsène te face atît de feroce încît îți uiți toate îndatoririle ?... Haida de, uite-l că nu se astîmpără !... Dar, nenorocitule, o să-l nimerești pe scumpul meu maestru...

Îl proteja pe Sholmes cu corpul său și rămînînd în picioare în mijlocul bărcii, întors spre Ganimard, îi spuse :

— Așa ! Acum sînt liniștit... Ochește aici Ganimard, în mijlocul pieptului !... mai sus... la stînga... Ai ratat... pocitanie neîndemînatică ce ești... încă o dată ? Dar tremuri, Ganimard... La comandă, nu ? Și cu sînge rece !... Unu, doi, trei, foc ! Rateu ! Ei drăcie, guvernul vă dă jucării de copii în loc de pistoale ?

Scoase la rîndul lui un revolver lung, masiv și plat și trase fără să ochească.

Inspectorul își duse mîna la pălărie : un glonț o găurise.

— Ce zici de asta, Ganimard ? Marcă bună, nu-i așa ? Salutați domnilor, este revolverul nobilului meu prieten, maestrul Herlock Sholmes !

Și rotindu-și brațul, aruncă arma chiar la picioarele lui Ganimard.

Sholmes nu se putea abține să nu surîdă și să nu admire. Ce revărsare de vitalitate ! Ce veselie proaspătă și spontană !

Şi cum se mai distra! S-ar fi zis că senzaţia pericolului îi provoca o bucurie fizică, şi că existenţa nu avea alt rost pentru acest om extraordinar decît căutarea primejdiilor pe care se amuza apoi să le îndepărteze.

De fiecare parte a fluviului începuse să se strîngă lume, iar Ganimard cu oamenii săi urmăreau ambarcaţiunea care se legăna în larg, foarte încet, antrenată de curent. Asta însemna capturarea inevitabilă, matematică.

— Mărturisiţi maestre, strigă Lupin întorcîndu-se către englez, că n-aţi da locul acesta pentru tot aurul din Transvaal! Sînteţi în primul rînd de fotolii! Dar, mai întîi prologul... după care vom sări direct la actul al cincilea, capturarca sau evadarea lui Arsène Lupin. Aşadar, scumpe maestre, vă fac o propunere şi vă implor să răspundeţi fără echivoc prin da sau nu. Renunţaţi să vă mai ocupaţi de această afacere. Mai este timp şi pot să repar răul pe care l-aţi pricinuit. Mai tîrziu nu voi mai putea. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Nu.

Faţa lui Lupin se contractă. Această încăpăţînare îl irita în mod vizibil. Reluă:

— Insist. Mai mult pentru dumneavoastră decît pentru mine, fiindcă sînt sigur că veţi fi primul care va regreta această intervenţie. Pentru ultima dată, da sau nu?

— Nu.

Lupin se aşeză pe vine, desfăcu o scîndură şi timp de cîteva minute făcu un lucru a cărui natură Sholmes nu putu s-o discearnă. Apoi se ridică, se aşeză lîngă englez şi-i ţinu această cuvîntare:

— Cred, maestre, că amîndoi am venit la ţărmul acestui fluviu, mînaţi de motive identice: de a recupera obiectul de care Bresson s-a debarasat. În ce mă priveşte, dădusem întîlnire cîtorva prieteni şi eram pe punctul de a efectua o mică explorare în adîncurile Senei, după cum se vede şi după îmbrăcămintea mea sumară, cînd prietenii mei mi-au anunţat sosirea dumneavoastră. Vă mărturisesc, de altfel, că n-am fost surprins, prevenit fiind oră de oră, îndrăznesc s-o spun, de progresul anchetei dumneavoastră. E aşa de uşor! De îndată ce în

strada Murillo se petrece cel mai mic lucru care m-ar putea interesa, urgent, un telefon și sînt avertizat ! Înțelegeți că în astfel de condiții...

Se opri. Scîndura pe care o îndepărtase se ridica acum și împrejurul ei apa pătrundea în mici jeturi.

— Drace ! nu știu ce am făcut dar îmi dau seama că în fundul acestei rable este o gaură. Nu vă e frică, maestre ?

Sholmes ridică din umeri. Lupin continuă :

— Înțelegeți că în astfel de condiții și cunoscînd de la început că dumneavoastră doreați lupta cu atît mai vîrtos cu cît mă străduiam eu s-o evit, îmi era destul de ușor să angajez cu dumneavoastră o partidă al cărei sfîrșit e sigur, de vreme ce aveam toate atuurile în mînă. Și am vrut să-i confer întîlnirii noastre cea mai mare strălucire posibilă, astfel ca înfrîngerea dumneavoastră să fie universal cunoscută, și ca o altă contesă de Cro- sau un alt baron d'Imblevalle să nu mai fie tentați să vă solicite ajutorul împotriva mea. De altfel nu trebuie să vedeți în asta, dragă maestre...

Se întrerupse din nou și ducînd mîinile streașină la ochi, cercetă țărmurile.

— Drace ! au închiriat o șalupă superbă, un adevărat vas de război, și iată-i că trag cu sîrg la rame. Peste cinci minute vor face abordaj și sînt pierdut. Domnule Sholmes, un sfat : aruncați-vă asupra mea, legați-mă și predați-mă justiției țării mele... Vă place acest proiect ?... Dacă nu, vom naufragia dintr-o clipă într-alta, în care caz nu ne mai rămîne decît să ne facem testamentul. Ce spuneți de asta ?

Privirile li se încrucișară. De data asta Sholmes își explică manevra lui Lupin : acesta perforase fundul bărcii. Apa urca.

Ajunse pînă la talpa pantofilor, le acoperi picioarele ; nu făcură nici o mișcare.

Le depăși gleznele ; englezul își scoase tabachera, își răsuci o țigară și o aprinse.

Lupin continuă :

— Și nu trebuie să vedeți în asta, dragă maestre, decît umila mărturisire a neputinței mele în ce vă pri-

veşte. Asta înseamnă că mă închin în faţa dumneavoastră, din moment ce nu accept decît bătăliile în care victoria îmi este asigurată, şi că le evit pe cele în care n-aş putea alege terenul. Înseamnă că-l recunosc pe Sholmes ca unicul inamic de care mă tem şi că îmi mărturisesc îngrijorarea atîta vreme cît Sholmes nu va fi îndepărtat din calea mea. Iată, dragă maestre, ce ţineam să vă spun, de vreme ce destinul îmi acordă cinstea unei conversaţii cu dumneavoastră. Nu regret decît un lucru, şi anume că această conversaţie are loc în timp ce noi facem o baie la picioare !... situaţie lipsită de seriozitate, o recunosc... Dar ce spun ! o baie la picioare ?... mai degrabă o baie la fund !...

Apa ajunsese într-adevăr pînă la banca pe care stăteau şi barca se scufunda din ce în ce.

Sholmes, imperturbabil, cu ţigara între buze, părea absorbit de contemplarea cerului. Pentru nimic în lu[illegible] în faţa acestui om înconjurat de primejdii, împresu[illegible] de mulţime, urmărit de haita de poliţişti, şi care totuşi îşi păstra buna dispoziţie, pentru nimic în lume n-ar fi consimţit să arate el cel mai mic semn de nelinişte.

„Cum ! aveau aerul că-şi spun cei doi, să te emoţionezi pentru asemenea fleacuri ? Nu se îneacă zilnic oameni în fluvii ?... Sînt astea evenimente cărora trebuie să le acorzi atenţie ?“ Astfel unul pălăvrăgea, iar celălalt visa cu ochii deschişi, amîndoi ascunzînd, sub aceeaşi mască de nepăsare, crîncena înfruntare care se angajase între două orgolii.

Un moment încă şi se vor duce la fund.

— Esenţialul, îşi formulă gîndul Lupin, este de a şti dacă ne vom scufunda înainte sau după sosirea vajnicilor apărători ai justiţiei. Totul constă în asta. Căci, e sigur că vom naufragia. Maestre, e ora solemnă a testamentului. Las moştenire toată averea mea lui Herlock Sholmes, cetăţean englez, cu obligaţia pentru el... Dar, Dumnezeule, ce repede înaintează oamenii legii ! Curajoşi oameni ! Îţi face plăcere să-i vezi. Ce precizie în bătaia ramelor ! Ia te uită, tu eşti, brigadier Folenfant ? Bravo ! Ideea cu vasul de război e excelentă. Te voi recomanda supe-

riorilor tăi, Folenfant... Ce medalie dorești ?... Am înțeles... s-a făcut. Dar colegul tău, Dieuzy, unde este ? Pe malul stîng, înconjurat de o sută de sticleți, nu-i așa ? Prin urmare, dacă scap de naufragiu sînt primit de Dieuzy și sticleții lui, sau în dreapta de Ganimard și locuitorii din Neuilly. Neplăcută dilemă...

Ambarcațiunea se răsuci și Sholmes fu nevoit să se agațe de belciugul vîslei.

— Maestre, zise Lupin, vă implor să vă scoateți haina. O să înotați mai comod. Nu ? Refuzați ? Atunci mi-o pun și eu.

Își îmbrăcă haina, o încheie la toți nasturii, cum era a lui Sholmes, și suspină :

— Ce om tare sînteți ! Și ce păcat că vă încăpățînați într-o afacere... sau vreți să-mi dovediți de ce sînteți în stare, dar degeaba ! Nu faceți altceva decît să vă irosiți remarcabilul dumneavoastră geniu...

. . . . . .

— Domnule Lupin, spuse Sholmes, ieșind în fine din mutenia de pînă atunci, dumneavoastră vorbiți prea mult și păcătuiți adesea prin exces de încredere și prin ușurință.

— Reproșul este sever.

— Astfel că, fără să vă dați seama, mi-ați furnizat acum o clipă informația pe care o căutam.

— Cum ! Căutați o informație și mie nu-mi spuneți !

— Nu am nevoie de nimeni. Peste trei ore le voi da domnului și doamnei d'Imblevalle cheia enigmei. Iată singurul răspuns...

Nu-și termină fraza. Barca se scufundă dintr-o dată luîndu-i pe amîndoi. Dar imediat ieși la suprafață, răsturnată cu carcasa în aer. Pe ambele maluri de auziră strigăte, apoi o tăcere îngrijorată și deodată noi exclamații : apăruse unul din naufragiați.

Era Herlock Sholmes.

Excelent înotător, el se îndreptă spre șalupa lui Folenfant cu lovituri lungi de brațe.

— Curaj, domnule Sholmes, urla brigadierul, sîntem aici, nu slăbiți... ne vom ocupa de el pe urmă... îl avem în mînă, hai... un mic efort, domnule Sholmes... prindeți frînghia...

Englezul apucă frînghia ce i se întindea. Dar, în momentul cînd se căţăra pe bord, o voce din spatele lui îl interpelă :

— Cheia enigmei, dragă maestre, sigur că da, o veţi avea. Mă mir chiar că n-o aveţi pînă acum. Ei şi ? La ce vă va folosi ? Exact atunci bătălia va fi pierdută pentru dumneavoastră...

Călare pe carcasa bărcii, pe care se cocoţase, vorbind într-una, instalat confortabil acum, Arsène îşi continua discursul cu gesturi solemne, ca şi cînd ar fi vrut să-şi convingă interlocutorul.

— Să vă intre în cap, dragă maestre, că nu-i nimic de făcut, absolut nimic. Vă aflaţi în situaţia deplorabilă a unui domn...

Folenfant îl luă la ochi.

— Lupin, predă-te.

— Eşti mîrlan, brigadier Folenfant, m-ai întrerupt în mijlocul unei fraze. Spuneam aşadar...

— Lupin, predă-te.

— Ei drăcie, dar, brigadier Folenfant, nu te predai decît atunci cînd eşti la strîmtoare. Sper că n-ai ambiţia să crezi că mă aflu în primejdie.

— Pentru ultima oară, Lupin, te somez să te predai.

— Brigadier Folenfant, nici nu-ţi trece prin gînd să mă ucizi, cel mult să mă răneşti, aşa de frică îţi e că scap. Şi dacă, din întîmplare rana va fi mortală ? Nu te gîndeşti la remuşcări, nenorocitule, la bătrîneţile tale otrăvite ?...

Glonţul porni.

Lupin se clătină, se cramponă o clipă de epavă, apoi slăbi strînsoarea şi dispăru.

Trecuseră exact trei ore de cînd se produseseră aceste evenimente. La ora şase fix, aşa cum anunţase, Herlock Sholmes, îmbrăcat cu nişte pantaloni prea scurţi şi o haină prea strîmtă, împrumutate de la un hangiu din Neuilly, cu o şapcă pe cap, dichisit cu o cămaşă de flanelă cu cingătoare de mătase, intră în budoarul din strada Murillo, după ce îi prevenise pe domnul şi pe doamna d'Imblevalle că le solicită o întrevedere.

Îl găsiră plimbîndu-se prin cameră. Ţinuta lui bizară le păru aşa de comică încît fură nevoiţi să-şi stăpînească o puternică poftă de rîs. Cu un aer gînditor, cu spatele încovoiat, englezul umbla ca un automat de la fereastră la uşă şi de la uşă la fereastră făcînd de fiecare dată acelaşi număr de paşi şi întorcîndu-se pe călcîie în acelaşi sens.

Se opri, luă un bibelou, îl examină maşinal, apoi îşi reluă plimbarea.

În fine, oprindu-se în faţa lor, întrebă :

— Domnişoara este aici ?

— Da, e în grădină cu copiii.

— Domnule baron, pentru că discuţia pe care o s-o avem este definitivă, aş dori ca şi domnişoara Demun să fie de faţă.

— Oare, într-adevăr... ?

— Aveţi un pic de răbdare, domnule. Adevărul va ieşi limpede din faptele pe care le voi expune în faţa dumneavoastră cu cea mai mare precizie posibilă.

— Fie. Suzanne, vrei tu să...

Doamna d'Imblevalle se ridică şi reveni îndată însoţită de Alice Demun. Domnişoara, puţin mai palidă ca de obicei, rămase în picioare, sprijinită de o masă, fără să întrebe măcar pentru ce fusese chemată.

Sholmes se făcu că n-o vede şi întorcîndu-se brusc spre domnul d'Imblevalle, rosti cu un ton care nu admitea replică :

— După mai multe zile de cercetări, domnule, şi cu toate că anumite evenimente mi-au modificat un pic punctul meu de vedere, vă voi repeta ceea ce v-am spus în prima zi : lampa ebraică a fost furată de cineva care locuieşte în această casă.

— Numele vinovatului ?

— Îl ştiu.

— Ce dovezi aveţi ?

— Cele pe care le am sînt suficiente pentru a-l demasca.

— Nu-i de ajuns să fie demascat. Trebuie să ne mai restituie...

— Lampa ebraică ? Se află în posesia mea.

— Colierul de opale ? Tabachera ?

— Şi colierul de opale, şi tabachera, pe scurt tot ce vi s-a furat se află în posesia mea.

Lui Sholmes îi plăceau aceste lovituri de teatru şi acest mod cam sec de a-şi anunţa victoriile.

De fapt, baronul şi soţia sa păreau stupefiaţi şi-l priveau cu o curiozitate tăcută care constituia cel mai grăitor dintre elogii.

Le povesti apoi, cu de-amănuntul, ce făcuse în aceste trei zile. Vorbi de descoperirea din album, scrise pe o foaie de hîrtie fraza formată din literele decupate, apoi le istorisi expediţia lui Bresson pe malul Senei, sinuciderea aventurierului şi în sfîrşit, lupta pe care el, Sholmes, tocmai o susţinuse contra lui Lupin, naufragiul bărcii şi dispariţia lui Lupin.

Cînd termină, baronul spuse cu voce joasă :

— Nu vă rămîne decît să ne dezvăluiţi numele vinovatului. Pe cine acuzaţi aşadar ?

— O acuz pe persoana care a decupat literele din alfabet şi a comunicat prin intermediul acestor litere cu Arsène Lupin.

— De unde ştiţi că Arsène Lupin era corespondentul acelei persoane ?

— De la Lupin însuşi.

Le întinse un petic de hîrtie muiat şi boţit. Era foaia pe care Lupin o rupsese din carnet în barcă, şi pe care notase fraza.

— Şi remarcaţi, adăugă Sholmes, cu satisfacţie, că nimic nu-l obliga să-mi dea această foaie, prin urmare, să se dea de gol. Simplă copilărie din partea lui, dar care pe mine m-a lămurit.

— Care v-a lămurit ?... zise baronul. Nu văd totuşi nimic...

Sholmes întări cu creionul literele şi cifrele :

CDEHNOPRZEO-237

— Ei bine ? făcu domnul d'Imblevalle, asta e formula pe care tocmai mi-aţi arătat-o.

— Nu. Dacă aţi fi sucit şi răsucit acea formulă în toate sensurile, v-aţi fi dat seama la prima vedere, cum mi-am dat eu, că nu este de loc asemănătoare cu prima.

— Cum adică ?

— Ea cuprinde două litere în plus, un E şi un O.

— Într-adevăr, nu observasem...

— Alăturaţi aceste litere la C şi H, care rămîn în afara cuvîntului „repondez", şi veţi constata că singurul cuvînt posibil este ECHO.

— Şi asta ce înseamnă ?

— Asta înseamnă *L'Echo de France,* jurnalul lui Lupin, organul său oficial, căruia el îi rezervă „comunicările" sale. „Răspundeţi la *L'Echo de France* la rubrica mica publicitate, numărul 237." Acolo era cheia enigmei pe care am căutat-o atît, şi pe care Lupin mi-a furnizat-o cu atîta amabilitate. Vin de la birourile lui *L'Echo de France.*

— Şi aţi aflat ?

— Am aflat toată istoria detaliată a relaţiilor dintre Lupin şi... complicea lui...

Sholmes etală şapte ziare deschise la pagina a patra de unde separă următoarele şapte rînduri :

1. ARS. LUP. Fem. impl. prot. 540.
2. 540. Aştept expl. A.L.
3. A.L. Sub. domin. inam. Pierdută.
4. 540. Scrie adresa. Voi cerceta.
5. A.L. Murillo.
6. 540. Parc ora trei. Violete.
7. 237 Înţeles. Sîmb. Voi fi dum. dim. parc.

— Şi dumneavoastră numiţi asta o istorisire detaliată ! exclamă domnul D'Imblevalle.

— Dumnezeule, sigur că da. Şi, dacă vă daţi osteneala să fiţi puţin atenţi, veţi fi de părerea mea. Mai întîi, o femeie care semnează 540 imploră protecţia lui Arsène Lupin, la care Arsène Lupin cere explicaţii. Femeia răspunde că se află sub dominaţia unui inamic, Bresson desigur, şi că este pierdută, dacă nu-i vine în ajutor. Lupin, neîncrezător, nu îndrăzneşte să ia contact cu această necunoscută, pretinde adresa şi propune o anchetă. Femeia ezită timp de patru zile — consultaţi datele — în fine, presată de evenimente, influenţată de ameninţă-

rile lui Bresson, îi dă numele străzii, Murillo. A doua zi Lupin anunţă că va fi în parcul Monceau, la ora trei, şi o roagă pe necunoscută să poarte un buchet de violete ca semn de recunoaştere. Aici, o întrerupere de opt zile în corespondenţă. Arsène Lupin şi femeia nu mai au nevoie să comunice prin intermediul ziarului ; ei se văd sau îşi scriu direct. Planul e pus la cale : pentru a satisface pretenţiile lui Bresson femeia va fura lampa ebraică. Rămîne de fixat ziua. Femeia care, din prudenţă, corespondează cu ajutorul cuvintelor decupate şi lipite, se hotărăşte pentru sîmbătă şi adaugă : *Răspundeţi Echo 237*. Lupin răspunde că a înţeles, şi în plus că va fi în parc duminică dimineaţa. Duminică dimineaţa, furtul se săvîrşeşte.

— Într-adevăr, totul se înlănţuie, aprobă baronul, şi istoria e completă.

Sholmes reluă :

— Aşadar furtul are loc. Femeia iese duminică dimineaţa, îi dă socoteală lui Lupin de ce a făcut, şi-i duce lui Bresson lampa ebraică. Lucrurile se petrec aşa cum prevăzuse Lupin. Justiţia, indusă în eroare de o fereastră deschisă, patru dîre pe pămînt şi două zgîrieturi pe balcon, admite îndată ipoteza unui furt prin efracţie. Femeia este liniştită.

— Fie, făcu baronul, admit această explicaţie foarte logică. Dar al doilea furt ?...

— Al doilea furt a fost provocat de primul. Întrucît ziarele au arătat cum dispăruse lampa ebraică, cineva a avut ideea să repete lovitura şi să pună mîna pe ce mai rămăsese. Şi de data aceasta n-a mai fost un furt simulat, ci unul real, prin efracţie veritabilă, escaladare etc...

— Lupin, bineînţeles...

— Nu. Lupin nu acţionează aşa de stupid. Lupin nu trage în oameni cu una cu două.

— Atunci cine ?

— Bresson, fără nici o îndoială, şi fără ştirea femeii pe care o şantajase. Bresson este cel care a intrat aici, pe el l-am urmărit şi el l-a rănit pe bietul Wilson.

— Sînteţi chiar sigur ?

— Absolut. Unul din complicii lui Bresson i-a scris ieri, înainte de sinucidere, o scrisoare, care dovedeşte că între acest complice şi Lupin au fost duse tratative pentru restituirea tuturor obiectelor furate din casa dumneavoastră. Lupin pretindea totul, *primul lucru* (adică lampa ebraică) *ca şi pe cel dintr-a doua afacere.* În afară de asta el îl supraveghea pe Bresson. Cînd acesta s-a dus pe malul Senei, unul din tovarăşii lui Lupin îl urmărea în acelaşi timp cu noi.

— Ce voia să facă Bresson pe malul Senei ?

— Avertizat de rezultatele anchetei...

— Avertizat de cine ?

— De către aceeaşi femeie care se temea, pe bună dreptate, ca descoperirea lămpii ebraice să nu ducă la descoperirea aventurii sale... Deci Bresson, avertizat, strînge într-un singur pachet tot ceea ce-l putea compromite şi-l aruncă într-un loc de unde avea posibilitatea să-l recupereze odată trecută primejdia. Şi numai, la înapoiere, urmărit de Ganimard şi de mine, avînd desigur şi alte nelegiuiri pe conştiinţă, îşi pierde capul şi se sinucide.

— Dar ce conţinea pachetul ?

— Lampa ebraică şi celelalte bibelouri.

— Deci nu se află în posesia dumneavoastră ?

— Imediat după dispariţia lui Arsène Lupin, am profitat de baia pe care acesta m-a obligat s-o fac, pentru a mă duce în locul ales de Bresson şi am regăsit, învelite în pînză şi hîrţie cretată, lucrurile care v-au fost furate. Iată-le aici pe masă.

Fără să scoată o vorbă, baronul tăie sforile, desfăcu dintr-o dată învelişul umezit, scoase de acolo lampa, răsuci o piuliţă plasată sub piciorul ei, apucă recipientul cu ambele mîini, îl deşurubă, îl deschise în două părţi egale şi descoperi himera de aur, încrustată cu rubine şi smaralde.

Era intactă.

În această scenă, atît de naturală în aparenţă, constînd dintr-o simplă expunere de fapte, era totuşi ceva care o făcea înspăimîntător de tragică şi anume acuzaţia directă, categorică, irefutabilă, pe care Sholmes o

lansa cu fiecare cuvînt împotriva domnişoarei. La fel era şi liniştea impresionantă a lui Alice Demun.

Tot timpul cît durase lunga şi cruda acumulare de probe mărunte, adăugate una de alta, nici un muşchi al feţei nu i se mişcase, nici o sclipire de revoltă sau de teamă nu tulburase seninătatea privirii ei limpezi. Ce gîndea oare ? Şi, mai ales, ce urma să spună în momentul solemn cînd trebuia să răspundă, cînd trebuia să se apere şi să distrugă cercul de fier în care Herlock Sholmes o prinsese cu atîta îndemînare ?

Acest moment sunase şi tînăra fată tăcea.

— Vorbeşte ! Vorbeşte odată ! striga domnul d'Imblevalle.

Ea însă nu scotea o vorbă.

El insistă :

— Un cuvînt te va justifica, un cuvînt de revoltă şi te voi crede.

Acest cuvînt nu fu spus.

Baronul traversă agitat încăperea, se întoarse, o luă de la capăt, apoi adresîndu-se lui Sholmes :

— Ei bine, nu, domnule ! Nu pot admite ca toate acestea să fie adevărate ! Există crime imposibile ! Şi aceasta este în opoziţie cu tot ce ştiu eu, cu tot ce văd de un an de zile !

Puse mîna pe umărul englezului :

— Dar chiar dumneavoastră înşivă, domnule, sînteţi absolut şi definitiv convins că nu vă înşelaţi ?

Sholmes şovăi, ca unul care a fost atacat pe neaşteptate şi a cărui ripostă nu este imediată. Totuşi surîse şi zise :

— Numai persoana pe care o acuz putea, prin situaţia pe care o ocupă în casa dumneavoastră, să ştie că lampa ebraică conţinea această magnifică bijuterie

— Nu vreau să cred, murmură baronul.

— Întrebaţi-o.

Era singurul lucru pe care nu-l încercase de loc, datorită încrederii oarbe pe care i-o inspira tînăra fată. Totuşi, nu-i era îngăduit să se sustragă evidenţei.

Se apropie de ea şi-i zise, privind-o drept în ochi :

— Dumneata, domnişoară ? Dumneata ai luat bijuteria ? Dumneata ai corespondat cu Arsène Lupin şi ai simulat furtul ?

Ea răspunse :

— Eu, domnule.

Nu-şi coborî privirea. Figura ei nu exprima nici ruşine, nici jenă.

— E oare posibil ! murmură domnul d'Imblevalle. N-aş fi crezut niciodată... eşti ultima persoană pe care aş fi bănuit-o... Cum ai făcut, nefericito ?

Ea zise :

— Aşa cum v-a istorisit domnul Sholmes. În noaptea de sîmbătă spre duminică am coborît în budoar, am luat lampa şi dimineaţa i-am dus-o... acelui om.

— Nu, obiectă baronul. Ceea ce pretinzi este inadmisibil.

— Inadmisibil ? De ce ?

— Pentru că dimineaţa am găsit uşa budoarului închisă cu zăvorul.

Fata roşi, îşi pierdu cumpătul şi-l privi pe Sholmes ca şi cînd i-ar fi cerut sfatul.

Mai mult decît de obiecţia baronului, Sholmes fu frapat de încurcătura Alicei Demun. Nu avea nimic de răspuns ? Probele pe care se fundamenta explicaţia pe care el, Sholmes, o furnizase cu privire la furtul lămpii ebraice, ascundeau oare o minciună care distrugea evidenţa faptelor ?

Baronul reluă :

— Această uşă era închisă. Susţin că am găsit zăvorul aşa cum îl pusesem seara. Dacă ai trecut pe această uşă după cum pretinzi, ar fi trebuit să-ţi deschidă cineva din interior, adică din budoar sau din camera noastră. Or, nu se afla nimeni în aceste încăperi... nimeni în afară de mine şi de soţia mea.

Sholmes se aplecă imediat şi îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile pentru a-şi ascunde roşeaţa. Ceva ca o lumină prea bruscă îl izbise şi rămase orbit, jenat. Totul i se dezvăluia acum ca un peisaj întunecat de pe care noaptea s-ar ridica deodată.

Alice Demun era inocentă.

Alice Demun era inocentă. Era un adevăr cert, orbitor, şi în acelaşi timp explicaţia acelui soi de jenă pe care o încercase din prima zi cînd îşi îndreptase teribil acuzarea împotriva fetei. Acum vedea clar. Ştia. Un gest numai, şi proba de netăgăduit i s-ar oferi.

Ridică încet capul şi după cîteva secunde, pe cît putu mai firesc, îşi întoarse privirea spre doamna d'Imblevalle.

Era palidă, avea acea paloare neobişnuită care te invadează în ceasurile implacabile ale vieţii. Mîinile pe care se străduia să le ascundă îi tremurau imperceptibil.

„Încă o secundă, socoti Sholmes, şi se trădează."

Se plasă între ea şi soţul ei cu dorinţa imperioasă de a îndepărta pericolul care *datorită greşelii sale* îi ameninţa pe acest om şi pe această femeie. Dar la vederea baronului tresări în adîncul fiinţei sale. Aceeaşi revelaţie subită, care-l orbise prin claritatea ei, îl ilumina acum pe domnul d'Imblevalle. Acelaşi lucru se opera acum în creierul soţului. La rîndul lui înţelegea ! Vedea !

Desperată, Alice Demun făcu eforturi să se împotrivească adevărului nemilos :

— Aveţi dreptate, domnule, am uitat... Într-adevăr, n-am intrat pe aici. Am trecut prin vestibul şi prin grădină şi cu ajutorul unei scări...

Efort suprem de devotament... Dar un efort inutil ! Cuvintele sunau fals. Vocea îi era nesigură, iar blînda creatură nu mai avea acum privirea limpede şi aerul ei de sinceritate. Coborî capul învinsă.

Tăcerea fu atroce. Doamna d'Imblevalle aştepta, lividă, încordată de nelinişte şi spaimă. Baronul părea că se zbate încă, de parcă n-ar fi vrut să creadă în prăbuşirea fericirii sale.

În fine, bîigui :

— Vorbeşte ! Explică-te !

— Nu am nimic să-ţi spun, sărmanul meu prieten, spuse ea foarte încet şi cu faţa chinuită de durere.

— Atunci... domnişoara...

— Domnişoara m-a salvat... din devotament... din afecţiune... şi se acuza...

— Te-a salvat de ce ? De cine ?

— De acel om.

— Bresson ?

— Da, mă amenința, eram în puterea lui... L-am cunoscut la o prietenă... am făcut nebunia să-l ascult... Oh ! lucruri pe care le puteai ierta... totuși i-am scris două scrisori... scrisori pe care le vei vedea... le-am cumpărat... știi cum... Oh ! ai milă de mine... am plîns atîta !

— Tu ? tu ? Suzanne !

Ridică spre ea pumnii strînși, gata s-o lovească, gata s-o ucidă. Dar brațele îi căzură și el murmură din nou :

— Tu, Suzanne ?... tu ?... e posibil oare ?...

Cu mici fraze, mereu întrerupte, ea îi povesti dezolanta și banala ei aventură, trezirea uluită în fața infamiei personajului, remușcările și spaima și de asemenea despre conduita admirabilă a lui Alice, tînăra care, ghicind desperarea stăpînei sale și smulgîndu-i destăinuirea, îi scrie lui Lupin și organizează acea istorie a furtului pentru a o salva din ghearele lui Bresson.

— Tu, Suzanne, tu ? repeta domnul d'Imblevalle gîrbovit, distrus. Cum ai putut ?...

În seara aceleiași zile vasul *Ville-de-Londres,* care face cursa între Calais și Dover, aluneca liniștit pe apa nemișcată. Noaptea era întunecoasă și calmă. Deasupra vaporului se ghiceau niște nori invizibili și împrejur văluri ușoare de ceață îl despărțeau de spațiul nesfîrșit unde trebuia să se întindă albeața lunii și a stelelor.

Cea mai mare parte a pasagerilor intraseră în cabine și în saloane. Cîțiva totuși, mai cutezători, se plimbau pe punte sau chiar dormitau în balansoarele mari sub cuverturi groase. Ici și colo, se vedeau țigări aprinse și, împletit cu adierea liniștită a brizei, se auzea murmurul glasurilor care nu îndrăzneau să se ridice în liniștea mare și solemnă.

Unul dintre pasageri, care se plimba cu pași regulați de-a lungul bastingajului, se opri lîngă o persoană întinsă pe o bancă, o examină și cum aceasta se mișcă puțin îi zise :

— Credeam că dormiți, domnișoară Alice.

— Nu, nu, domnule Sholmes, nu mi-e somn. Mă gîndesc.

— La ce ? Sînt indiscret dacă vă întreb ?

— Mă gîndeam la doamna d'Imblevalle. Trebuie să fie atît de tristă ! Viaţa ei este distrusă.

— Nu, nu, zise Sholmes cu însufleţire. Greşeala ei nu este dintre cele care nu se iartă. Domnul d'Imblevalle va uita această slăbiciune. Cînd am plecat, o privea cu mai puţină asprime.

— Se poate... dar asta cere timp... şi ea suferă.

— O iubiţi mult ?

— Mult. Numai acest lucru mi-a dat puterea să surîd cînd tremuram de frică, să vă privesc în faţă, cînd aş fi vrut să fug din faţa dumneavoastră.

— Şi sînteţi nefericită că o părăsiţi ?

— Foarte nefericită. Nu am nici părinţi, nici prieteni... N-o aveam decît pe ea.

— Veţi avea prieteni, spuse englezul pe care această tristeţe îl tulbura, v-o promit... eu am relaţii... multă influenţă... vă asigur că nu veţi regreta situaţia dumneavoastră.

— Se poate, însă doamna d'Imblevalle nu va fi acolo...

Nu mai schimbară alte cuvinte. Herlock Sholmes mai făcu două sau trei tururi pe punte apoi se întoarse şi se instală lîngă tovarăşa sa de călătorie.

Perdeaua de ceaţă se risipea, şi norii păreau că se despart de cer. Stelele scînteiau.

Sholmes îşi scoase pipa de sub macferlan, o umplu şi scăpără unul după altul patru chibrituri fără să reuşească s-o aprindă. Cum nu mai avea altele, se ridică şi-i zise unui domn care se afla la cîţiva paşi :

— Aveţi un foc, vă rog ?

Domnul scoase o cutie de chibrituri rezistente la vînt şi scăpără. Numaidecît ţîşni o flacără. La lumina ei Sholmes văzu că era Arsène Lupin.

Dacă englezul nu ar fi făcut un mic gest, un imperceptibil gest de recul, Lupin ar fi putut bănui că pre-

zența lui pe bord îi era cunoscută lui Sholmes, atît de stăpîn pe el rămase și atît de firească fu ușurința cu care îi întinse mîna adversarului său.

— Sănătos ca de obicei, domnule Lupin ?

— Bravo ! exclamă Lupin, căruia o asemenea stăpînire de sine îi smulse un strigăt de admirație.

— Bravo ?... Pentru ce ?

— Cum pentru ce ? Mă vedeți răsărind în fața dumneavoastră ca o fantomă după ce ați asistat la scufundarea mea în Sena și din orgoliu, printr-un miracol de orgoliu pe care eu l-aș califica drept foarte britanic, nu aveți nici un gest de uimire, nici un cuvînt de surpriză ! Pe legea mea, o repet, bravo, e admirabil !

— Nu este admirabil. După felul în care ați căzut din barcă, mi-am dat seama că era o cădere voluntară și că n-ați fost atins de glonțul brigadierului.

— Și ați plecat fără să știți ce se întîmplă cu mine ?

— Ce se întîmplă cu dumneavoastră ? Știam. Cinci sute de persoane se aflau pe cele două maluri, pe un spațiu de un kilometru. În momentul în care ați fi scăpat de moarte, capturarea dumneavoastră era sigură.

— Totuși, iată-mă.

— Domnule Lupin, există doi oameni pe lume care nu reușesc prin nimic să mă mire : mai întîi eu și apoi dumneavoastră.

Pacea se încheiase.

Dacă lui Sholmes nu-i reușiseră de loc acțiunile împotriva lui Lupin, dacă Lupin rămînea inamicul excepțional căruia n-avea cum să-i vină de hac, dacă în cursul disputelor Lupin păstra totdeauna superioritatea, nici englezul nu valora mai puțin, căci prin tenacitatea sa formidabilă regăsise lampa ebraică la fel cum regăsise diamantul albastru. Poate că de data aceasta rezultatul era mai puțin strălucitor, mai ales din punctul de vedere al publicului, de vreme ce Sholmes fusese obligat să tăinuiască împrejurările în care fusese descoperită lampa ebraică și să declare că nu cunoaște numele vinovatului. Dar în această înfruntare dintre doi oameni, dintre Lupin și Sholmes, dintre polițist și răufăcător, nu

exista de fapt nici învingător nici învins. Fiecare își avea partea sa de victorie.

Așadar stătură de vorbă ca niște adversari politicoși care au depus armele și care se apreciază la justa lor valoare.

La cererea lui Sholmes, Lupin îi povesti cum evadase.

— Dacă acest lucru se poate numi evadare. A fost atît de simplu ! De vreme ce ne dădusem întîlnire pentru a pescui lampa ebraică, prietenii mei vegheau. Așa că, după ce am stat circa o jumătate de oră sub carcasa răsturnată a bărcii, am profitat de un moment în care Folenfant și oamenii lui îmi căutau cadavrul de-a lungul malurilor și m-am urcat pe epavă. Prietenii mei n-au avut decît să mă culeagă, în trecere, în barca lor cu motor și s-o întindă sub privirile aiurite a cinci sute de curioși, ale lui Ganimard și Folenfant.

— Foarte frumos ! exclamă englezul... excelentă treabă !... Și acum ce vă aduce în Anglia ?

— Am cîteva polițe de plătit... Dar era să uit... ce face domnul d'Imblevalle ?

— A aflat tot.

— Ah ! dragă maestre, ce v-am spus eu ? Acum răul este ireparabil. Nu era mai bine să mă lăsați să acționez în voie ? Încă o zi sau două și-i luam lui Bresson lampa ebraică și bibelourile, le înapoiam familiei d'Imblevalle, și acești doi oameni cumsecade și-ar fi trăit zilele liniștiți, unul lîngă celălalt. În schimb...

— În schimb, rînji Sholmes, eu am semănat vrajbă și discordie în sînul unei familii pe care dumneavoastră o protejați.

— Da, exact, pe care o protejam ! Credeți că tot timpul nu fac altceva decît să fur, să înșel și să aduc nenorociri ?

— Așadar mai faceți și bine ?

— Cînd am timp. Și apoi asta mă amuză. Găsesc foarte ciudat faptul că, în problema care ne preocupă, eu sînt geniul bun care apără și salvează, pe cînd dumneavoastră sînteți geniul rău care aduce desperare și lacrimi.

— Lacrimi ! lacrimi ! protestă englezul.

— Desigur ! Menajul d'Imblevalle este distrus, iar Alice Demun plînge.

— Nu putea să mai rămînă... Ganimard ar fi sfîrşit prin a o descoperi... şi pe această cale ar fi ajuns la doamna d'Imblevalle.

— Sînt cu totul de părerea dumneavoastră, maestre, dar a cui e vina ?

Doi oameni trecură prin faţa lor. Sholmes îi zise lui Lupin cu o voce al cărei timbru era puţin alterat :

— Ştiţi cine sînt aceşti gentlemeni ?

— Am crezut că recunosc pe comandantul vasului.

— Şi celălalt ?

— Nu-l cunosc.

— Este domnul Austin Gillet. Şi domnul Austin Gillet ocupă în Anglia o funcţie care corespunde celei a domnului Dudouis, şeful Siguranţei dumneavoastră.

— O, ce noroc ! Sînteţi atît de amabil să mă prezentaţi ? Domnul Dudouis este unul din bunii mei prieteni şi aş fi fericit să pot spune acelaşi lucru şi despre domnul Austin Gillet.

Cei doi gentlemeni apărură din nou.

— Şi dacă v-aş crede pe cuvînt, domnule Lupin ? zise Sholmes ridicîndu-se.

Îi apucase încheietura mîinii lui Lupin într-o strînsoare de fier.

— Pentru ce strîngeţi aşa de tare, maestre ? Sînt întru totul gata să vă urmez.

De fapt, el se lăsa dus fără cea mai mică rezistenţă. Cei doi gentlemeni se îndepărtară.

Sholmes mări pasul. Unghiile sale pătrudeau în carnea lui Lupin.

— Hai... hai... îl îndemna Sholmes printre dinţi, cuprins de o nerăbdare febrilă, hotărît să încheie definitiv socotelile şi cît mai repede cu putinţă... Să mergem ! Mai repede !

Dar se opri brusc : Alice Demun îi urmase.

— Ce faceţi domnişoară ? N-are rost... Nu veniţi !

De data aceasta Lupin fu cel care răspunse :

— Binevoiţi a remarca, maestre, că domnişoara nu vine de bună voie. Am apucat-o de încheietura mîinii

la fel de energic cum m-aţi apucat şi dumneavoastră pe mine.

— Cum aşa ?

— Cum ? ! Dar ţin cu orice preţ s-o prezint şi pe ea. Rolul ei în povestea lămpii ebraice este chiar mai important decît al meu. Complice a lui Arsène Lupin, complice a lui Bresson, va trebui şi ea să istorisească aventura baroanei d'Imblevalle, ceea ce va interesa peste măsură justiţia... Şi veţi împinge astfel binefăcătoarea dumneavoastră intervenţie pînă la ultimele ei limite, nobile Sholmes.

Englezul lăsă încheietura prizonierului său. Lupin o eliberă pe domnişoara.

Rămaseră cîteva secunde nemişcaţi, unul în faţa celuilalt. Apoi Sholmes se duse la banca lui şi se aşeză. Lupin şi fata îşi reluară locurile.

O lungă tăcere îi despărţi. În cele din urmă Lupin zise :

— Vedeţi, maestre, orice am face noi nu vom fi niciodată în aceeaşi tabără. Dumneavoastră sînteţi de o parte a prăpastiei, eu de cealaltă. Ne putem saluta, ne întindem mîna, conversăm un pic, dar prăpastia continuă să ne despartă. Dumneavoastră veţi fi întotdeauna Herlock Sholmes, detectivul, iar eu Arsène Lupin, spărgătorul. Şi totdeauna Herlock Sholmes va asculta mai mult sau mai puţin spontan, mai mult sau mai puţin intenţionat, de instinctul lui de detectiv, care-l face să se înverşuneze împotriva spărgătorului şi „să-l bage la zdup", dacă e posibil. Iar Arsène Lupin va fi totdeauna consecvent cu firea lui de spărgător, evitînd autoritatea detectivului şi bătîndu-şi joc de el dacă se poate. Şi de data asta se poate ! Oh ! Oh ! Oh !

Izbucni în rîs, un rîs maliţios, crud şi plin de dezgust.

Apoi, deodată grav, se aplecă spre tînăra fată :

— Să fiţi sigură, domnişoară, că nu v-aş fi trădat chiar dacă s-ar fi abătut asupra mea toate nenorocirile de pe lume. Arsène Lupin nu trădează niciodată, mai ales pe cei pe care îi iubeşte şi îi admiră. Şi daţi-mi voie să vă spun că sînteţi o fiinţă dragă şi curajoasă, pe care o iubesc şi o admir.

Scoase din portmoneu o carte de vizită, o rupse în două, îi întinse jumătate tinerei și cu aceeași voce caldă și respectuoasă :

— Dacă demersurile domnului Sholmes nu vor reuși, domnișoară, prezentați-vă la lady Strongborough (îi veți găsi cu ușurință domiciliul actual) și predați-i această jumătate de carte de vizită adresîndu-i aceste două cuvinte : *„amintire fidelă"*. Lady Strongborough vă va fi devotată ca o soră.

— Mulțumesc, zise tînăra fată, voi merge mîine la această doamnă.

— Și acum, maestre, strigă Lupin cu tonul satisfăcut al unui domn care și-a făcut datoria, vă urez noapte bună. Mai avem o oră de traversare. Profit de ea.

Se întinse cît era de lung și își încrucișă mîinile sub cap.

Luna apăruse pe cer. Pe întinderea mării și în jurul stelelor se împrăștia lumina ei strălucitoare. Tremura în apă și imensitatea în care se destrămau ultimii nori, părea că-i aparține.

La orizont, în obscuritate, se detașa linia uscatului. Pasagerii urcară. Puntea se acoperi de lume. Domnul Austin Gillet trecu în compania a doi indivizi în care Sholmes recunoscu niște agenți ai poliției engleze.

Pe banca lui, Lupin dormea...

Nr. colilor de tipar : 12,5

Combinatul Poligrafic
„CASA SCÎNTEII"
București — R.S.R.
Com. 10 132

Au apărut

În colecția „ENIGMA"

x x x	ANTOLOGIA „Enigma", 2 vol.
Guy des Cars	BRUTA
Raymond Chandler	SOMNUL DE VECI
James Hadley Chase	TOTUL SE PLĂTEȘTE
Peter Cheyney	CE LE PASĂ DAMELOR!
Agatha Christie	CRIMA DIN ORIENT EXPRES
Nicolas Freeling	REGELE UNEI ȚĂRI PLOIOASE
Sebastien Japrisot	COMPARTIMENTUL UCIGAȘILOR
Ellery Queen	LOVITURA DE GRAȚIE
Georges Simenon	COMISARUL MAIGRET A FOST PRĂDAT
Josef Skvorecky	TRISTEȚEA LOCOTENENTULUI BORUVKA
Per Wahlöö	CRIMA DE LA ETAJUL 31
Boileau-Narcejac	COMPLOT
Ross MacDonald	COASTA BARBARĂ
Anthony Berkeley	CUTIA CU BOMBOANE OTRĂVITE
Eric Ambler	EPITAF PENTRU UN SPION
Noël Calef	ASCENSOR SPRE EȘAFOD
Erle Stanley Gardner	DORMITOARELE AU FERESTRE
Philip MacDonald	ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE
Georges Simenon	MAIGRET ȘI HOȚUL LENEȘ
Carlo Manzoni	AVENTURILE UNUI DETECTIV PARTICULAR
George Simenon	MAIGRET ȘI FANTOMA
Václav Nývlt	DOUĂ MILIOANE DE MARTORI

Editura UNIVERS

Lei 8